

Bá Chủ Tình Nô

Contents

Bá Chủ Tình Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	29
5. Chương 5	38
6. Chương 6	46
7. Chương 7	55
8. Chương 8	69
9. Chương 9	73

Bá Chủ Tình Nô

Giới thiệu

Nữ nhân này quả thực là không hiểu ra làm sao cả! Mới nói nàng vài câu, sờ nàng vài cái ,nàng đã k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-tinh-no>

1. Chương 1

Đường xá Thành Tô châu phồn hoa náo nhiệt, người qua kẻ lại tấp nập, ồn ào đông đúc, ánh nắng cuối xuân chiếu rọi trên từng khuôn mặt.

Thời điểm gần giữa trưa, đám người càng thêm ồn ào, trên đường lớn, xuất hiện ba người trẻ tuổi cao to, cười ba con tuần mã chậm chậm rảo bước, diện mạo cùng phục sức trên người đều là của dị tộc, liếc mắt một đều có thể biết được ba người này từ vùng đất bên ngoài đến, hơn nữa, người dẫn đầu, ngũ quan anh tuấn giống như được chạm khắc mà thành, một đôi mắt sâu thẳm, tràn đầy cuồng ngạo, cả người tản mát ra loại khí chất tự phụ , vương giả, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Mà hai người theo phía sau hẳn, diện mạo như hộ pháp, mày rậm, mắt to, dáng người cao lớn, cường tráng, dựa theo trang phục thì có thể đoán họ chính là tùy tùng của người đi đầu kia.

Chủ tớ ba người không chút bận tâm đến ánh mắt soi mói, tò mò của những người trên đường, ngược lại tùy hứng dừng lại ven các cửa hiệu buôn bán hai bên đường, quan sát tỷ mỉ.

Ngay khi ba người mới bước ra khỏi một cửa hàng buôn bán ngọc khí, đang muốn chuyển sang cửa hàng bán ngọc khí kế cạnh, thì người đi đầu kia, tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, đột nhiên dừng lại cưỡi bộ, ánh mắt bắn thẳng đến hướng một vị cô nương vừa mới bước xuống xe ngựa.

Cô nương khoảng 13, 14 tuổi, dáng người thướt tha linh lung, khuôn mặt xinh đẹp non nớt cơ hồ đã biểu lộ một chút mị đăng, phong tình.

Cho đến khi tiểu mỹ nhân kia để nữ tỳ dìu vào một cửa hàng tơ lụa, người trẻ tuổi mới thu hồi ánh mắt, lên tiếng:

Ba Ngạn, đi thăm dò xem cô nương kia là thiên kim nhà nào, ta cùng Tây Triết ở tửu lâu bên kia dùng bữa chờ người.

Vâng, thiếu chủ. tùy tùng bên trái người trẻ tuổi kính cẩn đáp ứng một tiếng, sau lập tức rời đi.

Sau, chủ tớ hai người đến tửu lâu nổi tiếng nhất thành, đặt một sương phòng ở lầu hai, bàn ăn cũng nhanh chóng được dọn lên đủ loại điểm tâm, mỹ tửu đặc sản của thành Tô Châu.

Thiếu chủ..... nhện thật lâu, Tây Triết rốt cục nhện không được mở miệng.

Người trẻ tuổi bình thản đem điểm tâm cho vào miệng thưởng thức, nuốt vào rồi, mới nói:

Người là muốn hỏi ta, vì sao lại muốn Ba Ngạn đi thăm dò cô nương kia là ai?

Đúng vậy, thiếu chủ, chúng ta đến thành Tô châu lần này là vì thay bảo chủ thiết lập chi nhánh tiền trang (ngân hàng) ở đây, thuộc hạ không rõ vì sao thiếu chủ đột nhiên lại đối với một vị nữ tử xa lạ có hứng thú như vậy?

Người trẻ tuổi tà nghệ, liếc mắt một cái,

Tây Triết, người còn nhớ, cách đây hai năm, cha và nương ta vẫn hay thúc giục việc ta cưới vợ đi!

Đợi Tây Triết gật gật đầu, hẳn lại tiếp tục nói:

Nếu sớm hay muộn cũng phải thú một người để “báo cáo kết quả công tác”, sao không tìm một người hợp mắt ta, cũng miễn cho cha và nương kiểm về cho ta một người không vừa mắt, người nói phải không?

Ý của thiếu chủ là..... Tây Triết tỉnh ngộ nói.

Đúng vậy, giả như gia đình vị kia cô nương coi như trong sạch, ta sẽ đem nàng thú vào cửa, “báo cáo kết quả công tác” là xong việc, về sau, cha mẹ sẽ không lại đến phiền ta. ánh mắt thâm trầm của người trẻ tuổi thoáng hiện lên một tia giảo hoạt.

Thiếu chủ..... Tây Triết đang muốn mở miệng thì người bị phái đi tra xét, Ba Ngạn đã nhanh nhẹn bước vào sương phòng.

Người trẻ tuổi nhướng mày nhìn Ba Ngạn, chờ hẳn trả lời.

Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ đã tra ra vị cô nương kia là con gái một cửa thương nhân Mã Lương Nhân, thành Tô Châu, năm trước đã đến tuổi cập kê, chưa hôn phối.

Mới đến tuổi cập kê a..... người trẻ tuổi trầm ngâm, hẳn đột nhiên nâng tầm mắt, nhìn hai người trước mặt, phân phó nói:

Ngày mai, các người mang theo sính lễ đi đến Mã gia, nói cho Mã gia biết, khi nàng tròn mười sáu tuổi, ta liền tới đón dâu, thú nàng vào cửa, không cho phép bọn họ có ý kiến phản đối. khẩu khí của hẳn bá đạo lại ngang ngược, biểu đạt rõ ràng, không cho phép người khác có quyền từ chối hay phản bác

Vâng, thiếu chủ, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau liếc mắt một cái, hưởng ứng nói.

Một năm rưỡi sau

Trên đường lớn, ngoại trừ những hàng quán lâu năm hai bên đường vẫn không có gì đổi khác, bên đường xuất hiện thêm một thân ảnh gầy nhỏ, mái tóc đen buông xõa, cài một đóa hoa cúc trắng, thân thể của nàng cũng trùm một khối bạch bố, trên còn viết bốn chữ to “bán mình chôn cha”.

Một buổi sáng trôi qua, người hiếu kì, tò mò dừng lại xem xét, phần lớn đều vì nhìn thấy dáng người nhỏ bé, tong teo của nàng mà “đánh trống lui quân”, một số còn lại thì đỡ trò càn rỡ, nàng chỉ liên tiếp lắc đầu, xin buông tha cho, sau thì không thấy ai đến hỏi nữa.

Buổi trưa, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, đột nhiên dừng lại ở trước mặt cô gái, một tỳ nữ xuống xe ngựa, đi về phía cô gái gầy nói nhỏ vài câu, cô gái nhỏ bé, gầy yếu hướng ứng gật gật đầu, đứng lên, đi theo theo tỳ nữ lên xe ngựa.

Người qua đường nhận ra xe ngựa này là xe ngựa của Mã gia trang, còn là xe ngựa chuyên dụng của Mã gia đại tiểu thư, không khỏi lắc đầu thở dài.

Động Đình hồ ở phương Bắc, nước xanh trong mát, mặt hồ phẳng lặng như gương, non sông tươi đẹp, là thắng cảnh nổi tiếng thiên hạ.

Mà ở phía Bắc, cách Động Đình hồ khoảng 100 dặm, có một ngọn Lam sơn, khoáng vật phong phú, vì hàm lượng khoáng đặc thù ở đây, làm cho cả ngọn núi cùng đất đai trong toàn khu vực có màu nâu đỏ, từ xa xa nhìn lại, cảnh sắc đặc thù của Lam sơn luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hơn nữa trên Lam sơn có một điểm nhấn vô cùng độc đáo, đó là tòa Hạo Thiên bảo, nằm ngay sườn núi, làm bằng đá trắng cùng bạch ngọc, nguy nga đồ sộ, là kỳ cảnh thế gian hiếm thấy.

Hạo Thiên bảo tồn tại đã hơn trăm năm, là nhà tổ đời đời lưu truyền qua nhiều thế hệ của Nam Cung gia, thậm chí cả tòa Lam sơn này cũng là sở hữu của dòng họ Nam Cung, bởi vậy cũng chỉ có người của Nam Cung gia mới được ở Lam sơn khai thác khoáng sản bảo thạch.

Ba năm trước đây, bảo chủ của Hạo Thiên bảo, Nam Cung Lễ, cùng thê tử Bắc thượng đàm sinh ý, trên đường không may gặp bất hạnh, bị đạo phỉ sát hại bỏ mình, bảo chủ tân nhiệm là con trai độc nhất của Nam Cung Lễ, Nam Cung Dục.

Ba năm sau, hắn không chỉ bắt được hung thủ sát hại cha mẹ, báo thù thành công, hơn nữa còn tiến hành trong ngoài cải cách Hạo Thiên bảo ở mọi phương diện, khiến cho Hạo Thiên bảo vốn đã dễ thủ khó công càng thêm kiên cố, cũng khiến cho những kẻ có dã tâm muốn độc chiếm Hạo Thiên bảo chết tâm.

Dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Dục, danh nghĩa của Hạo Thiên bảo càng thêm phát triển, mở rộng, ở các nơi đều có chi nhánh không nói đến, còn từng bước giao thiệp với cái ngành các nghề, sinh ý, doanh thu năm sau đều cao hơn năm trước. Hạo Thiên bảo ở vùng Tây Bắc tiếng tăm lừng lẫy, truyền thuyết về hắn có ở khắp nơi, nói hắn là bá chủ một phương cũng không ngoa.

Lúc này, trong phòng nghị sự của Hạo Thiên bảo.

Một đám nam nhân sắc mặt nghiêm túc, lắng nghe Nam Cung Dục ngồi ở vị trí chủ vị, phân phó mệnh lệnh, không khí thập phần thận trọng cùng nghiêm túc.

Cuối cùng, lần này đã chuẩn bị xong đoàn xe vận chuyển bảo thạch đến Kinh Thành, chú ý tăng thêm một số bảo tiêu có thân thủ tốt, có tin tức truyền đến, có người tính ở trên đường vận chuyển cướp hàng. Cho nên cần phải bảo đảm hàng hóa lần này an toàn đến kinh thành.

Vâng, bảo chủ. một gã phụ trách vận chuyển lần này, một nam nhân bộ dạng cao to, lập tức hồi đáp.

Nam Cung Dục hơi hơi vuốt cằm, hảo, nghị sự trước hết dừng ở đây, những việc còn lại sau khi dùng ngọc thiện (cơm trưa) xong sẽ tiếp tục bàn, mọi người trước dùng bữa đi!

Mọi người đáp ứng một tiếng, lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng nghị sự, hướng phòng ăn mà đi.

Khi mọi người đang lần lượt rời khỏi phòng, Ba Ngạn cũng đồng thời tiến vào, chỉ chốc lát sau, trong phòng nghị sự chỉ còn lại Nam Cung Dục cùng tùy tùng Tây Triết, Ba Ngạn, chủ tớ ba người.

Tất cả đã làm thỏa đáng? thân hình bất động, Nam Cung Dục hơi hơi giương mắt hỏi.

Đúng vậy, bảo chủ. Ba Ngạn cung kính trả lời, thuộc hạ đã phái người thông tri Mã gia trang, tháng sau sẽ phái người đi đón rước Mã gia đại tiểu thư, mặt khác, thuộc hạ đã đến khách điểm lớn nhất ở Tân huyện, nơi cách Hạo Thiên bảo gần nhất đặt một phòng thượng hạng, đến lúc đó sẽ đem Mã gia tiểu thư nghỉ ngơi ở đó trước, đợi đến ngày lành tháng tốt, đem Mã gia tiểu thư đón vào Hạo Thiên bảo, cùng bảo chủ bái đường thành hôn.

Có cần phải phiền toái như vậy không? Nam Cung Dục nhướng mày, trực tiếp nhập bảo không phải được rồi sao.

Bảo chủ..... Tây Triết khó xử nhìn chủ tử, tốt nhất tuân theo quy cũ, để tránh miệng lưỡi thế nhân.

ta mà phải sợ bị người ta nói nhảm sao? Nam Cung Dục đậm cười, giống như trêu ghẹo hỏi, đáng tiếc ý cười chưa chạm vào đáy mắt.

Bảo chủ..... Ba Ngạn nhất thời nghẹn lời, có chút chân tay luống cuống.

Thôi! Nam Cung Dục khoát tay, không hề khó xử. cứ như vậy đi, không cần lại sửa đổi .

Vâng, bảo chủ. Ba Ngạn ai oán trả lời .

Ban đêm, Nam Cung Dục cùng thị thiếp duy nhất, Yến Đường Nhi, ở Hải Đường lâu không ngừng truyền ra thanh âm dâm dăng yêu kiều, làm người ta mặt đỏ tim đập, nhóm hạ nhân hầu hạ sớm bị đuổi ra xa, không ai dám đi quấy rầy.

Sau khi phụ mẫu qua đời, người duy nhất cùng Nam Cung Dục có quan hệ huyết thống chính là lão bảo chủ Nam Cung Nghị, đại ca của Nam Cung Lễ, mà Yến Đường Nhi lại là con gái nuôi của Nam Cung Nghị. Nàng vốn là một bé gái mồ côi, được ông nhận nuôi trong một lần Bắc thượng.

Cho nên, khi Nam Cung Nghị yêu cầu Nam Cung Dục thú Yến Đường Nhi, Nam Cung Dục trong lòng mặc dù không muốn, nhưng vì tôn kính Nam Cung Nghị, đành phải nói ra việc mình sớm đã có hôn ước, không thể thú nàng, sau vì Nam Cung Nghị lại dùng mọi cách thuyết phục, mới nạp Yến Đường Nhi làm thiếp.

Nhưng Nam Cung Dục chính là đem Yến Đường Nhi trở thành công cụ âm giường, một năm gần đây, biểu hiện của nàng làm hắn vừa lòng, bởi vậy hắn cũng coi như đối xử tử tế nàng, lại không biết, kết quả của việc hắn đối xử tử tế làm nàng ngày càng kiên cố.

Yến Đường Nhi tự đại nghĩ rằng Nam Cung Dục mê luyến cho nàng, sớm muộn gì cũng sẽ đem nàng lên làm chính thất, cho đến hôm nay, nàng mới nghe được một tin tức làm nàng kinh hãi.....

Đêm càng sâu, bên trong phòng ngủ, nền vẫn cháy rực, ánh sáng chiếu rọi lên một đôi nam nữ đang trần truồng ở trên giường, hai thân hình dán sát vào nhau, dâm thanh thỉnh thoảng từ trong miệng Yến Đường Nhi truyền ra.

a..... Bảo chủ..... hảo bổng a..... Dùng sức một chút..... Yến Đường Nhi xinh đẹp lẳng lơ, không ngừng rên la, cả người cũng uốn cong, hòa theo từng cú thúc cường lực của Nam Cung Dục, đôi vú đầy đặn cũng theo luật động không ngừng rung lên.

Thân hình màu đồng to lớn của Nam Cung Dục rịn mồ hôi, phần eo cường tráng, động tác hữu lực mà thoải mái tự nhiên, khổng lồ chế thiên hạ dưới thân, những cú thúc mạnh mẽ hữu lực dễ dàng làm cho nàng lâm vào cao trào dục tiên dục tử, không thể tự kiềm chế.

Người thật đúng là thích kêu a, Đường Nhi, thật sự là đủ dâm dăng! tiếng nói tà mị trầm thấp của Nam Cung Dục ẩn hàm một tia trào phúng, ánh mắt lạnh liệt khinh thường nhìn nữ nhân dưới thân thở gấp dâm dăng rên xiết, khóe miệng nổi lên một tia cười tà ác. Tay hắn dùng sức chà xát, nắm lấy cặp vú đầy đà, cao ngất, ngón tay không ngừng ngắt lấy nhũ hoa đỏ bừng cương cứng.

Thật chán ghét a! Bảo chủ, sao người lại nói người ta như vậy. Yến Đường Nhi thở hồng hộc, hờn dỗi kháng nghị.

ta nói sai rồi sao? Người không phải thích ta đối với người như vậy sao, hoặc là..... đôi mắt màu râm nắng của hắn hiện lên một chút tà khí, đồng thời đem cự bổng của mình từ trong tiểu huyết ẩm ướt rút ra, lấy ngón tay to đẩy vào, chuyển động đứng lên.

Bảo chủ..... A..... khi hắn rút ra, nàng kháng nghị kêu một tiếng, nhưng được ngón tay lập tức thay thế lại làm nàng ngâm nga ra tiếng.

chắc chắc! Người thật đúng là ẩm ướt! Quả thực là nước sông vỡ đê! Nam Cung Dục tà nịnh cười khê, như thế nào? Có cần ta nhanh hơn một chút không?

Không cần a..... Bảo chủ..... Muốn ta..... Người như vậy..... Ta chịu không nổi Yến Đường Nhi không ngừng run lên, thanh thanh cầu xin .

Nam Cung Dục cười nhạo một tiếng, muốn ta sao?

a..... Cầu người..... Bảo chủ..... Yến Đường Nhi rốt cuộc chịu được không dục hỏa thiêu đốt trong cơ thể , cả người khó nhịn vận vẹo yêu cầu .

Nam Cung Dục vừa lòng nhìn nàng thân chìm bể dục, thần sắc mê loạn.

Nhìn người khẩn cầu thê thảm như vậy, liền thỏa mãn người đi! nói xong, hắn rút ngón tay đang tàn sát bờ bãi trong cơ thể nàng ra, lấy cự bồng cứng như thép nguội, xỏ xuyên vào nàng.

a..... nàng lập tức phát ra tiếng thét chói tai, đầy thỏa mãn, thân hình theo hắn dùng lực tiến lên, vận vẹo phối hợp . Hắn trạc đâm liên tục, lại cường lực, gây cho nàng thống khoái tê dại, không bao lâu, cao trào mãnh liệt nhanh chóng đánh úp lại, thỏa mãn, khiến nàng rũ người, vô lực, dần người xuống đệm chăn.

Đáng tiếc Nam Cung Dục chưa thỏa mãn, hắn liên tục ở trên người nàng phát tiết, thẳng đến khi phát ra một tiếng gầm nhẹ, mới đem cự bồng to lớn từ trong cơ thể nàng rút ra, đem nhiệt dịch phun lên phía trên bụng của nàng, sau, xoay người nằm trên giường, nhắm mắt chợp mắt.

Bảo chủ..... thở dốc, Yến Đường Nhi khẩn cấp hỏi ra tin tức mà nàng nghe được sáng hôm nay,

nghe nói tháng sau bảo chủ sẽ thành thân ?

ân. Nam Cung Dục hừ khê một tiếng, vẫn nhắm mắt như trước.

nghe nói nữ nhân sắp gả cho bảo chủ bộ dạng quốc sắc thiên hương, xinh đẹp vô cùng? Yến Đường Nhi tiếp tục hỏi.

Nam Cung Dục phút chốc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng. khi nào thì người cũng muốn quản chuyện của ta vậy?

không có! Đường Nhi không dám, Yến Đường Nhi lập tức thay đổi thái độ, ủy khuất nói: Đường Nhi chỉ là lo lắng, sau khi bảo chủ cưới phu nhân, sẽ không để ý tới Đường Nhi nữa.

Nam Cung Dục nghe vậy xuy một tiếng, nàng làm phu nhân của nàng, người làm thị thiếp của người, có gì tương quan?

nhưng mà..... Yến Đường Nhi muốn được hắn cam đoan.

Nam Cung Dục không kiên nhẫn xoay người đứng lên, nắm lấy quần áo vừa rồi bị quăng xuống.

Yến Đường Nhi thấy thế tâm cả kinh, lập tức theo xuống giường, ôm cổ hắn, tay vòng qua thắt lưng trường kiện của hắn, nhỏ giọng:

ta cái gì cũng không nói, bảo chủ, ngài đừng nóng giận, đừng đi, ở lại cùng Đường Nhi, được không? nàng oa thanh làm nũng .

không hỏi ? Nam Cung Dục ghé mắt nhìn nàng.

ta cái gì cũng không hỏi. nàng lập tức cam đoan nói, bảo chủ, ngài đừng đi mà!

Nghe vậy, Nam Cung Dục mới vừa lòng tà cười. Như vậy mới ngoan.

Tiếp theo, hắn ôm lấy thân hình trần trụi của Yến Đường Nhi, hướng lên giường, lập tức áp đảo nàng, một chút thần sắc biến hoá kỳ lạ hiện lên đầy mắt.

hiện tại, ta cần phải hảo hảo trừng phạt người vì tội nói lời.

Rất nhanh, trong phòng ngủ, một hồi nam nữ dây dưa, tiết mục hoan ái lại triển khai .

Khi “Hải Đường lâu” của Hạo Thiên bảo tình sắc nồng nàn, thì ở Mã gia trang, Tô Châu thành hoàn toàn trái ngược. Khi người của Hạo Thiên bảo thông báo xong, bên trong trang rất nhanh nổi lên sóng dữ ba đào.

ta không lấy chồng! khuôn mặt xinh đẹp của Mã Thiển dâng lên một tầng tức giận, đối với song thân ngồi ở đối diện quát, vẻ mặt kiên cường hiển lộ không bỏ sót một chút nào.

Việc hôn nhân này từ lúc con mười lăm tuổi liền định rồi, nay sao có thể..... Sao có thể từ hôn, huống chi..... Mã Lương Nhân khó xử khuyên nhủ.

Vậy cha tìm người khác gả đi! Dù sao ta không đáp ứng! Mã Thiển đánh gãy lời nói của phụ thân, cả giận nói, trên mặt là thần sắc khinh thường đến cực điểm.

..... Mã Lương Nhân mặt mày nhăn lại, muốn nói lại thôi.

Ta tuyệt không gả cho tên Nam Cung Dục gì gì đó, ai biết hắn bộ dạng ra sao, đức hạnh thế nào a! Ta vì cái gì phải gả cho hắn? Cha, lúc trước sao người chưa hỏi qua ta đã đồng ý hôn sự này rồi? nàng chắt vắn nói.

ai! Mã Lương Nhân hít một tiếng, bất đắc dĩ liếc nữ nhi một cái, lúc trước ta cũng không muốn đáp ứng, nhưng mà con ngậm lại xem, Hạo Thiên bảo ở Tây Bắc thế lực khổng lồ như thế, ta nào dám không đáp ứng a!

ta xem người không phải sợ thế lực của Hạo Thiên bảo, mà là coi trọng người ta ở thương trường, thành tựu hơn hẳn mọi người đi! Mã Thiển cười lạnh nói. Nàng phi thường rõ ràng, phụ thân là loại người, thấy tiền là sáng mắt.

ách..... bị nhìn thấu tính toán trong lòng, Mã Lương Nhân sắc mặt có chút khó coi, trong nhất thời nói không ra lời, chỉ phải thúc thúc vào người phụ nhân ngồi bên cạnh.

Mã phụ nhân hiểu ý, gật gật đầu, thế này mới mở miệng.

A! Kỳ thật gả vào Hạo Thiên bảo cũng không có gì không tốt, Hạo Thiên bảo ở vùng Tây Bắc là bá chủ, cho dù bộ dạng xấu một chút cũng không sao a! Bằng quyền thế cùng tài phú của hắn, cũng không làm con phải mất mặt, là đối tượng hôn phối vô cùng tốt nha. Mã phụ nhân nhuyển ngôn mềm giọng khuyên bảo , rốt cục làm cho tức giận của Mã Thiển tiêu hơn phần nửa.

vạn nhất bộ dạng hắn xấu xí thì phải làm sao bây giờ? Mã Thiển bất mãn hỏi, huống chi, hiện tại nàng chính là đang mê luyến mã phu (người đánh xe ngựa) tuần tú mới tới nha!

Nam Cung Dục bộ dạng như thế nào ta cũng không rõ, bất quá nghe người ta đồn đại, niên kỷ của hắn không vượt qua ba mươi. Mã phụ nhân gặp nữ nhi có chút mềm lòng, vội vàng bồi thêm.

Phải không? Mã Thiển lên tiếng, bởi vì nhớ tới mã phu mới tới mà trong lòng âm thầm tính toán.

ta mệt rồi, cha mẹ cứ tính tiếp đi, ta về phòng trước. nói xong, không hề để ý tới song thân có gật đầu hay không, đứng dậy quay đầu rời khỏi đại sảnh.

Mã Lương Nhân sắc mặt khó coi, nhìn nữ nhi quay đầu bước đi , trong lòng lại sầu lo. Chuyện này nên làm thế nào cho phải đây? Chúng ta căn bản không thể đắc tội với Hạo Thiên bảo a!

Mã phụ nhân mặc dù cũng sầu lo trong lòng, vẫn là trấn an vỗ vỗ tay trượng phu, an ủi nói: khuyên nữa, khuyên mãi! Sẽ có lúc nó nghĩ thông suốt .

Mã Lương Nhân nhìn thê tử liếc mắt một cái, mặt ủ mày chau, nếu lúc trước hắn kiên trì không đáp ứng hôn sự này có lẽ đã không có phiền não hôm nay rồi, nhưng mà, năm đó, người của Hạo Thiên bảo phái tới cầu thân, thái độ rất là kiên quyết, thậm chí gần như là uy hiếp, trước tình hình đó, hắn làm sao dám cự tuyệt nha? Ai!

Mã Thiển tức giận trở lại Nhuận Ngọc lâu .

Ngồi xuống nhuyển tháp bên ngoài Nhuận Ngọc lâu, nàng tức giương giọng hô to, Tiểu Liên!

Chỉ thấy một nha hoàn chừng 15, 16 tuổi, nhanh chóng từ trong chạy ra.

tiểu thư..... Tiểu thư, Tiểu Liên còn chưa trở về, người có gì phân phó sao?

Mã Thiên nghe vậy lập tức nổi giận, trên đường tùy tiện mua cái này nọ, cần nhiều thời gian như vậy sao? Chờ Tiểu Liên trở lại, ta phải hảo hảo dạy dỗ nàng một phen mới được, cho nàng biết chút quy củ. mắng xong, trông mắt vừa chuyển, nhìn tiểu nha đầu đứng một bên, sắc mặt trắng bệch, Tiểu Lạc, người còn đứng như trời trồng như vậy làm cái gì? Ta khát nước, còn không mau mang trà đến, muốn làm ta khát chết sao! nàng trợn mắt trách mắng.

dạ, tiểu thư, ta đi ngay! Tiểu Lạc nơm nớp lo sợ trả lời, lập tức xoay người chạy ra ngoài

không có việc gì suông sẻ! Mã Thiên tức giận lắm lắm, nghĩ đến chuyện vừa rồi nói cùng cha mẹ ở đại sảnh, nhẹn không được tức giận dậm chân.

Tên Nam Cung Dục kia nếu đã xem hôn sự kéo dài ba, bốn năm, sao không quên luôn cho rồi, hay từ hôn luôn càng tốt. Còn nữa, dựa vào mỹ mạo cùng gia thế của nàng, nàng muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, vậy mà tên Nam Cung Dục kia nói thú liên thú, thật đúng là nực cười.

Mà chuyện làm nàng bức bối nhất chính là mã phu mới tới làm việc tại mã phòng kia. Vài ngày trước, trong lúc vô tình, nàng đã nhìn thấy hắc cả người ngăm đen, che kín mồ hôi, nửa người trên trần trụi, làm việc trong mã phòng. Chỉ cần tưởng tượng ra bộ dáng trần trụi kia đem nàng đặt dưới thân dày vò, nàng liền tâm linh nhộn nhạo, cả người bức rức khó nhịn. Nàng đã cố tình tìm đủ cơ hội tiếp cận hắc, nhưng đáng giận là, đối phương luôn tránh rồi né, hại nàng bức mình không thôi.

Thật vất vả, đêm qua nàng rốt cục dụ hoặc thành công, nắm được tư vị của hắc, để miễn có hậu hoạn về sau, sáng nay, nàng lập tức sai Tiểu Liên đi mua thuốc, ai ngờ nàng đi đến tận bây giờ còn chưa trở về, mà nàng lại mới từ trong miệng cha mẹ biết được tin tức Hạo Thiên bảo sẽ đến đón dâu cuối tháng này.....

Đang lúc Mã Thiên trái lo phải nghĩ, một cô gái bộ dáng thanh lệ, vôi vàng từ ngoài đi vào đại sảnh.

tiểu thư, nghe Tiểu Lạc nói, người vôi và tìm ta?

người lại đây.

Cô gái khó hiểu đi về phía trước, đột nhiên, một bàn tay tát mạnh vào má nàng, nàng kinh ngạc lấy tay che hai má, rút lui vài bước.

tiểu thư.....

tiện nhân chết tiệt! Ta sai người trên đường phải đi mua chút đồ, cũng không phải là kêu người đi du ngoạn, người lại dám kéo dài thời gian, la cà khắp nơi, tới giờ mới trở về, xem ra ta là lâu lắm không dạy dỗ người phải không?

Mã Thiên bật dậy từ nhuyễn tháp, đem nội tâm buồn bức tất cả đều phát tiết ở trên người nàng.

tiểu thư, người hãy nghe ta nói! cô gái sắc mặt trắng bệch vôi vàng giải thích, hôm nay, khi ta đi hiệu thuốc bắc, vừa vặn ở đường A Tây có lễ hội cúng tế thần linh, trên đường có rất nhiều người, cho nên ta mới trở về muộn một chút, tuyệt không phải là ta la cà, thỉnh tiểu thư bớt giận.

Thật vậy sao? Mã Thiên tà nghệ nhìn ánh mắt thanh minh của cô gái, không thể không ấn hạ tức giận, dù sao cũng đã cho nàng một cái tát.

được rồi! Ta tạm thời tin tưởng người! Thuốc đâu? Còn không mau bưng lên.

tiểu thư, ta nghe Tiểu Lạc nói người tìm ta, ta còn..... Còn chưa kịp mang đến. cô gái cảnh giác nhìn nàng.

Vậy người còn đứng đó nhìn ta làm gì, còn không mau mang thuốc đến đây! Mã Thiên lập tức kêu lên.

Dạ vâng, tiểu thư, ta đi ngay! cô gái vôi vàng phúc thân hành lễ, chạy đi.

Một mạch chạy khỏi Nhuận Ngọc lâu, cô gái mới thở ra một hơi, bàn tay gầy nhẹ nhẹ vỗ vỗ hai má sưng đỏ, cước bộ không ngừng hướng phòng bếp đi đến.

Cô gái tên gọi Mục Tâm Liên, là cô gái mà Mã Thiên hai năm trước mua về từ phố chợ thành Tô Châu, lúc ấy nàng mới mười ba tuổi, bộ dạng vừa gầy vừa nhỏ, đang định bán mình chon cha, kết quả đúng có người bỏ tiền ra mua nàng, Mã Thiên vì chú ý đến thân hình ốm yếu tong teo của nàng, mới sinh chút hiếu kỳ, bỏ ra ít ngân lượng mua nàng về, tính huấn luyện nàng, trở thành nô bộc trung thành, trở thành người có thể chịu được tính tình “đại tiểu thư càn rỡ” của nàng.

Mục Tâm Liên cũng không phụ kỳ vọng, thật sự trở thành một tỳ nữ đánh không kêu, mắng không nói, lại nhanh nhẹn tháo vát, phần lớn thời gian nàng sẽ hầu hạ Mã thiên, rảnh rỗi một chút sẽ tất bật với công việc ở mã phòng, điều này khiến Mã Thiên khá hài lòng.

Có lẽ Mã Thiên trong lòng luôn cho rằng Mục Tâm Liên là một cô gái nhu nhược, yếu đuối, phục tùng nàng 100%, nhưng chỉ có Mục Tâm Liên hiểu rõ nhất, nàng không phải là cô gái không có cá tính, sở dĩ nhẫn nhịn, nén nhục, chịu đủ ủy khuất ở lại Mã gia, vì nàng muốn kiếm đủ số bạc mà tiểu thư đã bỏ ra giúp cha nàng có thể có mồ yên mã đẹp.

Cho dù lúc ấy tiểu thư nghĩ gì, muốn thế nào, nhưng tong lòng nàng vẫn luôn biết ơn tiểu thư . Mục Tâm Liên vừa nghĩ vừa bước vào phòng ăn.

Vừa bước vào phòng ăn, quản sự phòng ăn, Lí đại nương nhìn thấy bao thuốc trong tay nàng, lập tức ngửa miệng, hỏi:

 Tiểu Liên a! Lại vì đại tiểu thư nấu được nha? Lần này đại tiểu thư lại coi trọng ai ?

Trong phủ trừ bỏ lão gia cùng phu nhân, hạ nhân nào không biết Mã gia đại tiểu thư trời sinh dâm dăng, kể từ sau tuổi cập kê, không biết đã cùng bao nhiêu nam nhân gian dúi, vì sợ mang nghiệt chủng, Mã Thiên đều bắt nữ tỳ hầu hạ bên người lên ra ngoài mua thuốc tránh thai, sau khi mua về, nấu xong thì mang đưa cho nàng.

 ta..... Không biết. tay cầm bao thuốc cứng đờ, Mục Tâm Liên mỉm cười gượng gạo.

 người không biết, vậy còn ai biết nữa, tốt xấu gì người cũng là tỳ nữ thân cận, hầu hạ bên cạnh tiểu thư, không phải sao? Lí đại nương khinh thường bĩu môi, khẩu khí không tốt.

 ta..... Ta thật sự không biếti. Mục Tâm Liên có chút khó xử, thùy hạ mi mắt, cúi đầu.

Lí đại nương không vừa lòng hừ một tiếng,

 quên đi, dù sao tiểu thư tháng sau sẽ lập gia đình , đến lúc đó có thể có trò hay để xem ! bà không khỏi vui sướng khi người gặp họa, cái người muốn thú tiểu thư vào cửa kia, chắc còn chưa biết người hấn muốn kết hôn lại là một người đàn bà dâm dăng đâu!

Mục Tâm Liên nghe vậy phút chốc giương mắt, mắt lộ vui sướng hỏi,

 Lí đại nương, vị Nam Cung công tử kia đã quyết định tháng sau đến thú tiểu thư sao?

 Chứ gì nữa! Lí đại nương nhất thời đắc ý cười, hôm qua, người của họ Thiên báo đến thông báo tin tức, rồi rồi đi không bao lâu, ta đã biết, vậy mà người đến giờ còn chưa nghe nói gì sao?

Mục Tâm Liên lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả.

Sáng sớm hôm nay, tiểu thư mới được biết, liền cùng lão gia cùng phu nhân ở đại sảnh náo loạn một trận, nói nhất quyết cũng không chịu gả, ta xem..... Lí đại nương liếc mắt, nhìn thấy hai má sưng đỏ của Mục Tâm Liên, mặt người tám phần lại là bị tiểu thư đánh thành như vậy đi!

 tiểu thư không chịu gả? Mục Tâm Liên không để ý tới thái độ vui sướng khi người gặp nạn của lí đại nương vội vàng truy vấn .

 Ai chịu gả, Nam Cung bảo chủ kia nghe nói không chỉ có bộ dạng dọa người, trời sanh tính tình lại tàn bạo, đối đãi địch nhân không chút lưu tình, nếu tiểu thư gả qua đó, còn không biết sẽ biến thành cái gì đâu! Lí đại nương đem lời đồn đãi mà mình nghe được trên đường nói ra.

Mục Tâm Liên kinh ngạc mở to mắt, nghĩ rằng nếu vị hôn phu của tiểu thư có cá tính đáng sợ như vậy, vậy thì lão gia sao lại đem con gái bảo bối gả ột người như vậy?

Kế tiếp, Lí đại nương lại ở nàng bên tai chanh chua nói gì đó, nàng cũng không nghe rõ, tay chân nhanh nhẹn, thuần thực nấu thuốc, trong đầu cũng đột nhiên nhớ đến những ngày tháng trước khi nàng vào Mã gia, nhớ đến người cha già hiền lành rất mực yêu thương nàng, nếu hôm nay ông còn sống, nếu như ông cũng như Mã lão gia, liệu ông có bắt nàng gả ột người đáng sợ như vậy hay không?

Mục Tâm Liên trước năm 13 tuổi, từng có một gia đình rất hạnh phúc. Mục phụ từng nhậm chức huyện lệnh ở một huyện nhỏ, làm quan thanh liêm, cùng Mục mẫu vô cùng ân ái, ngày qua ngày, mặc dù không giàu có, nhưng lại hoà thuận, vui vẻ vô cùng.

Mục Tâm Liên sinh non, ra đời khi chưa đủ tháng, cho nên thân hình đối với người cùng trang lứa luôn nhỏ gầy hơn, Mục mẫu sau khi sinh hạ nàng, sức khỏe ngày càng kém kè. Đến khi nàng 10 tuổi, Mục mẫu như đèn cạn dầu, vì nhiễm phong hàn mà bệnh liệt giường, không gượng dậy nổi.

Mục phụ vì chăm sóc thê tử, dứt khoát từ quan, chuyên tâm chiếu cố, đáng tiếc Mục mẫu vẫn không qua khỏi, một năm sau thì qua đời. Mất đi bạn đời, đau khổ không nói thành lời, Mục phụ ngày ngày cùng rượu làm bạn, ngay cả nữ nhi bảo bối cũng bỏ mặc, hai năm sau, cũng từ già cỗi đời.

Mục Tâm Liên khi đó cũng đã hiểu chuyện, nhưng nàng không oán cũng không trách phụ thân vô tình, gạt bỏ trách nhiệm làm cha, chỉ là, nàng vô phương tìm ra chi phí mai táng phụ thân, cho nên mới phải quỳ gối trên đường, bán mình để đổi ngân lượng chôn cha, nên gặp được Mã tiểu thư, trở thành nô tỳ bên người của nàng.

Từ lúc Mục Tâm Liên hạ quyết định bán mình làm nô để an táng phụ thân, nàng cũng đã nhận thức rất rõ ràng, cuộc đời nàng đã bước sang một trang mới, nàng không bao giờ còn là minh châu trên tay cha mẹ, được hai người yêu thương che chở nữa, mà là một nô tỳ, có thân phận nô bộc. Ba năm, dưới sự “dạy bảo” của Mã Thiển, nàng càng hiểu sâu sắc hơn thân phận hiện nay của bản thân, nhưng trong lòng nàng, trước sau vẫn mang một món nợ ân tình đối với tiểu thư, cho nên vô luận Mã Thiển đối xử với nàng thế nào, nàng cũng là nhẫn nhục chịu đựng, không dám đối nghịch hoặc phản kháng.

Chỉ có một chuyện, chính là Mã Thiển luôn muốn nàng lén lút ra ngoài mua thuốc, luôn luôn làm nàng cảm thấy nghi ngờ. Mẫu thân sớm qua đời, nàng đối với chuyện nam nữ đúng là u mê, nhưng mà nàng cũng biết, nữ nhân chưa xuất giá mà đến hiệu thuốc mua loại thuốc này là chuyện phi thường kỳ quặc, không hợp với lễ thường. Nhưng tiểu thư đã phân phó, nàng chỉ đành biết vâng dạ thuận theo. Nàng không hiểu, tiểu thư cũng là khuê nữ chưa xuất giá, vì sao luôn cần dùng loại thuốc này, chẳng lẽ..... Mỗi lần tiểu thư bắt buộc nàng đứng bên ngoài canh chừng, cùng một nam tử xa lạ gặp mặt là đều làm cái gì người ta hay nói...chuyện vợ chồng sao?

Mục Tâm Liên ép buộc bản thân thôi suy nghĩ lung tung, tuy rằng trong lòng cảm thấy hành vi của chủ tử là không đúng, nhưng là thân là nô tỳ, nàng có tư cách gì mà xen vào!

Đêm khuya, mã phòng phía sau Mã gia trang.

Trong một gian phòng nhỏ, chật hẹp, mơ hồ truyền ra tiếng rên ngâm.

Phòng trong, nam tử thân hình trắng kiện, nước da ngăm đen, trần trụi, dán sát vào người một nữ nhân có làn da trắng như tuyết, cũng không một mảnh vải che thân. Trên người hắn che kín mồ hôi, thất lưng dùng sức dong đưa, trong miệng phát ra tiếng thở dốc trầm trọng, bàn tay to dùng sức xoa bóp cặp vú tròn lủng đầy đà của nữ nhân dưới thân, mỗi lần hắn dùng sức xoắn lấy ngọc nhũ, lại đâm vào càng mạnh, trên dưới phối hợp, làm cho nữ nhân bên dưới kêu rên càng dâm dăng.

a..... A Dịch..... Cho ta..... Nhanh lên..... cao trào làm Mã Thiển phóng túng cầu xin giải thoát, ánh mắt cuồng loạn vận vẹo hạ thân hòa theo động tác cuồng dã của nam nhân phía trên.

người, nữ nhân này thật đúng là dâm dăng. Thi Á Dịch dâm tà thô suýt, ta đã nhanh đến bốc cháy. hắn thô bỉ trêu đùa, nhưng cũng chiều theo ý của nàng, tốc độ trêu đùa càng nhanh hơn, trong khoảng thời gian ngắn, nơi hạ thân đang gắn chặt vào nhau tràn ra vô số dâm thủy, tiếng “phách phách” khi da thịt đụng chạm, hòa cùng ái dịch hình thành âm thanh cực ái muội.

Phát tiết xong, Thi Á Dịch dựa người vào đầu giường, nhìn Mã Thiển ở bên cạnh đầu tóc rơi rối, khắp nơi toàn là hồng ngân, không khỏi đắc ý nhếch môi cười.

chỉ sợ ai cũng không đoán được, Mã tiểu thư, khuê nữ danh môn, mỹ mạo nổi tiếng khắp Tô Châu thành, trên thực tế cũng là một nữ tử đậm dặt, rên xiết cũng thật lớn nha.

Có chút thở dốc, Mã Thiển nghe vậy tức giận, liếc mắt một cái.

Người thì sao, còn không phải là cả gan làm loạn, dám câu dẫn chủ tử nhà mình dám mị nhìn xuống nửa người dưới của Thi Á Dịch.

Ai bảo nàng không có việc gì cứ chạy đến mã phòng, lấy tiểu môn phe phẩy trước mặt ta! Bàn tay to không hề cố kỵ vươn ra, xoa nắn cái môn tròn, hân hỉ bả xoa bóp, lập tức nhận thấy nàng yêu kiều phản ứng.

Nhưng mà, không bao lâu, vốn đang hưởng thụ bàn tay to thô ráp của hắn ở trên người chầm lên từng trận lửa nóng, Mã Thiển lại bởi vì nhớ tới một chuyện mà dục niệm đại tiêu, phiền táo đẩy tay hắn ra.

Không rõ chuyện gì đang diễn ra, nên Thi Á Dịch lại đưa tay chà sát lên da thịt tuyết nõn của nàng, nhận ra nàng là cố ý chống đẩy, bàn tay lần nữa bị đánh rớt, hân khó hiểu ngẩng đầu.

người lại làm sao vậy?

ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Mã Thiển phiền táo mở miệng, A Dịch, người có biết tháng sau ta phải lấy chồng không?

Có nghe nói. Thì sao? Thi Á Dịch chẳng hề để ý trả lời.

người chỉ có thể nói những lời này? Mã Thiển tức giận, một tia tức giận nảy lên trong lòng.

Mấy năm nay, bất luận là chủ động hay bị động, nàng cũng coi như “thường thức” qua không ít nam nhân, mà những người này, một lần rồi một lần, đều bị dáng người tuyệt sắc của nàng hấp dẫn, ai cũng đối nàng ngoan ngoãn phục tùng, xu nịnh hết lời, cho dù nàng muốn thế nào cũng không dám lên tiếng phản đối.

Duy chỉ có tên mã phu Thi Á Dịch này, tuyệt không mê luyến mỹ mạo của nàng, hình như luôn có cảm giác xa cách, thực làm nàng ảo não, mất không ít tâm tư mới thu phục được hắn, mà hắn cũng không uống nàng một phen “hao tâm tổn sức”, quả thật là dũng mãnh hơn người, làm cho nàng chìm đắm trong thủ thuật ỉn của hắn mà đạt đến khoái cảm dục tiên dục tử, đó cũng là điều khiến nàng không muốn xa rời hắn.

Mà nay, làm nàng nói cho hắn, nàng sắp xuất giá, hắn thế nhưng bộ dáng khổ sở, một chút khẩn trương cũng không có, ngược lại vẻ mặt không không đổi, điều này khiến nàng buồn bực nha?

người muốn ta nói cái gì? Chúc mừng? Thi Á Dịch nhướng mày hỏi. Hắn trong lòng âm thầm buồn cười, nữ nhân ngu xuẩn này, giả như hắn mở miệng, nàng sẽ quan tâm đến phản ứng của hắn sao?

người Mã Thiển chán nản trừng mắt nhìn hắn, thật lâu sau, cuối cùng cũng phải xuống nước, thái độ hòa hoãn,

A Dịch, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới, nếu ta gả ra ngoài, vậy người cùng ta về sau phải làm sao bây giờ?

Thi Á Dịch làm ra vẻ không nở bụng tay nói:

ta có thể làm sao bây giờ? Người là Mã gia đại tiểu thư, ta chỉ là một mã phu nho nhỏ, ta có tư cách gì quản chuyện người gả hay không gả chứ.

chẳng lẽ chuyện ta sẽ xuất giá, người tuyệt không để ý? Mã Thiển kiêu ngạo tự tôn, sao cho phép có nam nhân khinh thường.

để ý, sao lại không để ý. hân cười lạnh, ngữ khí mang theo ngả ngớn.

để ý thì giúp ta nghĩ biện pháp a! Miệng nói “để ý” thôi thì có ích lợi gì! Mã Thiển vừa lòng với trả lời của hắn, tiến thêm một bước tiến sát.

ta nghĩ biện pháp cho nàng? Thi Á Dịch chỉ mũi mình, nói: Sao nàng không trực tiếp cự tuyệt là tốt rồi, dù sao trang chủ không phải rất thương yêu nàng sao?

không được a, ta đã nói rồi, cha ta làm thế nào cũng không chịu đáp ứng hủy hôn, chỉ sợ đắc tội với thế lực to lớn của Hạo Thiên bảo.

ác, thì ra đối tượng hôn phối của nàng là Hạo Thiên bảo a! Cái này có chút khó giải quyết, nghe nói Hạo Thiên bảo ở vùng Tây Bắc thế lực rất lớn, cũng khó trách cha nàng không dám đắc tội với người ta. trong mắt Thi Á Dịch hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ.

Hoàn toàn không phát hiện hào quang quái dị trong đáy mắt của hắn, Mã Thiển cảm giận nói xong,

Gia nghiệp của hắn to lớn, chẳng lẽ gia nghiệp của Mã gia trang thì nhỏ sao?. nàng tự phụ hừ một tiếng, hơn nữa nghe nói Nam Cung Dục kia trời sanh tính tàn bạo, tuyệt tình, ta mới không cần gả qua đó, tự mình chuốc lấy cực khổ đâu!

Thi Á Dịch nghe vậy cười thầm trong lòng. Nữ nhân này quả nhiên nông cạn, nếu nàng biết Nam Cung Dục căn bản không phải như trong tưởng tượng của nàng, là một nam tử tuấn kiệt bất phàm, nàng chẳng phải sẽ hối hận vì đã hủy hôn, hận chết chính mình.

Xảo trá ẩn sâu ở đáy mắt, nhưng trên gương mặt lại không hiển lộ một tia khác thường, thậm chí còn làm ra bộ dáng tự hỏi, Thi Á Dịch qua một lúc lâu mới mở miệng,

kỳ thật nếu người thật sự không muốn gả cho Nam Cung Dục, biện pháp cũng không phải là không có, chính là..... hắn đột nhiên ngừng nói chuyện, lại bắt đầu ở trên thân thể Mã Thiển giở trò.

A..... Nói mau, bất luận là biện pháp gì đều được..... Mã Thiển nhin không được yêu kiều một tiếng, thúc giục nói, cảm giác dục hỏa lại bị khơi mào, thân hình bắt đầu nóng lên.

hảo, cùng ta một chút, ta sẽ nói cho àng nghe..... dứt lời, Thi Á Dịch cúi đầu hàm trụ đầu vú đỏ tươi trước ngực Mã Thiển.

a Mã Thiển dâm dật ưỡn người, phần khởi rên la.

Một hồi kịch liệt nam nữ giao hoan lại triển khai.

Thi Á Dịch rút cuộc ở bên tai Mã Thiển nói ra chủ ý gì, giúp nàng trốn tránh hôn sự sắp đến? Mà Mã Thiển có đáp ứng điều kiện của hắn đưa ra không?

Bất quá, vô luân hắn đã cùng nàng nói cái gì, trong Mã gia nh61 thời bùng nổ một chuyện kinh thiên động địa.

Trước ngày lấy chồng một ngày, lợi dụng đêm tối, Mã Thiển thế nhưng cùng mã phu Thi Á Dịch bỏ trốn, không chỉ có như thế, nàng còn mang đi rất nhiều vàng bạc châu báu. Biết được tin tức, Mã Lương Nhân nổi trận lôi đình, cơ hồ muốn ngất đi.

2. Chương 2

Tân huyện là một thị trấn ở Lam sơn, cũng là thị trấn gần Hạo Thiên bảo nhất, từ Tân huyện, đi khoảng nửa ngày thì có thể đến Hạo Thiên bảo. Từ Tân huyện đến Hạo Thiên bảo, trên lộ trình cũng có một vài thị trấn nhỏ, nhưng Tân huyện là thị trấn lớn nhất, cũng náo nhiệt nhất trong số đó.

Mà mấy ngày nay, Tân huyện vốn náo nhiệt ồn ào, càng thêm phần sôi nổi, người qua kẻ lại trên phố không ngừng bàn luận. Chuyện là bảo chủ Hạo Thiên bảo, Nam Cung Dục dục lập thê, thê tử là người Giang Nam, trên đường rước dâu sẽ đi ngang Tân huyện, vừa vặn lại thuê một phòng ở Chấn Hưng tửu lâu – tửu lâu lớn nhất ở đây, trọ lại ba ngày, sau mới đứng giờ lành tháng tốt, nhập Hạo Thiên bảo.

Lúc này, trong một sương phòng yên tĩnh phía sau hậu viên của Chấn Hưng tửu lâu, một nữ tử ánh mắt đượm buồn, thân hình gầy yếu thanh lệ đang ngồi ngay ngắn bên cái bàn tròn, vẻ mặt bất an trầm tư; mà bên cạnh nàng, một nữ tử tuổi chừng 15, gương mặt nhỏ nhắn cũng là lo lắng không yên.

Gió từ ngoài cửa sổ lùa vào, mang theo chút hương hoa thơm ngát, dịu dàng, nhẹ nhàng lay động, làm lòng người khoan khoái, nhưng mà, lại không cách nào thổi bay không khí trầm trọng trong phòng.

Bỗng dưng, nữ tử thanh lệ đang ngồi thở dài một hơi, đánh vỡ không khí trầm mặc, tĩnh lặng, nàng giương mắt nhìn cô gái đang đứng bên cạnh.

Tiểu Lạc, ngươi cũng ngồi đi! Chúng ta thân phận giống nhau, sao cứ phải ta ngồi ngươi đứng chứ? nàng cười khổ nói, ngữ khí bất đắc dĩ.

Nhưng mà.....] cô gái được gọi là Tiểu Lạc, len lén liếc về phía cửa sổ một cái

Tiểu Liên, ngươi hiện tại đã là Mã gia đại tiểu thư – Mã Thiển, ta là nô tỳ, vốn nên đứng hầu hạ.

đừng như vậy. Mục Tâm Liên trầm ngâm một tiếng, khuôn mặt tú lệ đầy lo lắng. ta căn bản không hề muốn thế này.....

Chuyện Mã Thiển cùng mã phu đêm trước cùng nhau bỏ trốn sau khi chộc cho Mã Lương Nhân tức đến gần sắp tắt thở, thì lại dọa hấn đến mất ăn mất ngủ, hấn rất sợ a, rất sợ Hạo Thiên bảo đến đón dâu, tân nương tử lại biến mất, thì biết ăn nói thế nào với người ta đây? Suy đi nghĩ lại, tính toán trăm bề, vẫn là không thể để việc Mã Thiển bỏ trốn để người của Hạo Thiên bảo biết được, nên hấn đành dùng hạ sách “thay mận đổi đào”, muốn tìm một nữ tử khác thay nữ nhi xuất giá; trong lòng hấn nhận định, Nam Cung Dục căn bản chưa từng gặp qua Mã Thiển, nên ắt sẽ không biết được diện mạo của nàng, cho nên, chỉ cần tìm một nữ nhân tư sắc không tệ, tuổi tác tương đồng với nữ nhi, thay con gái lên kiệu hoa là có thể không lộ ra sơ hở, thành công “linh miêu hoán chúa”.

Đáng tiếc, ở Mã gia trang, nữ tỳ có tuổi tác tương đồng cùng Mã Thiển thì nhan sắc lại quá tệ, duy nhất chỉ có Mục Tâm Liên, dáng người tuy gầy yếu, nhưng khuôn mặt lại khả ái thanh lệ, động lòng người, đáng tiếc tuổi cũng không phải thực phù hợp, nhưng Mã Lương Nhân cũng không muốn tìm người ở bên ngoài giúp đỡ, e không cẩn thận sẽ để lộ tin tức, vì thế đành phải dùng Mục Tâm Liên để tiến hành kế hoạch.

Mục Tâm Liên ngay từ đầu kiên quyết không theo, nhưng khi Mã Lương Nhân đem cái có “báo ân” phủ lên người nàng, nàng cũng đành khuất phục, bởi vì nàng luôn ghi nhớ phụ thân từng nói qua một câu, chịu ân người ta nhớ ngàn đời, vì thế nàng cắn răng, nuốt lệ vào lòng, một chữ phản kháng cũng không nói, khoác lên giá y, trở thành “Mã đại tiểu thư” xuất giá.

Một đường thẳng tiến, cho đến khi đến được Tân huyện, Mục Tâm Liên vẫn là ngày đêm bất an, lo lắng không yên, phân vân chuyện có nên nói rõ chân tướng cho bảo chủ Hạo Thiên bảo biết hay không, thành thật khai báo, cầu xin tha thứ. Kết quả, chưa gặp được bảo chủ, nàng đã toàn thân mỏi mệt, lòng tràn đầy sầu khổ.

Mã Lương Nhân đã cố tình nhồi nhét vào đầu nàng đủ loại vấn đề, ngọt ngào dụ dỗ có, răn đe có, cuối cùng còn dùng khổ nhục kế cầu xin nàng, nói rằng nếu nàng tiết lộ bí mật, cả nhà Mã gia, trên dưới mấy chục nhân khẩu, cũng khó tránh được tai kiếp. Hơn nữa, Tiểu Lạc từng nghe người trong thành đồn đại, Nam Cung Dục thực rất đáng sợ, làm nàng đối với việc nói ra chân tướng thật là khó xử, huống chi trời sanh tính nàng ngay thẳng, hoàn toàn không có tâm cơ, làm sao có thể sắm vai một người không phải là mình?

Nay chân đã bước lên thuyền, tựa như tên lép trên cung, không thể không bắn, hướng hồ người của Hạo Thiên bảo ba ngày sau sẽ tới đón dâu. Tiểu Lạc vẻ mặt đau khổ nói.

ta biết. Mục Tâm Liên lòng dạ rối bời, một muốn nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, vẹn cả đôi đường, vừa không đả thương người lại không thương mình. Không lâu, mặt nàng sáng lên,

Tiểu Lạc, không bằng chúng ta làm như vậy được không, trong ba ngày này, nếu nhìn thấy người của Hạo Thiên bảo, chúng ta xin bọn họ mời bảo chủ, thỉnh hấn tới nơi này một chuyến, đến lúc đó, chúng ta đem sự tình chuyển báo cho hấn biết, dù sao chưa chính thức bái đường, hấn là còn có thể hủy bỏ hôn sự. đây là biện pháp duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Có thể làm như vậy sao? Tiểu Lạc trợn to mắt, vạn nhất bảo chủ kia nổi giận thì phải làm sao bây giờ? Mạo danh cũng không phải là việc nhỏ nha!

ta muốn thử một lần, chỉ có biện pháp này mới có thể đem thương tổn giảm đến mức thấp nhất. Mục Tâm Liên nghĩ ra biện pháp giải quyết, trên mặt khuôn mặt u sầu biến mất không ít. nếu Nam Cung bảo chủ thật sự không thể tha thứ, vì báo đáp ân tình tiểu thư đối với ta, ta quyết định không tiếc dùng bất kì phương pháp gì cầu xin hấn, thậm chí vào Hạo Thiên bảo làm nô tỳ đều có thể.

Ân..... Nhưng nghe nói, Nam Cung bảo chủ trời sanh tính tàn bạo, ta thật sự lo lắng, một khi hắn biết được chân tướng sau, không biết sẽ đối phó Mã gia trang cùng hai người chúng ta thế nào. trên mặt Tiểu Lạc hiện lên thần sắc e ngại.

Còn tốt hơn là để sau này tự hắn phát hiện ra chân tướng! Khi đó chỉ sợ ngay cả chúng ta cầu xin, một con đường sống cũng không có . Mục Tâm Liên ngữ khí trầm trọng nói. bằng không người có biện pháp nào tốt hơn sao?

Tiểu Lạc nghe vậy rung mình một cái, suy sụp gục đầu xuống. ta nghĩ không ra biện pháp tốt hơn.

vậy cứ quyết định như thế, chờ sau khi gặp được Nam Cung bảo chủ, chúng ta xem tình hình rồi tùy cơ ứng biến là được. Mục Tâm Liên quyết tâm, cố nén sợ hãi, lấy dũng khí an ủi Tiểu Lạc đang tràn đầy khủng hoảng.

Đáng tiếc, ba ngày trôi qua, không biết là các nàng không may mắn, không nhìn thấy người có thể thay các nàng thông truyền cho Nam Cung bảo chủ, hay là căn bản không có người muốn thay các nàng nhấn chìm, tóm lại Nam Cung Dục chưa bao giờ bước vào Chấn Hưng tửu lâu một bước.

Long trọng, ồn ào nhất thời trở nên mô hồ, chỉ sau một câu “đưa vào động phòng”, Mục Tâm Liên chân tay luống cuống rút cục ở trong tình trạng đầu văng mắt hoa, mắt mờ tai lùng bùng, bị người ta dắt vào tân phòng, ngồi ngay ngắn ở mép giường, tim đập liên hồi, cơ hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực .

Làm sao bây giờ? Đã bái đường, đi lễ, nạp thái , nàng còn chưa có cơ hội tự mình nói với bảo chủ ngọn nguồn câu chuyện.

Ba ngày qua, nàng cùng Tiểu Lạc ở khách điểm đau khổ chờ đợi, nhưng căn bản là không thể nhìn thấy Nam Cung bảo chủ, thì làm thế nào có cơ hội giải thích.

Nay, tình huống phía trước càng thêm nghiêm trọng

tiểu thư..... Tiểu Liên..... cách một tấm khăn đỏ, Tiểu Lạc ghé vào bên tai Mục Tâm Liên gọi , gọi mấy lần mới gọi hồi thiên hạ đang lâm vào khủng hoảng.

Tiểu Lạc.....

đừng lo lắng, mấy người săn sóc tân nương đều đã lui xuống, trong phòng chỉ có người cùng ta. Tiểu Lạc nhẹ giọng nói, tựa như Mục Tâm Liên, tình hình trước mắt cũng làm nàng chân tay luống cuống.

Bây giờ chúng ta nên làm cái gì mới tốt?

ta cũng không biết, có lẽ..... Có lẽ chờ Nam Cung bảo chủ vào phòng, ta sẽ tìm cơ hội nói..... Mục Tâm Liên chần chờ nói.

Trời ạ, Nam Cung bảo chủ kia vì cái gì lại không chịu đến Chấn Hưng tửu lâu một chuyến, làm hại chúng ta bây giờ không biết làm sao thế này. Tiểu Lạc nhìn không được thâm oán, lại nghĩ đến những tin đồn mà nàng nghe được có liên quan đến Nam Cung Dục, sắc mặt càng thêm trắng bệch, mới vừa rồi, trong nghi thức bái đường có quá nhiều người, hơn nữa khấn trương, nàng căn bản không dám ngẩng đầu liếc mắt một cái.

hiện tại, ngay cả cơ hội hủy bỏ hôn lễ cũng không có nàng thì thảo tự nói .

ta biết. Mục Tâm Liên cắn môi nói, liều mình ức chế sợ hãi dâng lên trong lòng, nhưng thân hình gầy yếu vẫn là run nhè nhẹ .

Trên cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, làm hai người đồng thời chấn động toàn thân.

Một trận mùi rượu nồng nặc bay tới, làm Mục Tâm Liên đang giấu mắt sau lớp khăn hồng, trong lòng trầm xuống, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Nguy rồi! Nam Cung bảo chủ đã uống rượu đi? Vậy nàng làm thế nào mở miệng hướng hắn giải thích hết thấy hỗn loạn này đây?

Người là ai? Vì cái gì còn đợi ở chỗ này? tiếng nói khí phách thâm trầm vang lên, Nam Cung Dục nhìn từ nữ xa lạ kích động hướng hắn hành lễ.

nô..... Nô tỳ là Tiểu Lạc, là tiểu thư..... là tỳ nữ của tiểu thư. Tiểu Lạc nơm nớp lo sợ, cúi đầu trả lời, cảm thấy sợ hãi vô vàng, không dám ngẩng đầu.

đi xuống đi!

Ngữ khí lạnh lùng hòa cùng mùi rượu, làm Tiểu Lạc sợ tới mức nhắm mắt, vội vàng lui về phía sau, vừa nghe được câu đó, mừng như được đặc xá, sau đó tông cửa xông ra, căn bản đã quên mất Mục Tâm Liên đang ngồi ở trên giường.

Nam Cung Dục nhú mày, khó hiểu nhìn nha đầu hoang mang rối loạn, chạy như ma đuổi kia. Sao vậy? Bộ dạng hần như vậy rất dọa người sao? Tiếp theo, hần phục hồi tinh thần lại, ánh mắt hướng thiên hạ đang ngồi ngay ngắn trên giường.

Ba Ngạn chết tiệt! Cùng lắm chỉ là thành thân thôi, có cần biến Hạo Thiên bảo thành cái chợ, tranh cãi ầm ĩ không ngớt không? Còn mời đến nhiều người có quan hệ làm ăn với hần như vậy, hại hần chỉ phải miễn cưỡng ứng phó.

Uống rượu cả đêm, điều hần muốn nhất bây giờ là một ly trà xoa dịu cổ họng khô nóng của mình, nhưng mà, chuyện “quan trọng” hơn vẫn phải làm, dù cho cuộc hôn nhân này chỉ là để đối phó với chuyện thúc ép của phụ mẫu mà thôi.

Một mảnh lặng im bao phủ trên người Mục Tâm Liên, nàng toàn thân buộc chặt, thân hình cứng ngắt.

Phút chốc, khăn giấy đỏ tươi trên đầu bị nhấc lên, tiếp theo một đôi tay thô ráp nâng lên cằm của nàng, nàng trợn to đôi thủy mâu, thần sắc khủng hoảng, thẳng tắp chống lại một đôi đôi mắt màu rám nắng, đầy mắt dày tà mị, ánh mắt sáng ngời lại nóng rực làm nàng kinh suyền một tiếng, lại vội vàng thùy hạ mí mắt.

Chính là như vậy, vội vàng liếc mắt một cái, Mục Tâm Liên đã đem gương mặt nam tính, tuấn mỹ vô trù của Nam Cung Dục khắc sâu trong đầu.

Thân hình cao lớn dị quốc biểu thị rõ ràng, hai tròng mắt sáng ngời, màu rám nắng khiếp người, bạc thần tựa tiểu phi tiểu, toàn thân toát ra khí chất bất phàm cùng uy nghiêm. Nàng chưa từng nhìn thấy nam nhân nào “xinh đẹp” như vậy.

Hần chính là Nam Cung bảo chủ, Nam Cung Dục sao?

Ngay lúc Mục Tâm Liên thùy hạ mí mắt, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp, trong đầu Nam Cung Dục cũng đồng thời hiện lên một chút nghi hoặc, chính là cả đêm uống quá nhiều rượu đã làm đầu óc anh minh mất tiếp của hần có chút rối loạn, không còn sang suốt như bình thường.

Người trong trí nhớ của hần, Mã Thiển hần phải có diện mạo xinh đẹp, diễm lệ không thua thị thiếp Yến Đường Nhi, thật sự không giống với người trước mắt này, khuôn mặt thấy thuần vô tà, ánh mắt sang trọng, hơi ngập nước, làm trong lòng hần bất giác có một tia thương tiếc, muốn bảo vệ, nhưng mà, đúng là ánh mắt này thật đúng là động lòng người.

Nam Cung Dục lắc lắc cái đầu nặng trĩu, quyết định ngày mai mới tìm hiểu nghi ngờ, về phần hiện nay.....

Hần nhanh chóng đem giấy phục trên người cởi bỏ, thẳng đến trên thân chỉ còn lại một kiện sam khổ, mới chuyển vào bên giường, vươn một đôi đại chưởng bắt đầu cởi bỏ giá y trên người Mục Tâm Liên.

Hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, Mục Tâm Liên đang bị ai đó “lột”, nàng kinh hãi giãy khỏi bàn tay Nam Cung Dục không kịp phòng bị, lui sát vào góc giường.

người..... Người đang làm cái gì? nàng run giọng hỏi.

người không phải đã quên, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đi! Nam Cung Dục trêu tức nói xong, nhếch mày nhìn bé con thân hình gầy nhỏ lui lút vào góc giường.

động..... Động phòng..... nàng kinh ngạc sanh mắt to, lắp bắp.

Nam Cung Dục ung dung nằm lên giường, nói:

Đúng, động phòng, người không phải muốn nói cho ta biết, trước khi xuất giá, nương người không nói cho người biết cái gì là động phòng đi? hần nhìn đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy nghi hoặc, chợt ngả ngón

nhường mảy, không có? Không quan hệ, ta sẽ dạy người. nói xong, hấn vươn tay, muốn lôi nàng đang co ro ở góc giường ra.

không..... Chờ một chút. Nam Cung bảo chủ.....

Mục Tâm Liên khấn trương, tay nhỏ bé ngăn cản đại chưởng đang tiến lên, trong miệng kêu la, tâm thần đại loạn. Tuy rằng mẫu thân của nàng sớm qua đời, cho nên hoàn toàn không biết cái gì gọi là động phòng hoặc là việc nam nữ, nhưng mà, nàng cũng hiểu được, nếu nàng thật sự cùng hấn động phòng, chuyện này sẽ không cách vãn hồi, sai càng thêm sai... bởi vậy, nàng nhất định phải nhanh chóng đem sự tình giải thích rõ ràng.

Bàn tay Nam Cung Dục hơi dừng một chút. Nam Cung bảo chủ.....], nghe nàng xưng hô với hấn xa lạ như vậy, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia hờn giận. người đã là thê tử của ta, về sau hãy gọi tên của ta.

Sao có thể như vậy! nàng bật thốt lên nói, phút chốc nhìn thấy đôi mắt mê người của hấn bạc ra hỏa diễm, thật đáng sợ a, không khỏi rung mình một cái. ta.....

Chưa bao giờ từng kiên nhẫn cùng nữ nhân nói chuyện với nhau, Nam Cung Dục không đợi nàng nói cho hết lời, tay lập tức hành động, một tay lôi nàng ra khỏi góc giường, chớp mắt đã đặt xuống dưới thân.

đừng nhiều lời nữa, vẫn làm chính sự trước đi! hấn động thủ, cởi bỏ giá y của nàng.

Bất quá chỉ là một nữ nhân, hấn không tất yếu phải cùng nàng nói nhiều như vậy, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, thuận theo hấn, hấn sẽ không bạc đãi nàng.

không cần! nàng nhanh bắt lấy vật áo đang bị phanh ra, giãy dụa, ngăn cản bàn tay to đang tàn sát bờ bãi của hấn. ta: Ta không phải..... nàng khấn trương, mồm miệng không rõ, vội vàng giải thích.

Trời ạ! Nàng ngu ngốc thế nào thì cũng biết, chỉ có nữ nhân tùy tiện mới có thể ở trước mặt nam nhân lỏa thể a.....

người muốn thế nào đây? hấn trách mắng, trong lòng không hiểu nàng rốt cuộc là đang giãy giụa vì cái gì, mất kiên nhẫn, đem quần áo trên người nàng một phen xé rách, nhất thời một đôi vú trắng nõn, tròn tròn, dựng thẳng đập vào mắt hấn.

a nàng kinh hãi, thét chói tai, hai tay bé nhỏ vội vàng buông bàn tay hấn ra, áp lên người, muốn che dấu da thịt bị phơi bày.

Thét là gì? Chỉ là viên phòng, người có cần la to như thế không? Nam Cung Dục đem hai tay đang che trước ngực của nàng kéo lên, chế trụ trên đỉnh đầu đôi mắt màu râm nắng, sáng quắc nhìn chăm chăm vào nửa người trên của nàng. Thật gầy, tuyệt không giống như loại đầy đà mà hấn yêu thích, bất quá, da thịt trắng nõn, mềm mại trơn mịn, cũng là làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

Nam Cung Dục đem đại chưởng vỗ về lên da thịt nõn nà của nàng, thầm nghĩ, nếu nàng đã là chính thất mà hấn cưới hỏi đằng hoàng, nên vì hấn sinh hạ con nối dòng mới đúng. Đại chưởng cũng kèm không được, bao lấy một bên vú của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, ngón cái cùng ngón trỏ cũng se sát, vân vê đỉnh nhũ hoa đứng lên.

Mục Tâm Liên cả người cương cứng, đôi mắt đẹp vì sợ hãi kinh hách mà mở to, cho đến khi Nam Cung Dục dùng đại chưởng xoa nắn một bên vú của nàng, bàn tay thô ráp đụng chạm vào da thịt mẫn cảm, cả người nàng liền chấn động, toàn thân run run, cổ họng miên cưỡng phát ra thanh,

Chờ..... Chờ một chút..... Ta..... Ta thật sự không phải..... Không phải..... Ngô

Nam Cung Dục thô lỗ che lại nàng cái miệng nhỏ nhắn đang gấp rút giải thích, đầu lưỡi cường ngạnh tham nhập vào miệng nàng, thô bạo phiên giảo, tàn sát bờ bãi cái lưỡi đỉnh hương.

Hảo ngọt, vốn định ngăn lại cái miệng nhỏ cứ đồ đồ không dứt của nàng, nhưng vừa chạm vào cánh môi mềm mại, đã không thể kiềm chế.

Hấn cuốn lấy đầu lưỡi né tránh của nàng, mút hôn cánh môi mềm, đem đôi môi hồng xinh của nàng hôn đến vừa đỏ vừa sưng, mới vừa lỏng buông ra. Bạc môi một đường tiến lên, trượt xuống cổ, liếm láp, ghé qua xương quai xanh yêu kiều, cắn nhẹ, day dụa, rồi thẳng xuống nụ hoa cao ngất, ngậm lấy đóa hồng mai,

điên cuồng bút mót, liếm láp, đầu lưỡi thô không ngừng trượt qua trượt lại nhũ tiêm, đồng thời, cũng phi thường cảm nhận được, người anh em giữa hai chân đã căng cứng, đứng thẳng lên.

Mục Tâm Liên hoàn toàn không biết hấn vì cái gì muốn dùng miệng hết cắn lại liếm khắp toàn thân của nàng, nhưng trên người lại không ngừng truyền đến cảm giác vừa đau lại tê dại, làm ý thức của nàng nhất thời ngã vào trong sương mù, thần trí cũng mơ hồ không rõ.

Khi hấn liên tục ở trên ngực ẩn hạ càng nhiều hồng ẩn, nàng cũng không tự chủ được, dật ra nhuyễn ma ngâm nga, không chỉ làm cho nam tính căng cứng của Nam Cung Dục càng thêm đứng thẳng khó nhịn, cũng khiến hấn kinh hách vì phản ứng của chính mình.

Nàng không rõ vì sao mình lại phát ra thanh âm ái muội như thế, cảm giác xấu hổ nhất thời lan khắp toàn thân, ánh mắt đang khép hờ cũng bừng mở ra.

Nam..... Nam Cung bảo chủ..... A nàng đang định nói, thì đầu vú truyền đến cảm giác đau đớn làm nàng phải thét lên.

Gọi tên của ta! Nam Cung Dục bất mãn cắn mạnh vào đầu vú non mềm của nàng, đối với việc nàng lặp lại xưng hô xa lạ này cảm thấy phiền lòng, tay dài duỗi ra, xé rách nốt chướng ngại vật cuối cùng nơi hạ thể của nàng.

buông! nàng kinh hãi, thét chói tai ra tiếng, cảm xúc kinh hoàng hiển lộ rõ ràng trong đôi mắt đẹp, cả người vì ngượng ngùng mà đỏ hồng cả lên.

Không thể, ngươi là thê tử của ta, vốn nên thuận theo ta, cho ta. đôi mắt màu râm nắng chuyển thâm, từ thâm nùng lại dần chuyển sang đỏ ngầu, nồng đậm tình dục.

ta không phải! nàng bỗng nhiên bật thốt lên, cả người run rẩy đứng lên, thỉnh..... ngươi hãy nghe ta nói.....

Nam Cung Dục sững sốt, lập tức buồn cười nhếch khóe môi. Không thể tin được, nữ nhân vì trốn tránh việc hấn sung hạnh, thế nhưng lại nói ra câu này, nhưng loại bé con cứng miệng này, ngược lại càng khiêu khích hấn.

ngươi không cần phải nói, ta hiểu được. hấn đánh gãy lời của nàng, đại chương thô ráp trực tiếp tham lam tiến về hướng tế giữa hai chân đã bị hấn tách ra của nàng, ngón tay không để ý giấy dũa của nàng, thẳng tiến, đâm vào tiểu huyết.

a nàng đau đến kêu to, nước mắt theo hốc mắt không ngừng chảy ra, ướt nhoe cả khuôn mặt

thực chất..... hấn phần khởi thấp nam, cảm giác được đầu ngón tay của mình đang bị vách tường thịt non mềm của nàng mót chặt lấy, cơ hồ không thể động đậy, vì thế hấn đem ngón tay cái khẩy nhẹ lên hoa hạnh phía trên của nàng, trêu đùa nó.

Mục Tâm Liên không rõ hấn vì cái gì muốn sờ nơi đó của nàng, cũng không hiểu được hạ thân vì cái gì sẽ có một loại cảm giác vừa đau lại vừa nóng, ngây ngô, nàng hoàn toàn không hiểu được hành vi inh của hấn, xấu hổ lại làm thân thể của nàng run run. Một cổ khoái ý xa lạ làm cho nàng xấu hổ, nơi riêng tư co rút nhanh, run rẩy không thôi.

thoải mái đi? đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng bắt lấy cánh hoa thịt non mềm, không chút kiêng kỵ, chà sát bừa bãi.

Tình hình đại biến, Mục tâm Liên trong giây phút đột nhiên đầu óc thanh đối, vội càng nói.

đừng..... Không cần a..... Ta thật sự không phải thê tử của ngươi..... nàng cố nén một trận lại một trận nóng rục không ngừng tăng vọt, chống cự lại hấn xâm lược, thở dốc, miễn cưỡng mở miệng.

Nam Cung Dục nghe vậy bĩu môi, cười nhạo một tiếng, căn bản không tin nàng nói, nhận định nàng là đang nói dối, vì muốn chạy trốn khỏi hấn.

Hơn nữa, rượu trong hỉ yến đã bắt đầu phát huy tác dụng, làm cho Nam Cung Dục ngày thường anh minh đã không còn suy nghĩ được gì.

Hắn âm thầm cười, nàng càng muốn chạy trốn, hắn càng muốn giữ lấy nàng, làm cho nàng cả đời cũng quên không được đêm nay, hắn cùng nàng khoái hoạt.

Nam Cung Dục dục niệm toàn thân, trong tai không hề nghe thấy tiếng nói mảnh mai yếu ớt của nàng, đầu ngón tay cố ý ở trong tiểu huyết di động, an ủi dục hỏa căng trào không ngừng dâng lên trong cơ thể

Đau đớn hô to cùng với thanh âm cầu xin từ trong miệng nàng dạt ra, mà hắn vẫn không hề để ý, tiếp tục xâm lược.

Theo nàng từng trận ai ngâm, hắn cúi đầu, ngậm lấy đầu vú đỏ tươi, môi hôn lướt qua từng tác da thịt mềm mại, bú liếm, cắn nhẹ, cuối cùng gần như phát tiết, cắn lấy đầu ngực nàng, dùng lực bú mút, như một đứa trẻ tham ăn khát sữa lâu ngày.

Rất nhanh, hắn cho rằng mình đã cho nàng quá nhiều thời gian chuẩn bị, hắn không còn nhẫn nại, ngón tay rút khỏi cơ thể của nàng, đem vai chân thon nhỏ của nàng gác lên vai, một tay kéo phăng trói buộc cuối cùng ở hạ thân mình, lộ ra nam tính đã sớm căng đến sừng tím, đem mũi nhọn nhắm ngay huyết khẩu, tái thẳng tắp xuyên vào!

a nàng đau đớn hét to, huyết kinh nhỏ hẹp không thể thích ứng hắn thật lớn xâm nhập, hơn nữa u huyết vẫn chưa hoàn toàn utor át, theo phản xạ co rút thật chặt chống cự dị vật xâm nhập, cảm giác đau đớn như bị xé rách lan tràn toàn thân. Nước mắt nhoe mi

Nàng dùng ánh mắt đau đớn nhìn hắn, không rõ mình làm sai cái gì, lại bị hắn trừng phạt như vậy. Đáng tiếc, đập vào mắt nàng ngoài khuôn mặt tuấn mỹ buộc chặt, mày nhíu lại, cũng không hề có một tia nhân từ, hơn nữa ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn nàng, lại làm nàng cảm thấy thấy lạnh cả người.

Thả..... Buông tha ta..... Cầu người..... nàng nghẹn ngào, cố lấy dũng khí yêu cầu.

Nhìn nàng thống khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng Nam Cung Dục xẹt qua một chút không đành lòng, nhưng nam căng cứng sắp nổ tung làm cho hắn không thể lùi bước.

Nàng quá nhỏ, cũng quá mỏng manh, hắn biết nếu mình mạnh mẽ tiến vào nàng, sẽ gây cho nàng thật lớn đau đớn, bất quá, trước mắt hắn là tên đã lên dây, không thể không bắn, hắn cũng không cho rằng chính mình còn đủ kiên nhẫn, khơi mào tình dục cho nàng, duy nhất có thể làm, chỉ là kèm hãm tốc độ, chậm một chút.

Hắn chậm rãi từ trong cơ thể nàng rút ra một chút, sau đó lại đâm vào, tận sâu vào đáy hoa tâm.

a nàng kêu thảm liên tục, một lần so với một lần càng sâu, đau đớn đánh úp lại, làm nàng ở hắn dưới thân hắn khóc hô, vận vẹo cả người, hạ thân căng cứng, đau buốt làm nàng nói không nên lời.

Nàng nhỏ bé vận vẹo cùng tiếng khóc anh ách cứ vờn bên tai hắn, ngược lại cổ vũ nam tính tự đại, bản tính muốn đoạt lấy của hắn bùng phát, khoái ý tàn ác nảy lên trong lòng, làm cho nam căng vốn căng cứng càng thêm thô dài, gân xanh bạo phát, nhẫn nại muốn giảm chậm tốc độ cơ hồ hồng mắt.

Hắn đem hai chân của nàng mở rộng, nam tính thật lớn, cương cứng lại thẳng tiến, mạnh mẽ dùng sức xỏ xuyên qua tầng chắn mỏng manh của thiếu nữ, chạm đáy hoa tâm, làm cho nam căn thô dài đều được mặt huyết nhỏ bé nuốt trọn

a.....

Nàng thống khổ vận vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, nơi riêng tư mãnh liệt co rút lại, thân hình không ngừng phát run, đau nhức đã hoàn toàn rút hết khí lực của nàng, giờ nàng chỉ có thể vô lực, xụi lơ ở dưới thân hắn.

không cần..... Đau..... Đau quá..... nàng suy yếu cầu xin.

Đắm chìm trong cuồng dục, nam căng được tiểu huyết ầm áp, mềm mại mút chặt, cảm giác ê mê ấy từ hạ thân lan tỏa khắp toàn thân, hắn gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu lần lượt trạc đâm, tận tình đoạt lấy, căn bản không thèm để ý nàng mỏng manh cầu xin.

Tay hần vươn ra, bắt lấy ngọc nhũ mềm mịn, không ngừng điên cuồng xoa nắn, hạ thân cuồng dã bừa bãi tiến lên, va chạm nàng, động tác vừa nhanh vừa hữu lực, trong mắt hỏa diễm hừng hực, hần cứ như vậy lao đến. mỗi một lần đâm vào rút ra đều sâu tận gốc rễ...

Theo hần mãnh liệt ra vào đoạt lấy, Mục Tâm Liên chỉ cảm thấy đau, tiểu huyết nhỏ bé bất buộc chấp nhận hần thật lớn xâm nhập, đau đớn không gián đoạn không ngừng tra tấn nàng, làm ý thức của nàng dần dần mơ hồ, chỉ có thể tùy ý hần ở trên người nàng lần lượt tàn sát bừa bãi.

Làm Nam Cung Dục thỏa mãn đem mầm móng ẩm áp phun trong cơ thể của nàng xong, mới phát hiện, không biết khi nào nàng đã ngất đi. Đáy mắt hần hiện lên tia đắc ý khi nhìn toàn thân nàng đầy những dấu hôn ngân, sau mới rút ra bản thân cực đại, xoay người nằm bên cạnh nàng, tùy ý để cảm giác say bao phủ thần trí.

Nửa đêm, dục vọng lại một lần nữa thức tỉnh làm Nam Cung Dục không chút nào thương tiếc, xoay người đè lên Mục Tâm Liên, lần lượt ở trong cơ thể nàng tận tình phát tiết, hưởng thụ khoái cảm mất hồn từ nguyệt nhi nhỏ xinh của nàng mang lại, muốn ngừng mà không được, hoàn toàn không để ý nàng non nớt, yếu đuối, không chút do dự cuồng tiến như ngựa hoang đứt cương.

Mục Tâm Liên thừa nhận hần giống như mưa rền gió dữ xâm nhập, hôn mê lại tỉnh, tỉnh lại rồi hôn mê, cảm giác cả đêm dài cứ như thế trôi qua.....

Sắc trời vi lượng, Nam Cung Dục như cũ tỉnh lại khi trời hừng đông, cảm giác đầu thật nặng, mới nhớ đến đêm qua uống quá nhiều rượu, hần nghiêng người, mặc kệ tân nương tử đang ngủ say, dựa vào người, bắt đây, ngồi xếp bằng ở mép giường, vận khí điều tức.

Sau một lát, cảm giác đầu nặng trĩu cũng tiêu tán không ít, thần thanh khí爽 trên mặt hần không hề lưu lại chút dấu vết say sưa tối qua, khi hần đang muốn gọi hạ nhân tiến vào hầu hạ, một chút động tác trên giường khiến cho hần chú ý.

Hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiên hạ nằm trên giường xoay người, nói vài câu vô nghĩa, xong lại tiếp tục chìm vào mộng, mà cái xoay người này của nàng, cũng làm cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lộ trước đôi mắt sắc bén của hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hiện ra, làm hần nhanh chóng hồi tưởng lại lời nói của nàng cùng điểm đáng ngờ đêm qua.

Dựa vào trí nhớ của mình, hần cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, hơn nữa, nữ nhân này đêm qua nói cái gì rất mơ hồ không rõ, hần đã đoán ra tám chín phần, nữ nhân này không phải Mã Thiển. Bởi vì một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy, cũng không có khả năng ở trong vòng ba, bốn năm từ nữ nhân đầy đặn xinh đẹp, biến thành “cô bé” nhỏ gầy, thanh lệ, ngây ngô.

Đêm qua hần cho rằng mình uống say, cộng thêm đêm tối mà sinh ra ảo giác, nhìn lầm, nhưng hôm nay, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt hồn nhiên, bé nhỏ hiển thị rõ ràng, căn bản là không giống như một nữ nhân 19 xuân xanh, ngược lại giống như một tiểu nữ oa vừa đến tuổi cập kê, rốt cuộc hần uống đến hồ đồ hay sao mà đêm qua lại cùng nàng viên phòng?

Chưa bao giờ bị người ta đùa bỡn, lường gạt, Nam Cung Dục hần thế nhưng lại bị một con nhóc nhỏ nhẻ lừa gạt, mặc dù nàng thất thân cho hần, nhưng ai biết nàng có mục đích gì khác hay không?

Ánh mắt thâm trầm của Nam Cung Dục ẩn chứa phần nộ, vươn tay rút tấm chăn trên người cô gái đang nằm trên giường, động tác vừa nhanh vừa mạnh....

a!

Cả người đều đau, Mục Tâm Liên đang lâm vào mê man, bị rơi xuống đất giật mình la to một tiếng, đau đến trong nháy mắt đã thanh tỉnh.

Nàng rất nhanh liền phát hiện mình đang ngã nhào trên mặt đất lạnh băng, thất lưng bị va chạm mạnh mà đau đớn, cảm giác toàn thân hơi lạnh làm nàng lại hô nhỏ một tiếng, toàn thân đều xích lỏa a, ngứa đầu muốn tìm tìm quần áo, không ngờ vừa ngẩn đầu đã nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của hần.

người là ai?

tiếng nói lạnh lẽo trầm thấp lập tức làm Mục Tâm Liên hoảng sợ nhớ lại, nhớ tới đêm qua hấn giống như phát cuồng, đáy mắt không tự giác trôi lên một cỗ sợ hãi, thân hình trần trụi kinh sợ, xấu hổ mà run run đứng lên.

người không phải Mã Thiên, người là ai? ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Dục nhìn chăm chăm nàng.

Hấn biết rồi!

Mục Tâm Liên bị Nam Cung Dục dùng ánh mắt lạnh như băng sơn đông cứng, cả người bất động, kinh ngạc, sợ hãi, hiển hiện rõ ràng trong đôi mắt to ngập nước, không thể che dấu.

Nam..... Nam Cung bảo chủ, ta có thể mặc quần áo xong rồi nói không? Mục Tâm Liên ở khiếp sợ qua đi, rốt cục lúng ta lúng túng thấp giọng yêu cầu.

Đang muốn nhanh chóng biết được đáp án, Nam Cung Dục không kiên nhẫn liếc mắt một cái nhìn nữ nhân đang liều mình lấy tay che lại thân hình, Mục Tâm Liên, lại nhìn đến cả người trần trụi, da thịt trắng nõn vì ngượng ngùng mà phấp hồng, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một chút quang mang không biết tên.

nhanh lên! hấn lạnh lùng.

Mục Tâm Liên như được đại xá, lồm cồm bò lên, hạ thân đau đớn đánh úp lại, làm nàng rên khẽ một tiếng, ngã ngồi trở lại.

Nàng kinh hoảng nhìn Nam Cung Dục liếc mắt một cái, phát hiện hấn vẫn thờ ơ, chính lấy một loại ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm nàng, nhất thời cảm thấy cả kinh, cắn răng nhịn xuống cảm giác đau đớn từ hạ thân cùng toàn thân không ngừng truyền đến, tìm quần áo đang nằm rải rác đầy đất, mặc vào.

Mặc vào quần áo xong, thoáng bình ổn được tâm trạng bối rối, nàng thế này mới sợ hãi mở miệng, cảm ơn Nam Cung bảo chủ.

người là ai? Đừng để ta hỏi thêm một lần nữa! tiếng nói lạnh lẽo, không kiên nhẫn, Nam Cung Dục phát hiện tiểu nữ nhân trước mặt này mặc quần áo xong, thần sắc kinh hãi trên mặt rút đi rất nhiều, trong lòng không khỏi có chút tức giận.

Mình tựa hồ đối với nàng quá nhân từ sao?! =.=!

ta gọi là Mục Tâm Liên, bảo chủ. nàng bắt an, nhỏ giọng trả lời.

Mã Thiên đâu? Ta cưới nên là nàng ta mới phải. Nam Cung Dục đoán không sai, nàng quả nhiên không phải Mã Thiên.

ách..... Tiểu thư..... Tiểu thư mất tích. Mục Tâm Liên do dự, không biết có nên nói ra chuyện Mã Thiên cùng mã phu bỏ trốn hay không, nhưng mà, có nam nhân nào chấp nhận được chuyện này không, vì thế nàng cắn răng nói dối.

tiểu thư? Người là gì của Mã Thiên?

ta là tỷ nữ của nàng. nàng nhỏ giọng trả lời, cúi đầu, không dám lại nhìn vào đôi mắt càng lúc càng bức người kia.

Nam Cung Dục cảm thấy tự tôn bị xúc phạm, trong lòng cuồng nộ không thôi. Hấn đường đường Hạo Thiên bảo bảo chủ, thế nhưng lại hồ đồ, cưới một tỷ nữ hèn mọn làm vợ! Hấn căm giận, một chưởng đánh về phía giường, thoáng chốc phát ra một tiếng nổ, mà giọng nói lạnh lẽo như Satang cũng vang lên.

khá lắm, Mã gia trang, dám làm ra loại sự tình này!

Tiếng nói âm lãnh, ngập trời tức giận truyền đến tai Mục Tâm Liên, nàng kinh hãi, không nghĩ tới hấn sẽ nổi giận đến như vậy, lại nhớ đến ân tình mà Mã gia đã dành cho nàng, vì thế lập tức quỳ gối trước mặt Nam Cung Dục.

thỉnh Nam Cung bảo chủ bớt giận, trang chủ không phải là cố ý lừa gạt bảo chủ, chính là tiểu thư..... Tiểu thư đột nhiên mất tích, trang chủ bất đắc dĩ, vô kế khả thi, mới nghĩ ra kế tạm thời này, đợi trang chủ tìm thấy tiểu thư, ta nghĩ trang chủ nhất định đích thân xuất môn, hướng bảo chủ tạ lỗi cũng giải thích hết thấy, hi vọng bảo chủ có thể tạm thời bớt giận, tha thứ.....

Lúc này, vì nghe được tiếng nổ vừa rồi, Ba Ngạn cùng Tây Triết đi về hướng tân phòng, tiếng đập cửa lập tức vang lên, cắt đứt lời nói đang dở của Mục Tâm Liên.

bảo chủ, đã xảy ra chuyện gì sao?

Thanh âm sợ hãi của cả hai từ ngoài cửa truyền đến.

Khoan tiến vào, ở ngoài cửa đợi đi! Nam Cung Dục quát khê, vẫn là cảm tức nhìn tiểu thân ảnh vẫn đang quỳ trên mặt đất.

ta hỏi ngươi, Mã Thiển hiện nay ở nơi nào?

Tâm Liên không biết. nàng ngập ngừng trả lời.

thật sự không biết? Hay là không chịu nói? Nam Cung Dục cười lạnh, lời nói mang theo tức giận muốn bùng nổ.

Mục Tâm Liên thân hình run lên, vẫn là kiên trì nói: Tâm Liên thật sự không biết tiểu thư ở nơi nào.

chết tiệt!

Tức giận bạo khai, nhìn bộ dáng nàng ấp a ấp úng, Nam Cung Dục biết nàng đang che giấu cái gì đó, không thể tin được, ngay cả một tỷ nữ nhỏ cũng không để hấn vào mắt, trong lòng dâng lên lửa giận chưa từng có, vì thế hấn xúc động nhấc chân, đem nàng đá ngã xuống đất.

ta muốn ngươi nói thật, đừng vọng tưởng thay Mã gia giấu diếm! hấn trong cơn giận dữ, lạnh lùng quát.

3. Chương 3

Mục Tâm Liên bị đá ngã xuống đất, trên thân thể vạn phần đau đớn lại tăng thêm vài vết thương, máu tươi cũng chảy ra, thấm ướt y phục đơn bạc, nàng nhịn xuống đau đớn, cố hết sức bò lên, quỳ gối trước mặt Nam Cung Dục.

Bảo chủ, Tâm Liên nguyện thay tiểu thư chịu tội, ở Hạo Thiên bảo làm nô làm tỳ, cầu bảo chủ thành toàn.

Nam Cung Dục nghe vậy, giận dữ mỉm cười, nhìn thẳng nàng,

Nói cũng thật dễ nghe, làm nô làm tỳ, vậy chuyện trước đây, ngươi có phải đã quá phạm rồi không?! Thậm chí ngay cả lời nói cũng đã chuẩn bị tốt.

Không phải! Bảo chủ..... nàng vội vàng phủ nhận, không nghĩ tới hấn thế nhưng lại đem nàng trở thành đồng phạm.

Không phải? Xem ra, ngươi là bất mãn với thân phận nha hoàn của bản thân, mới có thể thừa cơ hội này, thay Mã Thiển gả vào đây, cho rằng ta chưa từng gặp qua nàng, cho nên lớn mật giả mạo, thuận lợi làm bảo chủ phu nhân Hạo Thiên bảo, có phải không?

không..... Không phải..... Mục Tâm Liên càng nghe sắc mặt càng trắng bệch. Trời ạ! Hấn hiểu lầm .

bằng không thì như thế nào? hấn lạnh lùng nói: không phải là một khi mưu kế thực hiện được, ngươi là có thể cả đời hưởng lạc, vinh hoa phú quý, từ nay về sau, chim sẽ bay lên cành cây làm phụng hoàng, có cuộc sống giàu sang, cả đời không cần lo nghĩ. ánh mắt vô tình mang theo hèn mọn bắn thẳng về hướng nàng.

không..... Không phải, bảo chủ, Tâm Liên đã sớm muốn giải thích với bảo chủ hết thảy..... Mục Tâm Liên hoảng hốt muốn giải thích.

khi nào? lời nói lạnh lùng của Nam Cung Dục đánh gãy lời của nàng,

có lòng muốn nói, cần gì phải chờ tới lúc viên phòng, chờ đến lúc ta muốn ngươi mới mở miệng, chuyện này không phải rất buồn cười sao? (_)#

Mục Tâm Liên hết đường chối cãi. Trên thực tế, đêm qua nàng thật sự thực cố gắng nói ra sự thật, nhưng mà, hấn căn bản không cho nàng cơ hội mở miệng, nay lại một mực đem tội danh “đồng lõa” đổ lên người nàng, ai dạy nàng làm thế nào tiếp tục vì chính mình biện giải đây?

không còn lời nào để nói ?

Nam Cung Dục lãnh phúng (âm lăng, trào phúng) nói, nhìn đôi mắt nàng ngập nước, oán hận trừng lớn, nhớ tới đêm qua chính mình còn cho rằng đôi mắt này thật động lòng người, thì ra, tất cả chỉ là giả dối, ngụy trang thanh thuần, tâm địa rắn độc rắp tâm hại người. (_)#

Hấn tức giận trừng to hai mắt, nhất tịnh đem rung động trong lòng đều vứt bỏ, gương giọng hướng ngoài cửa quát:

hai người các ngươi tiến vào đây!

Ngoài cửa chưa vang lên tiếng gì, cửa chính đã bị đẩy ra, thân ảnh cao lớn nhanh nhẹn của Ba Ngạn, Tây Triết bước vào.

bảo chủ. hai người khom người hành lễ, không hện mà cùng nhìn về phía thiên hạ đang quỳ rạp trên sàn, đối với loại tình trạng này thật là khó hiểu.

Tây Triết, đem nữ nhân không biết sống chết này quăng vào địa lao, chờ xử lý. Nam Cung Dục nghiêm mặt mệnh lệnh . (^)

bảo chủ! Tây Triết thất thanh hỏi: bảo chủ phu nhân phạm vào tội gì.....

nàng không phải Mã Thiển! Nam Cung Dục lớn tiếng đánh gãy lời nói của hấn, nàng là tỳ nữ cận thân bên cạnh Mã Thiển, Mục Tâm Liên, là người thế thân cho người đã mất tích Mã Thiển, gả vào Hạo Thiên bảo. nói xong, hấn lãnh khốc, liếc nhìn thiên hạ đang run rẩy một cái.

bảo chủ..... Tây Triết trừng lớn mắt, không dám tin vào tai mình.

Đem nàng giải xuống trước! hấn quát, cả người hấn đầy lửa giận, khí thế bức người.

Vâng, bảo chủ. Tây Triết đưa tay kéo cánh tay gầy yếu của Mục Tâm Liên, vừa xoay người, hấn đột nhiên nhớ tới một chuyện,

bảo chủ, đi theo nàng đến đây còn có một tỳ nữ.....

Nhốt luôn vào địa lao!

Đợi Tây Triết giải Mục Tâm Liên biến mất sau cánh cửa, Nam Cung Dục chuyển hướng Ba Ngạn.

Ba Ngạn.

Vâng, bảo chủ.

ta muốn người lập tức đưa tin cho người trong chi nhánh của Hạo Thiên bảo ở Tô Châu, ta muốn bọn họ trong thời gian ngắn nhất đem chuyện “trộm long tráo phượng” ở Mã gia lần này điều tra rõ ràng tường tận, mau chóng hồi báo.

Vâng!

Mặt khác, theo lời Mục Tâm Liên, ngày xuất giá, Mã Thiển liền mất tích, cho nên, trừ bỏ điều tra rõ sự tình bên ngoài, cũng phái người đồng thời truy tìm nguyên nhân nàng ta bỏ đi, bây giờ đang ở đâu, có tin tức lập tức hồi báo.

Dạ, bảo chủ, thuộc hạ lập tức đi làm.

Còn nữa, Mã Lương Nhân dám cả gan làm loạn như thế, coi Hạo Thiên bảo ta không ra gì, ta muốn Mã gia trang trong thời gian ngắn nhất biến mất khỏi thương trường, khiến cho Mã Lương Nhân biết được hậu quả khi dám đùa bỡn với Nam Cung Dục ta!

Dạ, bảo chủ.

Ba Ngạn nhìn ánh mắt sắc bén, thần sắc so với ngày thường càng thêm ngoan lệ của bảo chủ, không khỏi lắc đầu, tên Mã Lương Nhân kia đúng là không biết sống chết. Chẳng lẽ Mã Lương Nhân không biết bảo chủ hận nhất chính là bị người ta lừa gạt sao?

Mười ngày sau, Nam Cung Dục đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh nghe Ba Ngạn từ Tô Châu đem kết quả tra xét được bẩm cáo, Tây Triết đứng sau lưng hắn.

Người lên vào Mã gia trang điều tra báo cáo lại, Mã gia đại tiểu thư là một nữ nhân thiên tính dâm đãng, sớm đã bị Mã Lương Nhân chiều chuộng đến hư hỏng. Theo lời hạ nhân ở Mã gia trang, Mã Thiển từ lúc cập kê bắt đầu gian dâm với rất nhiều nam nhân, đến nay không biết đã cùng bao nhiêu nam nhân phát sinh quan hệ không thể cho người khác biết, bất quá Mã Thiển cũng thông minh, chưa từng hoài hạ đứa nhỏ, bởi vì nàng sau khi yêu đương vụng trộm luôn luôn sai nha hoàn thân cận hầu hạ bên cạnh đến hiệu thuốc bắc, giúp nàng mua thuốc tránh thai, vì nàng đêm đêm sắc thuốc, việc này hạ nhân trong Mã gia đều biết, Mã Thiển lại tự cho là chuyện này nàng tiến hành thì “người không biết, quỷ không hay”, nhưng người duy nhất không biết việc này chỉ có vợ chồng Mã Lương Nhân. Ba Ngạn nói xong, nhin không được trào phúng bĩu môi chê cười.

Mục Tâm Liên thì sao? Có điều tra được lai lịch của nàng không?

theo lời hạ nhân trong Mã gia trang, Mục Tâm Liên là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Mã Thiển lâu nhất. Bởi vì Mã Thiển là nữ nhi độc nhất của Mã Lương Nhân, từ nhỏ nhận được sủng ái, chiều chuộng vô vàng, cho nên dưỡng thành cá tính cực đoan kiêu căng, chỉ cần làm nàng không hài lòng, đều sẽ đáng mắng thẳng tay, không thương tiếc, rất nhiều tỳ nữ không chịu được cá tính tiểu thư thất thường của nàng, không chịu được hành hạ của nàng mà xin thôi việc, hay là bị nàng nổi cơn tức giận mà đánh đuổi đi. Mục Tâm Liên là do hai năm nhiều trước được Mã Thiển tùy tiện ở trên đường mua về, từ đó hầu hạ ở bên cạnh Mã Thiển.....

Mua? trên đường? Nam Cung Dục nhướng mày hỏi.

Đúng vậy, bảo chủ, Mục Tâm Liên ở trên đường lớn mang bằng bán mình chôn cha, được Mã Thiển bỏ tiền ra mua, mà Mục Tâm Liên có lẽ vì thế mà hàm ơn, cho nên đối với mọi sự hà khắc, đay nghiến cay nghiệt của Mã Thiển đều can đảm chịu đựng, không oán không than.

sự chịu đựng của nàng thì ra tốt như vậy..... Nam Cung Dục nghiêng ngẫm suy nghĩ sâu xa. Nàng rốt cuộc là nữ nhân tâm tư quá đơn thuần mới ngu ngốc nhẫn nhục chịu đựng, hay là là tâm cơ quá sâu trầm, cho nên mới có thể âm thầm chịu đựng chờ đợi cơ hội.....

Ba Ngạn thấy bảo chủ không nói gì nữa, vì thế nói tiếp:

về phần nữ tỳ đi theo Mục Tâm Liên vào Hạo Thiên bảo, cũng là một tỳ nữ trong Mã gia trang, tên là Tiểu Lạc, khi nàng mười tuổi đã đến Mã gia trang, năm nay mười lăm, mà Mục Tâm Liên cũng vừa tròn mười sáu tuổi !

Mã Thiển hiện tại ở nơi nào?

Mã Thiển trước ngày nhập Hạo Thiên bảo liền cùng một mã phu bỏ trốn, cho nên Mã Lương Nhân vì sợ tin tức tới tai người của Hạo Thiên bảo, mới tìm Mục Tâm Liên tiến hành kế hoạch “lấy mận thay đào”. Người của ta ở thành Tô Châu đang tăng cường thêm nhân lực, rất nhanh sẽ tra ra tung tích của Mã Thiển.

Nam Cung Dục sau khi nghe xong, ánh mắt vốn vô tình đột nhiên dao động, nháy mắt xuất hiện một tia tàn khốc cùng tà nịnh, khóe miệng gợi lên một nụ cười âm hiểm đầy thâm kế.

Mau chóng tìm được Mã Thiển trước khi Mã gia trang suy sụp, chặt đứt đường lui của nàng, ta muốn nàng tự mình đến Hạo Thiên bảo gặp ta cầu xin tha thứ!

Nếu như, trước khi xảy ra cơ sự, Mã gia trang cho người đến Hạo Thiên bảo xin từ hôn, hắn sẽ thông khoái mà thành toàn cho họ, không làm đôi bên khó xử, nhưng mà Mã gia trang chưa từng có người đến gặp hắn nói rõ, ngược lại, khi hắn hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sinh lễ đăng môn, đến cưới vợ thì lại thiết hạ mưu kế, tìm người lừa gạt hắn, thật sự là không thể tha thứ!

Nay Mã gia trang nhất định phải gánh chịu hậu quả tàn khốc khi dám động thổ trên đầu thái tử.

Tuyên bố với người bên ngoài: Mã gia trang tìm người thay thế tân nương, gả vào Hạo Thiên bảo là sự thật, cho nên chuyện hôn sự hủy bỏ, về phần người đã gả vào Hạo Thiên bảo, cũng trở thành sở hữu của Hạo Thiên bảo, cả đời ở Hạo Thiên bảo làm nô, bồi thường tổn thất. Nam Cung Dục âm trầm phân phó nói.

Đứng sau Nam Cung Dục, Tây Triết nghe vậy, lập tức không dấu sầu lo khuyên can,

bảo chủ, kể từ đó, danh dự Hạo Thiên bảo sẽ bị hao tổn.

Nam Cung Dục hừ lạnh một tiếng,

ta muốn đem chuyện này loan ra, khiến ọi người đều biết, Hạo Thiên bảo có khả năng danh chính ngôn thuận làm cho Mã gia trang suy sụp, về phần danh dự chó má gì đó, ta mới không cần quan tâm!

Tây Triết muốn nói lại thôi, lời khuyên nhủ ra đến cửa miệng cũng đành nuốt ngược về, hần phi thường hiểu được, bảo chủ một khi quyết định chuyện gì rồi, sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý, vì thế chỉ phải nói sang chuyện khác,

Vậy bảo chủ tính đem Mục Tâm Liên từ địa lao thả ra, trở thành nô bộc sao?

Nam Cung Dục thả lỏng người, dựa vào lưng ghế, khoe miệng gợi lên một chút tà nịnh tươi cười, sắc mặt âm trầm, ánh mắt tàn ngược.

Đem Mục Tâm Liên từ lao lý thả ra, ta muốn nàng từ ngày mai bắt đầu đảm đương công việc nữ nô bên cạnh ta, về phần Tiểu Lạc kia, tiếp tục làm tỳ nữ đi! hần phân phó Ba Ngạn.

Dạ, bảo chủ.

Nam Cung Dục khép hờ mắt, thì thào lẩm bẩm:

Chịu đựng rất giỏi đúng không?! Ta muốn nhìn người thật sự có thể chịu đựng được bao nhiêu.....

Tây Triết nhìn bảo chủ âm lãnh, tà nịnh tươi cười, trong lòng không khỏi rung mình.

Sáng sớm hôm sau, sau khi bị nhốt mười ngày, thân hình gầy nhỏ của Mục Tâm Liên lại càng gầy yếu hơn, nàng hai tay bưng chậu nước, hướng tới viện Lăng Tiêu, tức phòng ngủ của Nam Cung Dục mà đi, nhìn thấy Tây Triết đứng ở cách đó không xa.

Tây Triết, kêu Mục Tâm Liên tiến vào.

Trong phòng đột nhiên truyền ra thanh âm lập tức làm cho Tây Triết hoàn hồn, vội vàng ở cạnh cửa đáp: Dạ, bảo chủ. hần vội vàng bảo Mục Tâm Liên đi vào.

Mục Tâm Liên một bước đi vào nội thất, liền nhận ra phòng này ngày đó tân phòng, liếc mắt liền thấy Nam Cung Dục trên thân chỉ mặc một cái quần, nửa người trên trần trụi, đứng ở trước giường, nàng thoáng chốc cả kinh, vội vàng nâng chậu nước trong tay xuống, xả sạch khăn mềm trong đó, nhỏ giọng:

thỉnh bảo chủ rửa mặt. ngữ khí của nàng thập phần cẩn thận, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu.

người đến gần một chút! Nam Cung Dục tùy ý ngồi xuống cái ghế bên cạnh, mệnh lệnh nói, ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn vào người nàng.

Mục Tâm Liên sững sốt, sau một lúc lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói vừa rồi.

nhanh lên! Nam Cung Dục đã không còn kiên nhẫn. [Là nô tỳ thì phải biết thân phận một chút, tay chân chậm chạp]

lời nói lạnh lẽo, chói tai làm Mục Tâm Liên trong lòng đau xót, nàng không nói một câu, lẳng lặng đi đến, vung tay lên, nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt Nam Cung Dục, động tác thông thả, có phần cứng ngắt, bởi vì trước đây, khi còn ở Mã gia trang, Mã Thiển chưa bao giờ kêu nàng lau mặt, cho nên nàng căn bản không biết nên dùng lực thế nào.

Bàn tay nhỏ cứ phớt nhẹ qua lại trên mặt, Nam Cung Dục nhú mày, mà đôi mắt trong suốt ngập ỷ khuất kia cứ làm cho lòng hần có một loại cảm xúc khó chịu, hần tức giận chính mình không tự chủ được phần

ứng của bản thân, mày nhú càng chặt, vươn tay chụp khai khăn ướt trên mặt, để lên bàn, ngữ khí thô bạo nói:

chưa ăn cơm sao? lực đạo yếu ớt như vậy sát tới khi nào? Ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không tốt, trước kia ngươi như thế nào làm tỳ nữ của người ta! hần mắt lạnh nghề nàng, có chút khoái ý khi nhìn nàng sắc mặt vi bạch.

Mục Tâm Liên vội vàng lấy lại khăn ướt trên bàn.

thực xin lỗi, bảo chủ, Tâm Liên làm lại lần nữa.

không cần ! hần trách mắng, đột nhiên từ ghế đứng lên,

lại đây giúp ta thay quần áo!

Dạ. Mục Tâm Liên vội vàng tiến lên, cầm lấy quần áo ở đầu giường, khi nàng đang muốn giúp hần mặc vào, thì tầm mắt lại lần nữa chạm đến khuôn ngực săn chắc, màu đồng rậm nắng của hần, hai má ngượng ngùng trong nháy mắt nhiễm thượng đỏ ửng. Chưa bao giờ gặp qua nam tử lửa thân, trong lòng nàng cảm thấy hần thật to lớn, vòm ngực rắn chắc như sắt thép, thật sự là có lực hấp dẫn trí mạng, cho dù chưa từng gặp qua những người khác, nàng cũng có thể khẳng định như vậy.

Thấy nàng thất thần nhìn ngực mình, khóe mắt Nam Cung Dục hiện lên khinh thường, khóe môi tà ác gợi lên, ngữ khí mang hứng thú hỏi:

Muốn sờ sao?

Mục Tâm Liên nghe thế cả kinh, đầu óc thanh tỉnh tức thì, quần bách thù hạ mí mắt.

thực xin lỗi, bảo chủ. nàng cứng ngắc tiếp tục công tác trên tay, không ngờ lại bị Nam Cung Dục nắm lấy bàn tay nhỏ, ở trên ngực hần chà sát qua lại.

bảo chủ..... Mục Tâm Liên một trận kinh hoảng, hoàn toàn không dự đoán được hần thế nhưng lại làm ra hành vi lớn mật như thế, hai má càng thêm nóng rực, mà xúc cảm từ trong lòng bàn tay truyền đến càng làm toàn thân nàng nổi lên run rẩy.

Vốn muốn đùa giỡn, nhưng khi bàn tay nhỏ gầy, lạnh băng của Mục Tâm Liên ở trên ngực xoa xoa vài cái, Nam Cung Dục bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt lưu thẳng từ ngực chuyển xuống bụng, mà nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của nàng tràn ngập hoảng sợ, làm hần sinh ra một loại tàn ý chưa bao giờ có qua, quả thật muốn hung hăng đoạt lấy đôi mắt hồn nhiên kia, dày vò một phen.

Hần nhìn chăm chăm nàng, tà mị như mãnh thú nhìn chăm chăm con mồi sắp sa lưới, rạn rở chớp động mâu quang lãnh huyết, làm cho gương mặt phỉếm hồng của Mục Tâm Liên nháy mắt lại chuyển bạch, toàn thân hình như ý thức được nguy hiểm.

có phải nhớ tới tư vị lúc viên phòng vào đêm đó hay không? hần ác ý nhắc nhở nàng, khơi gợi trí nhớ nàng, nhìn chăm chăm, làm sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch, trong lòng, cảm thụ muốn đoạt lấy càng thêm đánh trống reo hò đứng lên.

Bỗng nhiên, bàn tay to bắt lấy cổ tay không có tí sức lực của nàng, thân hình gầy yếu theo đà ngã nhào vào trong lòng hần, hai cánh tay cường tráng, cứng như sắt, gắt gao khóa trụ nàng, bạc môi cường hần mãnh liệt cúi xuống, cuồng nhiệt cắn nuốt bờ môi mềm mại của nàng, đầu lưỡi nóng cháy, cường ngạnh xâm nhập vào trong miệng nàng phiên giảo.

Mục Tâm Liên hoảng hốt, cổ gãy dựa, chống cự hết sức mới rời khỏi được bờ môi hần, nàng xấu hổ đến mặt đỏ lên.

bảo..... Bảo chủ, thỉnh tự trọng.

tự trọng? Nam Cung Dục cười nhạo một tiếng, ngươi có tư cách gì cùng ta nói “tự trọng”, ngươi thân là nô, chủ tử muốn như thế nào, ngươi chỉ có thuận theo phân phó! hần thu song chưởng, làm ngực mềm mại dán sát vào vòm ngực trần trụi của mình, còn ác ý cọ vài cái.

ta là tỳ nữ hầu hạ của người, không phải là đồ chơi của người, người không thể đối với ta như vậy. nàng liêu minh lắc lắc thân hình, nhưng không thể thoát khỏi kiềm chế của hắn, trong lòng vừa hoảng vừa sợ.

tỳ nữ khác ta đương nhiên sẽ không như vậy, nhưng người thì không giống, ta đã hướng Mã Lương Nhân báo cho biết, quỷ kế của hắn đã bại lộ, hôn lễ coi như hủy bỏ, mà người chính là “vật phẩm” đền bù cho tổn thất của ta, cả đời phải ở Hạo Thiên bảo làm nô, cho nên, nếu ta muốn người làm cái gì, người cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận.

Lời nói cuồng tứ, khí phách giống như búa tạ ngàn cân, đập thẳng vào lòng Mục Tâm Liên, làm nàng có nhất thời ngẩn ngơ.

không! bỗng nhiên nàng bật thốt lên kêu lên.

ta nguyện cả đời ở Hạo Thiên bảo làm nô làm tỳ, bù đắp tổn thất mà tiểu thư khiến bảo chủ phải gánh chịu, trả đi món nợ ân tình với tiểu thư dành cho ta, nhưng ta chỉ cầu xin bảo chủ, cho ta làm nô tỳ có được chút tôn nghiêm, ta không hy vọng bảo chủ khinh bạc ta. nàng thành tâm khẩn cầu .

Chỉ là một no tỳ hèn mọn con con, còn muốn đòi hỏi “tôn nghiêm” quý quái gì, huống chi, không phải là ta chưa từng đối như thế với người, mà người cũng đã không phải là “băng thanh ngọc khiết”, tấm thân trong trắng gì nữa, còn bày ra bộ dáng bảo vệ trinh tiết gì đó làm gì, đúng là buồn cười! tiếng nói âm lãnh, ánh mắt hèn mọn của hắn phê phán nàng.

Cảm giác bị vũ nhục tràn ngập trong lòng, làm tâm Mục Tâm Liên đau xót . đêm đó là sai lầm.

sai lầm? hắn nhếch mày, vì những lời này của nàng, trong lòng lại dấy lên một cơn giận dữ.

đúng vậy, thỉnh bảo chủ quên đi. Đêm đó Tâm Liên mạo phạm, không hề truy cứu. kinh hoàng làm nàng nói ra lời nói tận đáy lòng, cầu hắn đừng làm khó nàng nữa.

Như vậy, người thừa nhận, đêm đó người không nói ra sự thật đúng lúc, là do có ý đồ khác? Nam Cung Dục xuy lãnh cười, chất vấn nói.

ta không có nói như vậy. nàng phủ nhận nói, không rõ hắn vì cái gì luôn muốn xuyên tạc lời nói của nàng.

hoặc là..... hiện tại, người nói như vậy là muốn làm ta chú ý? bàn tay to không lưu tình chút nào, nắm lấy một bên vú của nàng, không kiêng nể gì xoa bóp đứng lên, tiếng nói lãnh liệt tà mị truyền vào trong tai tai, mang theo khí nóng nhẹ nhàng phả vào vành tai khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy.

ta không có..... nàng thấp la hét, trước ngực truyền đến một trận lại một trận nhiệt lưu mê loạn tâm trí, nhẹn không được ưm thanh.

Nam Cung Dục lại khéo léo nắm bắt cơ hội, bạc môi lại dán xuống, tàn sát bờ môi, xâm lược cẩn thận mỗi một góc trong khoang miệng nàng, bàn tay nắm lấy cặp vú, xoa nắn, đầu ngón tay nhanh chóng tìm được đầu ti, nắm lấy, cách lớp quần áo, trêu chọc, se sắt nó .

thoải mái đi? nhìn gương mặt nàng dần dần mê loạn, Nam Cung Dục tự cao, tự đại, tự tôn đều được thỏa mãn, khoe môi giờ lên ý cười, cúi đầu xuống cắn thượng nàng mềm nhũn cảnh tử, hai tay thuận thể đem nàng phóng xuống bàn, bàn tay lại nhanh chóng chụp lấy cặp vú, tàn ác xoa nắn, lực đạo không chút lưu tình.

Trên lưng truyền đến cảm giác lạnh như băng, cứng rắn làm cho Mục Tâm Liên từ trong sương mù tình dục đột nhiên thanh tỉnh, nàng mở to mắt nhìn tuần dung của Nam Cung Dục gần ngay trước mắt, khoe môi nhếch lên tà ác, lãnh khốc tươi cười, khởi trong mắt có hèn mọn cùng khinh thường.

Nàng trọng rút khẩu khí, lĩnh ngộ được thái độ khinh thường của hắn, dường như trước mắt hắn, nàng hoàn toàn biến thành một tiểu động vật, mặc hắn khi dễ, chà đạp, đáy lòng bị ai nẩy lên một cổ khuất nhục.

buông..... đôi tay nhỏ bé của nàng chống lấy ngực hắn, cực lực đẩy ra, muốn hắn cách xa nàng 1 chút.

Nam Cung Dục nâng ánh mắt lên, con ngươi màu râm nắng lóe ra hào quang quỷ dị, đùa cợt, hắn cầm âm hiểm cười, vẫn còn đề lên thiên hạ đang giãy dụa trên bàn, dừng lại động tác nói:

người không phải mới vừa còn rất hưởng thụ sao? Như thế nào, bây giờ lại muốn bày ra bộ dáng phản đối, huống chi, đêm đó, toàn thân của người, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, có chỗ nào ta chưa sờ qua, còn bày ra dáng vẻ rụt rè như vậy làm gì, có quá thừa thãi hay không? vừa nói, bàn tay lại bắt đầu luật động, luồn vào trong vạt áo, cách cái yếm nhỏ, xoa bóp ngọc nhũ mềm mại.

người..... nàng thét lớn một tiếng, cho dù tính tình có ôn thuận như thế nào, cũng không chịu được hấn dùng lời nói vũ nhục cực độ, mặt sát nàng, trong lòng cực kỳ nan kham, sắc mặt trắng bệch, không tự chủ được, lệ châu tuôn rơi.

Nam Cung Dục thấy thế khinh miệt cười nhạo một tiếng, dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt nàng.

bất quá chỉ mới nói người vài câu, sờ người vài cái, đã khóc sụt sùi như vậy, người không biết chuyện còn tưởng rằng ta khi dễ người! .

không cần a..... Cầu người đừng đối với ta như vậy..... nàng hoảng sợ nhìn động tác cuồng dã của hấn, cuối cùng nhịn không được ai thanh cầu xin tha thứ đứng lên.

ta là chủ tử của người, là chúa tể cả đời của người, ta muốn đối với người như thế nào, người phải ngoan ngoãn chấp nhận. hấn ác ý, kéo một bên vú của nàng lộ ra khỏi vạt áo.

không..... nàng sanh mắt to, nước mắt không ngừng rơi xuống, toàn thân vì bị hấn trêu chọc mà phát run.

Nam Cung Dục nhanh chóng cởi bỏ cái yếm của nàng, cúi đầu, vừa vận nhìn rthay61 cặp vú trắng nõn, mềm mại của nàng điểm nhẹ hai đóa hồng mai, một cổ nhiệt lưu chạy thẳng đến giữa hai chân, dục vọng càng cứng trường đau dưới háng.

không thể tin được, dáng người ngây ngô cứng nhắc của người cũng có thể gợi lên dục vọng của ta. hấn thô suýt một tiếng, như vậy đi! Ngoài trừ làm nữ nô bên cạnh ta, cũng thuận tiện là dụng cụ ấm giường, bồi tẩm bên cạnh ta đi!

Nếu nàng còn có thể khiến cho hấn hứng thú, vậy hấn liền tốn chút thời gian bồi nàng ngoan ngoan đi! Chờ hấn chơi chán, nàng vẫn tiếp tục ở Hạo Thiên bảo làm nô làm ty, mà tất cả những chuyện này, đều do nàng tự mình rước lấy! Nếu nàng không dùng thâm kế, tính toán mưu kế trên người hấn, cũng sẽ không gánh chịu hậu quả này, hấn chẳng qua là cho nàng một cái giáo huấn nho nhỏ thôi.

Nghĩ thông, hấn không hề lưu tình, gọn gàng cởi ra tiết khổ dưới váy nàng, rất nhanh , một thân thể nõn nà, trắng nõn như ngọc hiển hiện dưới ánh mắt nóng rực của hấn, không chút che giấu.

Nước mắt doanh tròn, Mục Tâm Liên sau khi nghe hấn tuyên cáo, hoảng sợ toàn thân cương cứng, khi hoàn hồn, phát giác toàn thân mình đã xích lõa tự khi nào, sau một lúc mới lên tiếng được,

không, ta không cần.....

Mấy việc này không phải do người quyết định. hấn tà nghệ, khinh miệt nhìn chăm chăm thân thể trần trụi của nàng, đại chương bươn đến hạ thân nàng, lấy tay xoa xoa lớp lông đen nhánh nơi tư mật, thỉnh thoảng còn tà ý lướt qua cánh hoa mẩn cảm trong u cốc.

Nàng nghe hiểu được ẩn ý sau nụ cười mỉa mai của hấn, nhưng mà nơi riêng tư liên tục truyền đến nhè nhẹ ma dương, làm nàng vô thức nhanh chóng kẹp lấy đùi, chống cự.

đừng..... Đừng như vậy..... nàng không giãy khỏi lực đạo mạnh mẽ của hấn, bất lực khóc nức nở cầu xin, đối với việc mình lõa thể, nằm ngửa ở trên bàn cảm thấy kinh hãi, mà cũng làm nàng nhớ đến đêm hôm đó....

Nam Cung Dục tươi cười càng sâu, tựa hồ đối với việc nàng dấy dựa chống cự càng sinh ra hứng thú.

đừng như thế nào? hấn cố ý hỏi lại, còn ác ý na thân hình, đem hạ thân xâm nhập vào giữa hai chân của nàng, sau đó hỏi lại, kia như vậy thì sao?

Tiếp theo, hấn vuốt xoa trên đám lông đen mượt của nàng, ngón tay phi thường thông thả tách lớp lông che nơi tư mật của nàng ra, tìm đến cánh hoa mẩn cảm, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay lướt nhẹ, khiêu khích hoa tâm non mềm ở giữa.

ách..... chưa từng cảm thụ qua cảm giác xa lạ này, một cỗ nhiệt lưu dừng mãnh tiến công nơi bụng dưới, nơi riêng tư đã tiết ra một chút mật nước.

cầu người..... Đứng..... nàng không rõ vì cái gì ở bụng dưới không ngừng nóng lên, nhưng động tác của hắn như vậy lại làm nàng cảm thấy xấu hổ cùng cực.

người hảo mẫn cảm a, đều ướt như vậy hắn thô thanh nói nhỏ, ngón tay thăm lấy chất lỏng trơn nhớt tiết ra từ nơi tư mật của nàng, tốc độ vũ động của ngón tay nơi hạ thân của nàng cũng tăng lên.

có thể thấy được người là đang nói dối, cũng đã muốn như vậy rồi.

không..... cảm giác nóng cháy ở nơi riêng tư lượn lờ, một khát vọng xa lạ, không biết giải thích thế nào làm cho nàng toàn thân khó chịu.

Không tự chủ được , nàng nâng mông lên, phối hợp động tác ngón tay của hắn, không rõ khát vọng này là cái gì, chỉ cảm thấy rất khó chịu..... Rất khó chịu.....

Cảm giác được nàng đang khát cầu, đáy mắt Nam Cung Dục nhảy lên thần sắc đặc ý, tiếng cười tà tứ giờ lên.

rất khó chịu phải không? Thừa nhận người cũng muốn, ta sẽ khiến cho người thoải mái. hắn ác ý nói.

không..... Ta..... Không rõ..... tình dục dày vò, khiến da thịt toàn thân đều đỏ hồng, nàng không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, chỉ cảm thấy trong lồng ngực hình như có cái gì cứ không ngừng thiêu đốt, nàng khó nhịn than nhẹ .

không rõ? hắn cúi đầu, ngậm lấy một bên đầu vú, tinh tế cắn khiết, mút liếm, tiếp tục trêu chọc nhu cầu của nàng, đầu ngón tay phối hợp ở nơi riêng tư tàn sát bờ bãi, cũng nhẹ nhàng ở huyết khẩu nhẹ nhàng nhu lỏng, lặp lại qua lại, nhưng không hề xâm nhập, có ý định tra tấn nàng.

muốn ta đi vào hay không? Sẽ càng thoải mái . hắn trêu tức hỏi, nam cương đã ngóc thẳng, trương cứng đến phát đau.

a.....muốn..... cảm giác trống rỗng, làm nàng chống đỡ không được mà mở miệng yêu cầu, tuy rằng nàng cũng không hiểu được chính mình “muốn” cái gì.

muốn cái gì? Muốn cái này sao? hắn tà ác cười nói, ngón tay ở huyết khẩu đang qua lại khiêu khích, phút chốc tàn khốc sáp nhập hoa kính chật hẹp.

a nàng kinh hãi, thét chói tai, bị dị vật đột nhiên xâm nhập vào trong cơ thể khiến nàng không kèm chế được mình, tiếp theo nàng cảm nhận được luật động của ngón tay hắn, từng đợt tê dại khoái cảm không thể diễn đạt, chiếm lĩnh tri giác cảm quan của nàng, miệng cũng không tự chủ được dật ra kiểu nhuyển ưn thanh.

hiện nay còn nói không cần sao? Loại cảm thụ này thực thoải mái đi! từ trong cơ thể không ngừng tiết ra ái dịch, hắn lại đẩy nhanh luật động trạc đâm của ngón tay, dẫn phát nàng phát ra càng nhiều ngâm nga.

hiện tại, nói cho ta biết người muốn hay không muốn ta? hắn ép hỏi .

ách..... nàng không rõ hắn vì cái gì cứ lặp lại những lời này, nhưng là giờ phút này nàng không còn suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy khát cầu càng lúc càng sâu sắc.

muốn hay không? đối với việc nàng cứ ngoan cố chống lại, hắn có chút tức giận tiếp tục ép hỏi, ngón tay ở trong cơ thể đào lõng, chuyển động .

muốn..... nàng chung quy là thuận theo ý hắn, hô lên yêu cầu mà nàng cũng không hiểu được.

Rốt cục cũng bức ra lời nói muốn nghe, hắn phút chốc triệt thủ, cuồng ngạo cười lạnh ra tiếng, nói:

hừ! Cuối cùng người cũng thừa nhận , ta ghét nhất nữ nhân không thành thật, rõ ràng dâm đãng, còn giả bộ thanh cao, thánh khiết! hắn hèn mọn nghễ nàng.

ách..... nàng như bị dội một gáo nước lạnh, thần trí mê loạn đột nhiên thanh tỉnh, giật mình nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khinh thường của hắn, trong lòng đột nhiên có chút hiểu được dụng ý của hắn khi khinh bạc nàng.

Nam Cung Dục nhìn đôi mắt tràn đầy vô tội, u oán của nàng, thì ánh mắt khinh bỉ của hắn càng sâu thêm vài phần, hắn mở to mắt, cố gắng áp chế hạ phúc căng trướng thũng đau.

Hiện nay ngươi đã hiểu rõ chưa?! Làm nô tỳ phải hiểu rõ thân phận của mình, đừng nhúc nhích, cũng đừng vọng tưởng phản kháng, khiêu khích, hậu quả của việc này không phải ngươi có thể chấp nhận đâu. hần lãnh hạ thanh, ngữ khí cuồng phách.

Mục Tâm Liên nghe vậy toàn thân co rúm lại một chút, ngực một trận đau đớn. Nàng không hiểu, thật sự không hiểu, nàng chẳng qua trong tình huống bất đắc dĩ thay tiểu thư xuất giá, nay sự tình cũng đã giải thích rõ ràng, vì cái gì hắn còn dùng loại thái độ này vũ nhục nàng?

lời nói của ta ngươi nghe không hiểu sao? Còn không đứng lên hầu hạ ta thay quần áo! hần đột nhiên thét ra lệnh, đối với gương mặt yếu ớt của nàng cảm thấy chướng mắt cực kì.

Mục Tâm Liên cứng ngắc từ trên bàn bò lên, nhặt lên quần áo phân tán dưới bàn mặc vào, trong lòng tràn đầy vết thương, trong mắt căm lệt, không nói gì, tiến lên hầu hạ Nam Cung Dục thay quần áo.

về sau, sáng sáng ngươi đều tiến đến Lăng Tiêu viện, hầu hạ ta. hần thẳng thắn đứng thẳng, mắt lạnh nhìn nàng thần sắc dờ dẩn phân phó nói.

Dạ, bảo chủ. nàng thùy hạ mắt, thấp giọng trả lời, thái độ ôn thuận, giống như phía trước chưa từng phát sinh qua chuyện gì, thể hiện bộ dáng tỳ nữ làm hết phận sự.

Nam Cung Dục mặt không chút thay đổi, mắt lạnh nhìn chằm chằm nàng, thay quần áo xong, liền xoay người ra phòng.

Mục Tâm Liên sắc mặt ảm đạm, đứng lặng thật lâu, mới trầm mặc tiêu sái rời khỏi Lăng Tiêu viện.

Tổng quản Hạo Thiên bảo chiếu theo mệnh lệnh của Nam Cung Dục giao phó, đem Mục Tâm Liên mang đi xuống nhà bếp, giao cho quản sự Lí đại nương.

Lí đại nương từ nhỏ đã bị bán vào Hạo Thiên bảo làm nha hoàn, làm tạp dịch, necho tới bây giờ đã trung niên, rốt cục trở thành một quản sự nho nhỏ trong phòng bếp.

Nàng trời sanh tính tham lam, đối với người ngoài không tốt, bất quá luôn làm ra vẻ, người hầu dưới quyền nàng vì e ngại thủ đoạn của nàng nên dù oán giận cũng không dám nói gì, ai cũng biết nàng là kẻ thù dai, lòng dạ ngoan độc, ích kỉ, nhưng vì được mọi người kiêng kị, càng cố vũ cho sự “độc ác” của nàng.

Hơn nữa, khoảng một năm nay, nàng khổ tâm xu nịnh, o bế thị thiếp Yến Đường Nhi của bảo chủ, tranh thủ một chỗ hậu thuẫn sau này, đương nhiên sẽ cùng Yến Đường Nhi cùng hô cùng hét, đối với việc Mục Tâm Liên gả vào Hạo Thiên bảo tràn ngập địch ý, hơn nữa Nam Cung Dục lại tuyên bố tin tức, càng làm cho nàng xem thường Tâm Liên, cho rằng nàng tham hư vinh, giả mạo quyền quý gả vào đây, nay bị vạch trần, biến thành nô tỳ là đáng kiếp.

nhớ kỹ, nay ngươi đã mang thân phận nô tỳ, phải ngoan ngoãn làm phận sự thuộc bốn phận nên làm của người, giả như còn có ý đồ xấu gì, ta cũng sẽ không nhân nhượng, khoan hồng, đã hiểu sao? Lí đại nương trước nói vài câu trịch thượng, tiếp theo lại từ trong mũi hừ một tiếng.

cũng không nhìn xem chính mình có bộ dạng gì, mặt không xinh, mũi không cao, muốn đáng người không có đáng người, lại không biết cân lượng, can đảm mạo danh thế thân, gả vào Hạo Thiên bảo, thật đúng là không cảm thấy thẹn, cả gan làm loạn a! Hành vi như vậy thật đúng là sỉ nhục nữ nhân a.....

Mục Tâm Liên khó xử trăm ngàn, nhưng nàng chỉ là bảo trì im lặng, cúi đầu nghe người sỉ vả, vừa tiếp nhận công tác, vì nàng không biết nên vì chính mình biện giải như thế nào, tự đáy lòng cũng có chút hiểu được, cho dù nàng nói cái gì, giả thích ra sao, chỉ sợ cũng không có ai tin tưởng .

Cả ngày tiếp theo, Mục Tâm Liên bị phân ột đồng công việc, nàng ngay cả thời gian đuổi thẳng lưng cũng không có, mà ác ý tra tấn của Lí đại nương, ý đồ cũng biểu lộ không bỏ sót.

Chạng vạng, giờ lên hai cánh tay đau nhức gần như chết lạng của mình, Mục Tâm Liên ở trong phòng củi, trong lòng nhớ tới một ngày này bị mọi người xem thường, vũ nhục bằng mọi cách, cảm giác tiền đồ mờ mịt. Chẳng lẽ đời này, nàng đều phải ti tiện vượt qua như thế?

Nam Cung Dục đối với bên ngoài tuyên cáo chuyện phát sinh ở Mã gia trang, cho nên đương nhiên không chỉ người ngoài không ai không biết, mà người của Hạo Thiên bảo lại càng nhất thanh nhị sở, cho nên bọn họ đều biết Mục Tâm Liên là kẻ mạo danh, ai cũng đối nàng châm chọc khiêu khích, hèn mọn xem thường, đối với việc nàng bị cố ý phân ột núi công việc lại vui sướng khi người gặp họa, nói đó là báo ứng, nàng đáng phải chịu.

Mục Tâm Liên tay không ngừng làm việc, tâm tư lại sớm truyền xa.

Lần đầu nàng hỏi chính mình, nàng trả ân như vậy có phải sai lầm phải không? Nàng có phải hay không cần bản là không nên khuất phục, vì một câu “báo ân” của Mã lão gia mà cần rằng lên kiệu hoa?

Nay, cho dù nàng giải bày chân tướng, lại sớm bị người ngoài nhận định là một nữ tử ham hư vinh, mà việc nàng bắt đắ dĩ bước lên kiệu hoa lại biến thành chủ ý do nàng bày ra, làm nàng hết đường chối cãi.

Nàng kiên trì báo ân có phải sai lầm rồi hay không? Mà nàng nhất định phải ở Hạo Thiên bảo cả đời làm nô tài để báo đáp “ân tình” này sao?

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên tuần dung tàn khốc cuồng ngạo khiếp người của Nam Cung Dục, tâm đột nhiên một trận co rút nhanh, đau đớn.

Đêm đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trong lòng của nàng đã ẩn hạ hình ảnh khí độ bất phàm của Nam Cung Dục, cái loại này cảm giác đột nhiên tim đập nhanh này, đến nay vẫn là làm nàng khó có thể quên.

Nàng vốn tưởng rằng đó là một loại cảm giác do nàng e ngại, sợ hãi mà ra nhưng trải qua buổi sáng hôm nay, cùng hắn tiếp xúc xong, nàng đột nhiên phát hiện sự thật đều không phải là như thế.

Tim nàng rung động, đập nhanh như vậy đều không phải là do sợ hãi, mà là tâm động.

Nàng cam tâm cả đời ở Hạo Thiên bảo làm nô có phải đại biểu cho việc nàng muốn tận hết khả năng, có thể nhìn thấy Nam Cung Dục, cho dù chỉ là liếc mắt một cái hay không? Mà báo ân chính là một cái có mà thôi?

Nếu như thế, lại vì cái gì nàng đối với mệnh lệnh bồi tẩm của hắn lại kháng cự?

Suy nghĩ hỗn loạn nhét đầy trong lòng đầu, mà nàng ngay cả một người để chia sẻ, giải bày cũng không có, chỉ có một mình nhắm nháp cảm giác vừa khổ sở vừa.....

4. Chương 4

Ban đêm, Mục Tâm Liên chậm chạp lê chân đi đến Lăng Tiêu viện, cả ngày lao động quần quật, sức lực của nàng đều bị bào mòn, xương cốt toàn thân đều đau nhức.

Đi đến cửa phòng ngủ của Nam Cung Dục, nàng hướng Tây Triết đứng ở cách đó không xa gật đầu xem như chào hỏi, sau đó mới đẩy cửa đi vào phòng.

Nàng chần chờ đi vào phòng trong, liếc mắt đã nhìn thấy Nam Cung Dục ngồi ở mép giường, đôi mắt toát lên vẻ không kiên nhẫn, nhìn chằm chằm nàng.

Mục Tâm Liên tâm cả kinh, chân tay luống cuống đứng ở tại chỗ, không dám tiến cũng chẳng dám lùi, cúi đầu, trốn tránh ánh mắt sắc lẹm, rét lạnh của hắn.

bảo chủ. nàng nhỏ giọng, ân cần thăm hỏi.

Động tác chậm quá, dường như người không tình nguyện? Nam Cung Dục mở miệng chất vấn, ngữ khí nén giận.

không..... Không có. Mục Tâm Liên nhỏ giọng trả lời, trong lòng không yên, rất sợ lại chọc giận hắn.

Vậy còn không mau lại đây giúp ta thay quần áo, đứng ở đó làm cái gì? hấn khiển trách nói. Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy yếu của nàng, trong lòng hấn lại dâng lên một cơn giận dữ, rất muốn đem “mặt nạ thanh thuần” kia hung hăng tháo xuống, dẫm nát dưới chân, thỏa mãn tức giận trong lòng.

Người Mục Tâm Liên run lên, lập tức tiến lên làm “nhiệm vụ”, cả hai thoáng chốc lâm vào trầm mặc, mà thái độ nhẫn nhục chịu đựng của nàng lại khiến lửa giận trong lòng Nam Cung Dục.

Làm nữ nô hầu hạ bên cạnh ta làm cho người cảm thấy ủy khuất? hấn ác ý hỏi, ánh mắt đầy hờn giận.

Nàng còn chưa kịp cõng xong trường sam bên ngoài cửa hấn, nghe vậy, tay run lên một chút, ngón tay mảnh khảnh lơ đãng mơn trớn lên đầu vú của hấn, lúc nàng muốn lên tiếng trả lời thì hấn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, nắm lấy bàn tay phạm tội của nàng.

[Thủ đoạn của người thật ỉn! Muốn dùng phương pháp này câu dẫn ta sao? đại chương dùng sức xiết chặt cổ tay gầy yếu, làm nàng đau muốn rơi lệ, nhưng lời nói sĩ nhục làm nàng chua xót, cắn răng chịu đựng.

Cảm giác được nàng nhịn đau khiến cả người run nhẹ, nhưng nàng vẫn kiên cường không chịu hé răng, Nam Cung Dục lửa giận càng lớn, hấn dùng một tay còn lại nắm lấy mái tóc dài phía sau của nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt trong veo ngập nước, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót, không tự chủ được, buông lỏng bàn tay đang xiết chặt cổ tay nàng.

Trong lòng hấn cứ nhiên lại sinh ra một chút cảm giác thương tiếc.

Muốn dùng khổ nhục kế để chiếm được đồng tình của ta? Đáng tiếc, Nam Cung Dục ta chưa từng có tấm lòng biết “thương hương tiếc ngọc”, người uống phí khí lực rồi. hấn đem mặt dán gần sát nàng, ngữ khí tàn khốc, ánh mắt lãnh lệ.

ta..... Ta không có..... Mục Tâm Liên lại bị lời nói khinh bỉ tàn nhẫn đâm bị thương, trong lòng đau đớn, uất ức nhịn không được ghen ngào ra tiếng, da đầu phía sau bị ghì mạnh, truyền đến từng trận đau đớn.

phải không? hấn cười lạnh, ta muốn nhìn thử xem người có thể ngụy trang thanh thuần đến khi nào! dứt lời, hấn buông bàn tay đang nắm lấy tóc nàng, túm lấy cánh tay của nàng, rất nhanh đem nàng quăng lên giường.

Hấn nhanh chóng trút bỏ quần áo của chính mình, trong mắt lóe lên ánh lửa, leo lên giường, mãnh liệt xé rách quần áo trên người nàng.

Bảo chủ, không cần a..... Mục Tâm Liên cuồng loạn giãy dụa, cầu xin.

Đừng làm bộ nữa! hấn xuy nói, tay không ngừng xé nát quần áo của nàng trút bỏ, hai tay nhanh chóng bắt lấy cặp ngực mềm mại của nàng.

Đừng tay..... Người đừng như vậy..... nước mắt chan hòa, nàng kinh hoàng thất thố kháng nghị .

Hừ! Cứ giãy dụa đi, càng giãy càng gia tăng tình thú, người cũng thật thông minh! nói xong, Nam Cung Dục lập tức cúi người, bạc thân thô bạo lại nóng cháy cuồng tứ cớp bóc mềm mại của nàng, đem cánh môi của nàng dày xéo, gặm cắn không ngừng.

ngô..... Mục Tâm Liên, miệng bị chặn không thể lên tiếng, đang bối rối không biết làm sao, đột nhiên cảm giác được hai chân mình bị hấn dùng lực tách ra, một vật cứng thật lớn, nóng rực đặt ngay nơi tư mật của nàng.

Nàng vừa kinh vừa sợ, nhớ tới đau nhức đêm đó, toàn thân không tự chủ được run run , biết chính mình đã là khó thoát khỏi một kiếp.

Cho đến khi thỏa mãn với ngọt hương trong miệng, Nam Cung Dục mới phát hiện chính mình cũng không quên được cảm giác đêm đó, dưới thân da thịt mềm mại ma sát làm hấn nhớ đến lạc thú mất hồn khi chôn người trong mật huyết ấm nóng kia, mà hiện tại, hấn lại càng không nguyện buông tha nàng .

Sao lại run rẩy như vậy, sợ đau? hấn dùng bàn tay lớn thô ráp, xoa nắn cặp vú của nàng, cảm thụ da thịt trắng nõn, non mịn.

yên tâm, lần này sẽ không đau . hấn cúi đầu, mút lấy đầu vú vì khiêu khích của hấn mà dựng thẳng, tinh tế cần khiết, một tay kia vẫn dùng lực xoa nắn bên ngọc nhũ còn lại.

a..... Bảo chủ..... cảm giác ma ngứa truyền đến, nhiệt khí trong người từng đợt từng đợt tăng vọt, nàng cung khởi nửa thân, dục vọng trong cơ thể rất nhanh bị khơi mào, hai tay nhỏ bé nắm chặt đệm chăn, thỉnh thoảng khóc nức nở .

Nàng chân thành, không che dấu phản ứng, càng làm dục vọng của Nam Cung Dục càng thêm sôi trào, hỏa dục trong mắt càng đậm, tà ý nói:

Sảng khoái sao ?

Đột nhiên, hấn dùng tay chạy dọc xuống đôi hoang, dùng ngón tay trêu chọc hoa thần, không ngừng vuốt ve.

a..... động tác của hấn làm nàng toàn thân tê dại, xúc cảm mãnh liệt như sóng triều cuộn cuộn dấy lên, nơi tư mật không chịu được kích tình liên tục mà không ngừng run rẩy, tiết ra mật dịch.

Phút chốc, hai ngón tay hấn khép lại, dứt khoát đâm vào u huyệt, đầu ngón tay hơi hướng lên, nhanh chóng trườn đưa, khiến thân thể nàng càng kịch liệt rung động.

bảo chủ..... Không cần..... nàng vận vẹo thân mình, hạ thể giống như đang bị lửa nóng thiêu đốt làm nàng bức rức khó chịu.

Nhìn nàng đã lâm vào bể dục, Nam Cung Dục nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, âm lãnh, tà mị mở miệng,

nói, nói cho ta biết ngươi muốn hay không muốn ta đi vào? hai ngón tay nhất thời chậm chạp một chút.

ân.....muốn..... Cầu ngươi..... dục hỏa che mờ thần trí, nàng vô ý thức hưởng ứng câu hỏi của hấn, dịu dàng nói: thật là khó chịu a.....

Nghe được trong miệng nàng thốt ra lời nói câu hồn mị hoặc, Nam Cung Dục rốt cuộc không thể nhẫn nhịn đối khát cuồng rú trong cơ thể, rút hai ngón tay ra, đem hai chân đang run run của nàng trương càng thêm lớn, đặt nam tính sưng tím, gân xanh bạo phát ngay cửa hoa huyệt, dùng sức đẩy!

a Mục Tâm Liên hét chói tai ra tiếng, dị vật thật lớn xâm nhập, lấp đầy hoa kính, đem dũng đạo nhỏ hẹp của nàng trương ra hết mức, một cổ đau đớn quen thuộc từ hạ phúc truyền đến, nàng giãy dụa, vận vẹo .

không..... Đau quá..... Cầu ngươi..... Đừng như vậy đối với ta..... nàng khóc kêu.

chết tiệt! Đừng mè nheo nữa, sẽ không giống lần trước.....

Nam Cung Dục phần khởi cảm thụ mềm mại cùng ấm nóng trong mật huyệt vây lấy nam tính của mình, nàng vừa nhỏ vừa mềm, dễ dàng kích khởi thú tính tiềm tàng trong người hấn, hấn không thể chờ thêm, bắt đầu luật động đứng lên.

đây là ngươi bức ta! thân thể mềm mại vận vẹo không ngừng làm cho hấn mất đi ý muốn kiên nhẫn, để cho nàng thích ứng.

Hấn chậm rãi lui ra, nhưng chưa rút ra hết, lại dùng lực đẩy vào, từ chậm rồi mau dần, một lần so với một lần càng xâm nhập sâu thêm, một lần so với một lần càng thêm hữu lực, hoàn toàn không để ý thiên hạ bé nhỏ cầu xin dưới thân.

Mục Tâm Liên ai kêu, sau đó, nàng từ từ cảm nhận được, sâu mỗi lần hấn cuồng tiến, ra ra vào vào trong hạ thể, cảm giác đau đớn dần dần mất đi, thay vào đó là một loại khoái hoạt xa lạ, không thể diễn đạt....

Tiếng nức nở cũng dần dần thay thế bằng tiếng ưm kiều mị, làm cự long của Nam Cung Dục càng thêm sưng to, hấn phần khởi gằm nhẹ, nâng hai chân nàng lên, đặt trên vai, cái mông dùng sức, để cho cự long thô dài thâm nhập càng sâu, cuồng dã tiến công.

a..... Cầu ngươi..... Ta không được..... cảm giác càng lúc càng mãnh liệt, cả người nàng buộc chặt, không thể không thừa nhận càng nhiều vui thích, cho đến khi rốt cục chịu không nổi, hét lên một tiếng, ngắt đi.

Mắt thấy nàng đã ngất, Nam Cung Dục vẫn không ngừng tiến lên va chạm nàng, cho đến khi hắn đạt được thỏa mãn, mới rút cục toàn thân run run, đem mầm móng ấm áp phun ở trong cơ thể nàng, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng.....

Nửa đêm, Nam Cung Dục thần sắc phức tạp nhìn Mục Tâm Liên mê mang, khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi, hơi tiêu tụy chậm rãi ngủ say... hắn nghiêng người, dưới ánh nến mờ nhạt, xem kỹ khuôn mặt thanh lệ của nàng, mày rậm hơi nhíu lại, nhìn toàn thân đầy vết hồng ngân của Tâm Liên.

Hắn cứ cho rằng, đêm đó vì bản thân uống quá nhiều rượu, mất đi lý trí, nên mới không kìm chế được bản thân. Nhưng mà đêm nay, hắn lại phát hiện thân thể của nàng so với trong trí nhớ càng thêm ngọt ngào, có hơn chứ không kém.

Hắn lại tưởng rằng (lắm tưởng nhỉ >.<) sau=" " khi=" " có=" " được=" " nàng," " là=" " có=" " thể=" " đem=" " chuyện=" " đêm=" " đó=" " xem=" " như=" " một=" " giấc=" " mộng=" " xuân," " cứ=" " thể=" " mà=" " quen=" " đi," " bởi=" " vì=" " hắn=" " tuyệt=" " không=" " nguyện=" " ý," " cũng=" " tuyệt=" " không=" " cho=" " phép=" " chính=" " mình=" " quyến=" " luyến=" " một=" " nữ=" " nhân=" " tham=" " lam=" " hư=" " vinh," " không=" " ngờ=" " rằng," " chiếm=" " được=" " nàng," " chẳng=" " những=" " không=" " làm=" " hắn=" " thỏa=" " mãn," " ngược=" " lại=" " càng=" " dấy=" " lên=" " dục=" " vọng=" " trong=" " người=" ">

Nàng sầu khổ, bắt lực mờ mịt, hắn đều thấy, nhưng hắn vẫn không thể dễ dàng tin tưởng nàng thật sự vì báo ân mà đáp ứng thay thế Mã Thiển lên kiệu hoa, gả vào Hạo Thiên bảo, có lẽ nàng chỉ đang đóng kịch, giăng cái bẫy, ‘thả dây dài câu cá lớn’ mà thôi.

Vì thế, hắn vì sao phải nhịn xuống khát cầu của cơ thể mình đối với ham thích ngọt ngào của nàng, hắn có thể tùy thời ở trên người nàng phát tiết dục vọng cuồng si, dù sao, nàng không phải đã nói: nàng nguyện cả đời ở Hạo Thiên bảo làm nô làm tỳ, vậy hắn cần gì phải khách khí.

Thông suốt, hắn dễ dàng ném bay cảm xúc áy náy mơ hồ dấy lên trong nội tâm, dục vọng lại lần nữa dâng trào, hắn cũng không muốn nhẫn nhịn, để dục hỏa dày vò, nghiền thân, choàng lên người nàng.

Có lẽ sau khi hoàn toàn muốn nàng, là có thể bình ổn cơn khát kỳ dị trong lồng ngực!

Hắn há mồm, mút lấy một bên vú đầy đặn hôn ngân, một tay vuốt ve bên kia, một tay vuốt theo từng đường cong trên cơ thể mềm mại của nàng, ngón tay dài nhanh chóng thâm nhập hoa tâm vẫn còn ướt mặt dịch, nhanh chóng tiến hành luật động.

Mãnh liệt, xâm nhập không hề cố kỵ, làm Mục Tâm Liên vốn đang mê man, toàn thân chậm rãi nổi lên đỏ ửng, trong miệng cũng không tự kiềm chế phát ra tình tế yêu kiều, mày liễu hơi nhíu lại.

Nam Cung Dục rút ngón tay khỏi hoa huyết, không hề chờ đợi, dùng sức thẳng lưng, tiến quân thần tốc, không chút do dự đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, cũng lập tức cảm giác được vách tường thịt non mềm trong hoa kính đang gắt gao bao lấy nam tính thô dài của mình.

Hắn nâng cái mông của nàng lên, cuồng dã rút ra, đâm vào, nhiều lần sâu đến tận cùng, tốc độ cũng dần dần nhanh hơn.

ngô..... nàng hơi thanh tỉnh, rên rỉ ra tiếng, mắt đẹp mị sương chớp chớp, thần trí giây dựa giữa khoái ý cùng mệt mỏi, khoái cảm cuộn cuộn cũng không ngừng đánh úp mọi cảm quan.

Hắn phóng túng qua lại giữ lấy nàng, thẳng đến nàng toàn thân run rẩy, co rút hỗn hển, hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Đột ngột rút nam tính đang chôn chặt trong hoa huyết ra, nâng thân nàng lên, xoay nhẹ một cái, khiến cho thí thí (:> chắc ai cũng biết rùi ha :]]) cùng với nơi tư mật hoàn toàn nở rộ trước mắt hắn.

Hắn tà ác cắn miết lên tấm lưng nuốt nà láng mịn, dùng sức thẳng lưng một cái đã đem cự long chôn sâu tận gốc vào đáy hoa tâm, mà loại khoái cảm thít chặt, hoàn toàn được nuốt trọn vào trong này, làm hắn mất hồn, rên rỉ ra tiếng.

Hắn vươn tay, vòng người ra trước, bắt lấy cặp vú đang đong đưa theo luật động cuồng tiến từ phía sau, bừa bãi vuốt ve thưởng thức, đầu ngón tay tìm được núm tiêm, lại dùng sức se sắt, chà sát mãnh liệt.

Hạ thân dâng trào thật lớn ra sức ra vào nàng, tới tới lui lui, tham lam, yêu cầu vô độ áp bức nàng, thẳng đến nàng thừa nhận không được lại ngắt, hần vẫn chưa hết tinh lực.

Đêm này, Mục Tâm Liên không biết Nam Cung Dục cùng nàng yêu yêu bao nhiêu lần, cũng không biết chính mình vì mệt mỏi cùng thừa nhận không nổi vui thích mà ngắt đi mấy lần, chỉ biết là sáng mai, khi nàng không có chút sức lực xuống giường, đã là giờ Ngọ.....

Một tháng sau, sáng sớm, Mục Tâm Liên như thường lệ, lại tiến đến Lăng Tiêu viện hầu hạ Nam Cung Dục thay quần áo, rửa mặt chải đầu. Nhưng khi đêm xuống, hần thường không trở về Lăng Tiêu viện. Mà Mục Tâm Liên thường đứng ở ngoài cửa chờ hần, thường hay mệt mỏi mà ngủ quên, căn bản không biết Nam Cung Dục khi nào trở về phòng, mà hần cũng không đánh thức nàng, nàng cứ ngủ như thế ở trước cửa, đôi lúc co rúm lại vì lạnh. Sáng sớm, hần lại sai người kêu nàng đến hầu hạ. (>.<)

Trừ bỏ việc hầu hạ Nam Cung Dục, thời gian còn lại Mục Tâm Liên bị Lí đại nương đài ải, bắt làm đủ mọi việc nặng nhọc, ngay cả những việc mà khi còn ở Mã gia nàng cũng chưa từng làm qua cũng phải cần rảnh mà làm. Người cường tráng, thân thể khỏe mạnh cũng chịu không nổi, đừng nói là nàng vốn đã gầy yếu, làm sao đảm đương cho nổi. Cho nên, trải qua một tháng, ngoài mặt nàng cố tỏ ra kiên cường, cần rảnh chịu đựng, kì thật, sức lực toàn thân vốn đã tiêu phí hết.

Họa vô đơn chí là: thái độ của Nam Cung Dục đối với nàng, ngoài việc khiển trách, trào phúng nàng, hần lại đem nàng biến thành đồ chơi phát tiết dục vọng, chỉ cần hưng trí liền tha nàng lên giường, nếu nàng không thuận theo, hần sẽ dùng đủ các loại thủ đoạn inh làm nàng sa vào ổ bẫy dục, nhưng một khi nàng nhiệt liệt phản ứng cùng hần vui thích, khẳng định tiếp theo hần sẽ không lưu tình chút nào, dùng lời lẽ lạnh lẽo, trào phúng sỉ nhục nàng, làm cho nàng một lần lại một lần từ cực hạn sung sướng ngã vào vực sâu địa ngục.

Thế nhưng, ngày đêm tiếp cận, Mục Tâm Liên ở cùng Nam Cung Dục không vì thái độ vô tình, lời nói lãnh huyết của hần mà đem tâm niệm ban đầu thay đổi, ngược lại, mỗi ngày hai lần hầu hạ, nàng càng đánh mất năng lực tự giữ, mặc dù sau mỗi lần hai người hoan ái, hần liền đuổi nàng đi ra ngoài, nhưng nàng một chút oán hận cũng không có. TT^TT

Một tháng qua, hai người ái muội giằng co, chuyện nàng cùng Nam Cung Dục đồng sàn (chung giường) không biết tại sao lại lan truyền ra ngoài, vì thế tình cảnh của nàng ở Hạo Thiên bảo càng thêm gian nan, ngày ngày không ngừng nghe được những lời mắng nhiếc, chửi xéo, đay nghiến của mọi người, thể chất cùng tinh thần suy sụp, nàng tựa như một đóa hoa cứ dần dần héo úa, điều đó thể hiện rõ nhất qua gương mặt càng lúc càng xanh xao tiêu tụy, hốc mắt càng lúc càng thâm quần của nàng.

May mắn, ông trời thương xót, cho nàng một an ủi nho nhỏ: khi nàng ra phía sau giặt quần áo, tình cờ gặp được Tiểu Lạc, người mà đã lâu rồi nàng không gặp được.

Tiểu Lạc cũng như nàng, làm nữ tỳ, nhưng nàng cảm thấy may mắn, vui mừng vì Tiểu Lạc đã không vì sai lầm của nàng mà chịu khổ ở Hạo Thiên Bảo.

Sau khi hai người gặp lại, mừng mừng tủi tủi một phen, sau lại hỏi rõ chỗ ở hiện tại của đối phương, Mục Tâm Liên rốt cục cũng tìm được một “bằng hữu” hiếm hoi, người duy nhất ở Hạo Thiên bảo không sỉ vả, chà đạp nàng.

Thời gian gần đây, Nam Cung Dục tâm phiền ý loạn, Mục Tâm Liên luôn làm cảm xúc của hần mâu thuẫn, không nhất quán như xưa được, liền thúc giục thủ hạ đẩy nhanh tốc độ làm việc. Rốt cuộc hôm nay hần cũng có được kết quả khiến hần vừa lòng.

Mã gia trang đã biến mất khỏi thương trường, thậm chí ngay cả sản nghiệp tổ tiên của Mã gia – trang viên Mã thị, cũng sang tay người khác, không còn là tài sản của Mã gia nữa .

Mã Thiển đang ở đâu?

Trong một kỹ viện ở Hàng Châu.

ác! Nam Cung Dục nhúu mày, sao lại như thế? trong giọng nói của hần có một chút hứng thú.

Tên mã phu Thi Á Dịch kia sau khi lừa gạt, chiếm đoạt hết số tài sản nàng mang theo khi rời khỏi Mã gia, đã đem nàng bán vào kỹ viện. Trước đó không thể phát hiện bọn họ đang ở đâu là vì hần cố tình mai danh ẩn tích, lộ trình đều là những con phố, thị trấn nhỏ, cho đến khi Mã Thiển bị bán vào kỹ viện, do cá tính kiêu căng, được nuông chiều từ nhỏ nên Mã Thiển đã cãi lộn, đắc tội với khách nhân, thế này mới bại lộ hành tung, về phần Thi Á Dịch kia, sau khi bán Mã Thiển vào kỹ viện thì không biết đi đâu.

Nam Cung Dục nghe vậy, lộ ra một chút âm ngoan tươi cười.

phái người đi tìm Mã Thiển, nghĩ biện pháp làm cho nàng không thể tiếp tục ở lại kỹ viện kia, sau đó khéo léo lộ ra tin tức ở Mã gia trang cho nàng biết, nàng tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp trở về Tô Châu chứng thật, đến lúc đó, ta nhất định khiến nàng phải đích thân đến Hạo Thiên bảo cầu xin ta tha thứ! hần phân phó nói, ngữ khí tàn khốc sắc bén. Chưa từng có người nào có thể trêu đùa Nam Cung Dục hần như thế!

Dạ, bảo chủ. Ba Ngạn kính cẩn hưởng ứng.

còn có một chuyện. Nam Cung Dục ngữ khí vừa chuyển.

thỉnh bảo chủ phân phó.

Gần đây, vô tình ta xem qua sổ sách của chi nhánh tiền trang ở Giang Bắc, phát hiện trong đó có chút vấn đề.

Giang Bắc? chi nhánh tiền trang ở Giang Bắc không phải vẫn do Nghị gia phụ trách sao? sao đột nhiên bảo chủ lại..... Ba Ngạn nghi hoặc nói.

Nghị gia trong miệng Ba Ngạn chính là Nam Cung Nghị, cũng là đại ca của Nam Cung Lễ – phụ thân Nam Cung Dục, ở trong Mộc Phong lâu của Hạo Thiên bảo. Bình thường, chuyện ở chi nhánh tiền trang ở Giang Bắc đều do Nghị gia phụ trách, mà Nam Cung Dục cũng khá kính trọng hần, cho nên chưa từng hỏi đến. Hôm nay Nam Cung Dục đột nhiên nhắc tới, làm Ba Ngạn không khỏi kinh ngạc.

Nam Cung Dục đáy mắt hiện lên một chút không được tự nhiên, hần không thể nói là vì gần đây tâm tình phiền muộn mới có thể đem tâm tư đặt lên chuyện buồn bán thương nghiệp, thậm chí nhầm lẫn đến mức lật xem sổ sách của chi nhánh tiền trang Giang Bắc mà trước nay hần chưa từng hỏi đến.

Ta biết chi nhánh tiền trang vùng Giang Bắc đều do Nghị bá phụ một tay đảm đương, nhưng mà, ngày ấy, ta trong lúc vô ý lật xem một chút sổ sách, lại phát hiện trong đó có vấn đề.

này..... sao lại như vậy? Ba Ngạn kinh nghi nói.

cho nên, ta muốn người phái người đến Giang Bắc bí mật điều tra, nghe ngóng một chút, có lẽ là do ta quá mẫn cảm cũng không chừng.

Sao Bảo chủ không trực tiếp hỏi Nghị gia? Tây Triết ở bên cạnh Nam Cung Dục nhin không được mở miệng hỏi nói.

Nam Cung Dục gương mặt nhìn hần một cái, trầm giọng nói:

các người cũng biết Nghị bá phụ lúc trước chính là bởi vì năng lực không đủ, cho nên mới để cha ta nắm giữ đại quyền, làm bảo chủ Hạo Thiên bảo, nay Hạo Thiên bảo lại do ta chủ quản, cho dù Nghị bá phụ chưa từng nói qua cái gì, ta cũng không muốn dùng tư cách, than phận chủ sự đi chất vấn hần, miễn cho hần trong lòng không thoải mái, cho nên biện pháp duy nhất là trước lên đi kiểm chứng, giả như thật là có vấn đề, đến lúc đó lại đi hỏi hần cũng không muộn.

Vẫn là bảo chủ lo lắng chu đáo, thuộc hạ quá lỗ mãng. Ba Ngạn cùng Tây Triết trên mặt có thần sắc tỉnh ngộ.

Nhìn hai người trước mặt mãn nhãn khâm phục, Nam Cung Dục không khỏi mặt mang ý cười nói: cho nên ta mới là bảo chủ Hạo Thiên bảo a! lời nói này làm cho ba người đồng thời cười to.

Sau giờ ngộ, Nam Cung Dục đem chuyện cần xử lý phân công thỏa đáng xong, vẫn là có chút tâm phiền ý loạn, vì thế từ phòng nghị sự đi ra, đi vòng ra phía sau núi.

Lúc trước, khi hắn tiếp nhận Hạo Thiên bảo, đã cho trùng tu, xây dựng thêm một số giả sơn, ao hồ trong bảo. Bởi vậy, ở phía sau xuất hiện hiện một cái ôn tuyền, bên cạnh ao thậm chí trồng thêm một ít kì trân dị thảo, khiến cái ao kia càng thêm có hiệu quả trị liệu, mà khi rảnh rỗi, hắn sẽ đến đây tắm rửa thư giãn, bài trừ mệt mỏi, hơn nữa, mỗi khi hắn tâm tình phiền muộn, ôn tuyền lại có thể rất nhanh giải trừ phiền muộn trong lòng hắn.

Đi trong rừng cây, Nam Cung Dục nhìn các loại thực vật trước kia trồng vào nay đã xanh um tươi tốt, rậm rạp khỏe mạnh, mà này một mảnh lục ý cũng thoáng sơ giải hắn phiền táo tâm tình một mảnh xanh ngắt mát mẻ, làm cho tâm tình phiền muộn của hắn cũng phai nhạt mấy phần.

Cho đến khi sóng nước lăng tăng đập vào ánh mắt, hắn đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh kiêu nhỏ quen thuộc đang ghé vào bên cạnh ao, chà rửa vách tường thật lớn vẩy quanh ôn tuyền.....

Sau giờ ngo, Mục Tâm Liên vội vàng dùng xong bữa trưa “thanh đạm đến không thể thanh đạm hơn”, lập tức bị Lí đại nương sai đến nơi này, cọ rửa vách tường ôn tuyền trì cùng nhỏ cỏ dại.

Công việc nặng nhọc, nàng mặc dù đã dần dần quen thuộc, trở thành thói quen, nhưng thân thể suy nhược cũng vì bị dày ải mà càng lúc càng suy yếu, mỗi khi làm, toàn thân đều ướt rượt mồ hôi, nhất là hiện tại, ôn tuyền nhiệt khí hơn nữa trước đó nàng cũng đã làm rất nhiều việc ở nhà bếp, làm nàng toàn thân ướt đẫm, mà bốn phía ôn tuyền cứ thổi tới từng trận gió lạnh, bỏ xuống thân hình đơn bạc của nàng, làm nàng chao đảo, toàn thân run rẩy.

Sức lực của mình thế nào, trong lòng nàng hiểu rõ, Lí đại nương mỗi ngày sai nàng làm việc, kỳ thật là một loại tra tấn, bởi vì Lí đại nương cùng những người khác đều giống nhau, từ đầu đã nhận định nàng là một nữ nhân vô sĩ, mà mọi đau khổ của nàng đang phải gánh chịu chính là báo ứng.

Từ lúc đến đây, từ miệng một số hạ nhân, nàng biết được: hai năm trước, Nam Cung Dục có thu một thị thiếp, mà người này, nghe nói là nghĩa nữ của phụ thân Nam Cung Dục, là sủng thiếp rất được bảo chủ sủng ái, quan hệ có thể nói cực kỳ chặt chẽ.

Cũng bởi vậy, nàng rốt cục hiểu được, Nam Cung Dục vì cái gì thủy chung không thể lượng giải, cũng không thể tha thứ chuyện nàng thay tiểu thư gả vào Hạo Thiên bảo.

Thử hỏi một nam nhân đã có được người trong lòng, vì hết lòng tuân thủ hứa hẹn mà đi thú một nữ nhân mà hắn cũng không muốn cưới lắm, kết quả, đối phương không những đào hôn mà còn khiến hắn mất mặt, thú một nha hoàn vào cửa! Dưới tình huống như vậy, nàng có thể trách hắn hận nàng tận xương sao?

Nam Cung Dục tiến lên vài bước, nhìn nàng nằm úp sấp bên cạnh ao, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt làm đỏ ửng, mồ hôi dọc theo thái dương thấm ướt mái tóc chảy xuống.

Hắn âm thầm bĩu môi, nhìn quần áo nàng bị mồ hôi thấm ướt dán sát vào cơ thể, tuy là gầy yếu, đường cong lại mê người, bất giác giữa hai chân lại truyền đến một trận xôn xao quen thuộc.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng, trong lòng hắn sẽ lại nổi lên một cảm giác khác thường, hắn không biết cảm giác đó gọi là gì, chỉ đành cho rằng đó là oán. Cho dù lý trí đã mơ hồ hiểu được, toàn bộ câu chuyện cũng không thể trách nàng, nhưng là cố tình, mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn lại không thể khống chế không thương tổn nàng, không nhục mạ nàng, hơn nữa, gần đây, mỗi khi nàng nhìn thấy hắn, nàng lại càng cố tỏ ra trầm mặc, thái độ nhẫn nhục chịu đựng kia càng làm hắn nổi giận.

Hắn không thể chịu đựng được có người bỏ qua hắn như thế!

Không hề nhiều lời, hắn hướng về phía nàng, cười mở miệng, đang đợi ta sao? Sao ngươi lại biết đây là nơi ta thích nhất?

Thình lình nghe thấy thanh âm vang lên ở bên tai, tiếng nói quen thuộc trầm thấp đem tinh thần đang miên man suy nghĩ của nàng triệu hồi, nàng kinh ngạc quay đầu, nhất thời bị tuần dung phóng đại, gần trong gang tấc tiếp cận, trong đầu nhớ tới chính mình vừa rồi chỗ tư, nguyên bản bị ôn tuyền nhiệt khí hồng nhiệt khuôn mặt càng thêm ửng hồng .

bảo..... Bảo chủ..... kỳ quái, sao đột nhiên hắn lại đến đây, còn nữa, vừa rồi hắn nói gì?

Đường như xem thấu nghi vấn trong mắt nàng, Nam Cung Dục lại đem mặt sát lại gần nàng thêm vài phần.

ta hỏi người có phải đang đợi ta hay không? hấn ác ý hỏi lại một lần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt hiện lên kinh hoàng, trong lòng bất giác có chút khoái ý hiện lên.

Có lẽ chính là bởi vì mỗi lần khi nàng nhìn thấy hấn, sẽ bày ra bộ dáng e dè, sợ hãi như đề phòng mãnh thú, mới có thể kích khởi cơn giận dữ trong lòng hấn, khiến hấn muốn đem tất cả giận dữ kia đều khuynh tiết ở trên người nàng!

Lại một câu hỏi vô lý, Mục Tâm Liên thật sự là không thể ứng phó hấn mỗi một lần đều đem nàng trở thành nữ tử dâm tiện mà chà đạp, trong đầu đột nhiên lại là một trận xoay xở, nàng mở to đôi mắt vô thần, cổ trắn tĩnh để cảm giác không khỏe kia thoát lui, lại không biết loại trầm mặc này càng cổ vũ lửa giận trong lòng hấn.

vì cái gì không trả lời ta? Hay là ý đồ của người đã bị ta nói trúng? đột nhiên hấn đưa tay nắm lấy cằm của nàng, tức giận bừng bừng mà dùng sức, thân hình càng thêm gần sát nàng.

không..... Không phải..... Mục Tâm Liên gương mặt nhìn gương mặt lạnh lùng của hấn, toàn thân ăn đau mà run nhè nhẹ .

ta..... Chính là đến..... Quét tước

phải không? ánh mắt hờn giận nghe nàng, cố ý coi gương mặt vì đau đớn mà vặn vẹo. Đột nhiên, hấn buông cằm nàng ra, mệnh lệnh nói:

Cởi quần áo ra!

ách..... Mục Tâm Liên sắc mặt càng bạch, trong lòng cả kinh, thần sắc kinh hoàng càng đậm.

ta mặc kệ người là vì cái gì tới đây, ta hiện tại cần người hầu hạ, mau cởi đồ ra, đừng để ta nói lại lần nữa! hấn nhìn chằm chằm y phục ẩm ướt dán sát thân thể nàng, mâu quang tiệp sí.

không..... bàn tay nhỏ bé của Mục Tâm Liên tước chặt vạt áo trước ngực, thân thể mềm mại lui về phía sau, sắc mặt khấn trương cùng kinh khiếp.

Hai người đều không phải là chưa từng hoan ái qua, nhưng linh quang hiện trong đáy mắt hấn làm cho nàng tỉnh tường biết hấn đang muốn cái gì. Nàng không phải là không muốn hầu hạ hấn, chính là khấp khí chà đạp, giọng điệu miệt thị khinh thường kia làm cho nàng vô pháp nhẫn nại a!

người dám phản kháng ta! nhìn động tác phản kháng theo bản năng của nàng, Nam Cung Dục bốc hỏa, vươn đại chưởng kéo thân hình đang cố rụt lui của nàng lại, dùng sức đem quần áo ướt đầm lập xả, một tay bắt lấy hai tay nàng, kéo lên đỉnh đầu, còn thân người hấn cũng nhanh chóng đè ép lên người nàng.

không cần a..... Bảo chủ..... Cầu người..... Mục Tâm Liên sợ hãi cầu xin , đối với tình huống cả người trần truồng giữa chốn thanh thiên bạch nhật thể này cảm thấy vô cùng xấu hổ cùng hoảng sợ, hơn nữa lại biết hấn sắp đoạt lấy, trong lòng lại đau khổ vạn phần, thật sự không rõ hấn vì cái gì luôn đối đãi với nàng như vậy.

Nam Cung Dục cúi đầu, cắn lấy một bên ngọc nhũ, bấp dùi cương trắng đem hai chân gầy nhỏ của nàng dang ra, bàn tay thô ráp nhanh chóng trượt xuống, ngón tay thô bạo xoa nắn thịt cánh hoa non mềm, tà ác nắm lấy hoa hạch, bừa bãi lập xả, cố ý định lộn đau nàng, mặc nàng hô đau, hàm răng cũng không ngừng ngấu nghiến, cắn nát đỉnh hoa, vùi dập nhũ tiêm mềm mại, non tơ.

không cần a..... Mục Tâm Liên tê hô, hoảng sợ toàn thân vặn vẹo, mồ hôi ướt đầm, trên người không ngừng truyền đến cảm nhận mãnh liệt cùng khoái ý kinh hách, nước mắt từ hốc mắt tuôn rơi, trong đầu một mảnh hỗn loạn, đầu óc xiay xảm càng lúc càng tăng.

không cần? Nam Cung Dục âm lãnh cười, ngón tay lưu luyến nơi riêng tư nhất cử, thô lỗ đâm vào u huyết chưa được bôi trơn.

a Mục Tâm Liên đau nhóm cả người, toàn thân cương trực.

phản ứng của nàng làm Nam Cung Dục dữ phát cơ khát, nam tính dữ phát sưng tức khó nhịn, ngón tay đâm vào trong cơ thể nàng cảm nhận được sự mát mẻ của từng thớ thịt như tơ mịn bên trong u kính càng thêm phấn khởi chuyển động, trườn đưa đứng lên.

Nhìn xem, người đã mút chặt như vậy, còn la hét không cần! hấn nói xong ngôn từ ái muội, ngón tay càng không ngừng trạc thứ, ngón cái cũng gia nhập cuộc chơi, ấn ngay hoa hạc căng mọng, hai nong một sâu, không ngừng công kích.

không..... cảm nhận sâu sắc vui thích kích thích, Mục Tâm Liên, khí lực dần dần hao hết, ý thức cũng dần dần mơ hồ đứng lên, cảm giác choáng váng càng lúc càng trầm trọng.

Nam Cung Dục vẫn chưa từng phát hiện phản ứng của nàng khác thường, đột nhiên rút tay ra, nhanh chóng cởi bỏ tiết khổ, nam tính cực đại để ngay huyết khẩu, động thân, nhấn mạnh, hung hăng xuyên vào nàng!

a Mục Tâm Liên đau kêu một tiếng, trước mắt hoàn toàn tối đen, rốt cuộc thừa nhận không được, ngất đi.

Đang muốn hung hăng ở trên người nàng phát tiết dục hỏa cuồng si, Nam Cung Dục phát giác thiên hạ dưới thân đã đình chỉ giấy dựa, hấn nghi hoặc nhìn xuống, mới phát hiện nàng sớm đã ngất đi.....

Khi Mục Tâm Liên tỉnh lại, phát giác cơ thể suy yếu của mình cơ hồ không thể nhúc nhích, toàn thân từ trên xuống dưới đều ẩn ẩn đau .

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, thế nhưng nhìn thấy Nam Cung Dục ngồi ở bên cạnh nàng, thần sắc phức tạp, cúi người nhìn nàng chăm chăm, nàng không được tự nhiên chớp chớp mắt, thấy cảnh trí quen thuộc bên trong, mới phát hiện mình đang nằm trên giường trong tấm phòng Lãng Tiêu viện.

vì..... Vì sao ta lại ở đây? nàng suy yếu mở miệng, giọng nói sợ hãi, mệt mỏi mà mí mắt nửa mở.

người bị phong hàn, đã hôn mê ba ngày ba đêm. Nam Cung Dục nhìn chăm chăm nàng.

a! nàng hô nhỏ, mí mắt nỗ lực giơ lên, thực xin lỗi, bảo chủ, Tâm Liên không nên chiếm dụng tấm phòng của bảo chủ, thỉnh bảo chủ tha thứ, ta sẽ nhanh chóng trở về chỗ ở của hạ nhân. nàng sợ hãi tạ lỗi, cố sức ngồi dậy xuống giường.

không cần, người sẽ ở lại đây. hấn bỗng dưng ra tiếng trách mắng, ngữ khí nghiêm khắc.

thân hình Mục Tâm Liên cứng đờ, động tác xuống giường cũng bất giác dừng lại. bảo..... Bảo chủ?

Nam Cung Dục không cần phải nhiều lời nữa, vươn tay lấy một chén thuốc đặt ở bên cạnh đưa cho nàng. Mau uống! hấn mệnh lệnh nói.

Mục Tâm Liên sợ hãi vươn tay nhỏ bé tiếp nhận chén được trong tay hấn, dưới cái nhìn chăm chú của hấn uống một ngụm, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại, ánh mắt chán ghét nhìn chăm chăm chén được.

uống hết nó! Nam Cung Dục lại mệnh lệnh, sớm đem nhất cử nhất động của nàng nhìn thấu nhất thanh nhị sở.

Có lẽ là do sinh bệnh nên làm Mục Tâm Liên buông lỏng tự chủ, nàng giương mắt thăm oán nhìn Nam Cung Dục liếc mắt một cái, cuối cùng bị ánh mắt sắc bén của hấn nhìn qua, đành nín thở nuốt vào chén thuốc đắng nghét như hoàng liên, tiếp theo mặt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn làm như dỗi hờn liên tục chải tóc.

Lần đầu tiên, Nam Cung Dục nhìn thấy biểu cảm trẻ con này nháy của nàng, rốt cục, nở nụ cười mở ra.

vật nhỏ sinh khí! hấn trêu tức nói, trong giọng nói hàm chứa một tia sủng nịch mà hấn chưa phát hiện

Bị đoán trúng tâm sự, Mục Tâm Liên mặt đỏ lên, nào dám nói ra, cuộc đời này, chuyện nàng hận nhất chính là uống thuốc nha, đơn giản bảo trì trầm mặc.

Nam Cung Dục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, trong lòng càng vui vẻ.

Chỉ là kêu người uống một chén thuốc liền sinh hồn dỗi, thật đúng là trẻ con! hấn chọn mi trêu chọc.

ta mới không phải tiểu hài tử! nàng nhịn không được thốt ra

ta biết. hấn trả lời, ánh mắt phút chốc tà ác hướng đến thân hình của nàng. dù sao ta sớm tự mình chứng thật qua, không phải sao? cái miệng của hấn giác gọi lên tà mị cười ngán.

Mục Tâm Liên trên mặt nhiệt độ lại lên cao, nàng khí đô đô tiếp tục chải tóc.

Nam Cung Dục cười khê vài tiếng. tốt lắm, nằm xuống nghỉ ngơi đi! Đừng đem khí lực hờn dỗi nữa. hần nhắc nhở.

Mục Tâm Liên kinh ngạc nháy mắt mấy cái, không dám tin khi nghe Nam Cung Dục lần đầu dùng khẩu khí kiên nhẫn như vậy nói chuyện với nàng, hơn nữa hần trong giọng nói lại.....

Hần là đang nhắc nhở nàng sao?

Vì thế tâm của nàng mềm nhũn, cảm xúc cảm động tràn đầy trong lồng ngực, không tự chủ được thuận theo hần trong lời nói nằm xuống.

Tiếp theo, tuần dung tới gần, vô cùng thân thiết ở bên má của nàng hôn một cái. đây mới là Liên nhi ngoan của ta. dứt lời, hần đứng dậy bắt cởi bỏ quần áo trên người.

Mục Tâm Liên bị động tác vô cùng thân thiết cùng lời nói ả hàm sủng nịch dọa sợ ngây người.

Thẳng đến khi hần lỏa thể, trèo lên giường, đem nàng ôm vào trong lòng, nàng mới thanh tỉnh.

người..... Người làm cái gì? nàng cương trực thân hình, kết ba hỏi.

5. Chương 5

ôm người ngủ a! Nam Cung Dục trả lời một cách rất là “đương nhiên”, còn xoay người, điều chỉnh tư thế, tìm vị trí sao ỉnh cảm thấy thoải mái nhất. này..... Mục Tâm Liên lại ngẩn ngơ. Đây là đang xảy ra chuyện gì a? Vì sao nàng vừa từ trong mê man tỉnh lại, bệnh đến thập tử nhất sinh thì thái độ của hần đối với nàng lại hoàn toàn thay đổi.

Chẳng lẽ người không biết ta đã ôm người ngủ ba ngày rồi sao? Nam Cung Dục bất mãn, cảm giác được toàn thân nàng cứng ngắc, không hiểu vì sao nàng lại có phản ứng như vậy.

thực..... Thật sao?..... Mục Tâm giật mình thất thần.

Thật sự. Nam Cung Dục cảm thấy phiền chán, trực tiếp đánh gãy lời nói lơ ngơ của nàng, kỳ thật trong lòng hần rất rõ, nghi vấn trong lòng nàng là cái gì, chính là ngay cả chính hần cũng không hiểu được, vì cái gì khi nhìn thấy nàng bất tỉnh nhân sự dưới thân mình, trong lòng hần nổi lên một cảm giác xa lạ...vừa lo lắng, còn có...khẩn trương?!

Sau khi đại phu chẩn trị cho nàng, nói nàng vì thân thể vốn yếu ớt, lại phải lao động quá độ, dinh dưỡng không đủ, nếu như tình dưỡng không tốt, chắc chắn một ngày sẽ sụp xuống, không có thuốc nào cứu được, lúc ấy, trong lòng hần cũng bốc lên một cảm xúc xa lạ... rất đau lòng! Vì thế, hần ôm nàng ngủ ba ngày, hần hạ quyết định, cũng hoàn toàn đã biết nàng hằng ngày đều làm nào công tác.

Bắt đầu từ hôm nay, người sẽ ở nơi này, ta miễn trừ hết tất cả công việc mà người phải làm, người chỉ cần chuyên tâm hầu hạ ta là đủ. Nam Cung Dục tuyên bố quyết định của mình.

Mục Tâm Liên nghe vậy, ngạc nhiên giương mắt nhìn hần, chỉ thấy đôi mắt màu nâu mê người kia toát ra khí chất chần chẫn khẳng định.

Nàng nhất thời hiểu được, lời nói vừa rồi không phải là thử hoặc trêu đùa, mà là hật sự , chính là..... Vì cái gì hần lại “biến đổi” nhiều như vậy?

Ta đã biết chuyện quản sự phòng bếp Lí đại nương làm khó người. Nam Cung Dục nhìn thấu tâm tư của nàng, lập tức trả lời nghi vấn trong mắt nàng. nếu người đã là nữ nhân của ta, thật sự cũng không nên để người phải vất vả với đủ thứ việc linh tinh nặng nhọc kia, còn làm bản thân sinh bệnh. Ta đã răn dạy Lí đại nương, bây giờ, người chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng cơ thể cho tốt, ta sẽ phái một tỷ nữ tới chiếu cố người, tạm thời trước hết cứ như vậy đi! hần nói rõ ràng, gọn gàng dứt khoát.

Mục Tâm Liên trầm mặc nghe, có chút giật mình, không quá hiểu được ý tứ của hần, càng thêm không rõ hào quang lóe lên trong đôi mắt màu nâu mê người kia đại biểu cho cái gì.

Lời nói này có ý là bảo nàng ngoan ngoãn ở trong phòng hắc, tùy thời chờ đợi hắc triệu hồi? Là ý này sao?

bảo chủ..... nàng mờ mịt mở miệng.

không cần hỏi lại ! Nam Cung Dục thấy trên mặt nàng không hề biểu lộ vui sướng vì “hảo tâm chiếu cố” của hắc, lập tức giận dữ, đánh gãy lời của nàng.

dù sao lời nói của ta chính là mệnh lệnh, ngươi ngoan ngoãn nghe theo là được, không cần chọc ta tức giận, hiểu không?

Vốn là nô nhân ở Hạo Thiên bảo chịu đủ dày vò, nay khó khăn lắm hắc mới dành cho nàng đãi ngộ đặc biệt, nàng còn dám có hai lời, thật sự là không biết tốt xấu!

Mới đây, trong lòng hắc còn mang theo chút nhu tình, muốn chiếu cố nàng một chút, nay nô hỏa muốn bùng cháy, làm hắc cũng trở nên cố chút thô bạo, cách lột tơ vải, cầm lấy một bên ngọc nhũ của nàng, gần giọng:

còn dám có ý kiến, ta sẽ không cố kỵ thân thể ngươi chưa phục nguyên, lập tức muốn ngươi! hắc lãnh thanh nói, như để nhấn mạnh hơn lời nói của mình, bàn tay còn lại nhanh chóng trượt vào giữa hai chân, chà xát lên nơi tư mật của nàng.

Hắc lại đột nhiên biến đổi thái độ làm Mục Tâm Liên lo sợ, cả người cứng đờ, muốn nói với hắc “không phải như hắc nghĩ” nhưng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh kia thì bao lời đều nghẹn ngay cổ họng, mắt đẹp chỉ sợ hãi nhìn hắc.

Nam Cung Dục nhìn thấy ánh mắt ủy khuất, nhất thời bị cảm xúc phong phú trong đôi mắt trong ngần kia nhiếp trụ tâm thần, trong lòng ngực lại dâng lên một cỗ nhiệt lưu.

Đột nhiên, hắc cúi đầu xuống, hấp lấy cánh môi hồng, cuồng tứ dục hèn.

Suy yếu, vô lực giãy dụa, Mục Tâm Liên, chỉ phải kinh ngạc mặc hắc làm cánh môi mềm sưng mọng, thật sự không thể thích ứng cảm xúc lúc nóng lúc lạnh của hắc.

Nam Cung Dục bừa bãi chà đạp cánh hoa ngọt ngào của nàng.

Không biết vì sao, cho dù là bất kì khi nào, mùi thơm thanh ngọt trong miệng nàng, cái lưỡi mềm mại, nhỏ nhắn của nàng luôn làm hắc mê đắm, không nỡ tách rời, như bây giờ đây, hắc lại tận tình hấp thu mật nước ngọt lành của nàng, không thể buông ra. Bàn tay ở nơi tư mật cũng không tự chủ được, cách một tầng vải dệt, nhu lỏng đứng lên.

Vốn muốn cho nàng nghỉ ngơi tịnh dưỡng, lại bị dục hỏa hùng hục thiêu đốt, một chút cũng không còn.

ngô..... trong cơ thể thúc khởi biến hóa làm cho Mục Tâm Liên ngượng ngùng hơi hơi kháng cự, nhưng từ hạ thể không ngừng truyền đến cảm giác sung sướng, lại làm cho nàng nhịn không được mở rộng hai chân, mâu thuẫn khát cầu kia làm cho nàng có cảm giác vừa thương vừa sợ.

thích ta như vậy sao? cảm giác được nàng không tự chủ được mà đón ỷ, hòa theo hắc, Nam Cung Dục cười khê, đại chưởng càng thêm phóng túng, tham nhập tiết khổ của nàng, bừa bãi trêu chọc hoa hạnh ẩn dấu trong cánh hoa e lệ, cuồng tứ vô về chơi đùa đứng lên.

Mục Tâm Liên vốn khí hư thể nhược, lại bị hắc cường thế đoạt lấy, càng thêm suy yếu không thể giữ nổi chính mình, chỉ phải mặc hắc châm ngòi dục hỏa trên thân thể, cả người bị nóng rực như thiêu đốt, mồ hôi từ da thịt non mềm bí ra.

có muốn ném thử không? càng thoải mái tiếng nói ma mị vang lên, hắc mãnh lực xả hạ quần áo đơn bạc trên người nàng, hai tay hữu lực dãn rộng hai chân nàng ra, đầu cúi xuống, trong lúc nàng muốn la lên nhẹ nhàng hấp trụ nụ hoa, đầu lưỡi cuồng liếm hoa hạnh đỏ bồng, tận tình nhắm nháp mật dịch dục vọng không ngừng trào ra từ khe mật.

Hắc nâng hai chân của nàng lên cao, làm cấm địa xinh đẹp của nàng hoàn toàn hiện ra ở trước mắt, nhìn cánh hoa thịt vì bị hắc hấp dẫn mà liên tiếp mấp máy run rẩy, khe mật duyên dáng ồ ồ bí ra yêu dịch trong suốt.

Hắn vươn một đầu ngón tay, chọc vào khe sâu, không ngừng khuấy lộn, dưới tác động, kích thích của ngón tay hắn, dững đạo nhỏ hẹp kia không ngừng mút chặt lấy ngón tay hắn.

a..... Bảo chủ..... nàng phần khởi cung ứng reo hò .

Gọi ta, Dục! áp lực dục vọng làm tiếng nói hắn càng thêm trầm thấp, hắn tham nhập thêm ngón tay thứ hai, hai ngón tay khép lại, không ngừng ở trong cơ thể nàng trườn đưa cạo xát.

Dục..... nàng tê hô, toàn thân run rẩy, co rút đạt tới cao trào.

Hắn rút ngón tay khỏi hang mật, đem nam cương trướng đau đặt ngay huyết khẩu đang run rẩy, qua lại cạo xát, cố ý tra tấn nàng.

Hãy gọi tên của ta một lần nữa! hắn gầm nhẹ , cơ hồ đã là kiểm chế không được , thật muốn thật nhanh tiến vào hang động ấm áp kia!

Dục..... Cầu chàng..... lại bị dục hỏa dẫn dụ, Mục Tâm Liên, cả người run run, run rẩy, bất lực hô lên yêu cầu của hắn.

thích ta như vậy sao? hắn đem nam căn cương cứng nhấn nhẹ vào huyết khẩu, chỉ vào một chút chứ không đi vào, cứ thế, trêu đùa nàng, bức nàng thừa nhận dục vọng của mình.

đừng..... Thật là khó chịu..... nàng rên rỉ, bị hắn đùa như vậy nàng thật chịu không nổi, hỏa diễm đốt người, cảm giác này cơ hồ bức điên nàng.

nói nàng muốn ta, ta liền thỏa mãn nàng..... hắn gầm nhẹ, lại khinh thứ huyết khẩu run rẩy, cố nén dục vọng làm hắn mồ hôi hắn chảy ròng ròng.

Muốn ách..... Ta muốn chàng..... Dục..... Cầu chàng đừng tra tấn ta nữa..... Cho ta..... nàng cuồng loạn phe phẩy đầu, thần trí mơ hồ ai ngâm, tê kêu, da thịt trắng nõn bị dục hỏa nhuộm hồng, mị thái liêu nhân.

Nam Cung Dục mặt cũng đỏ bừng, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ vừa lòng, nháy mắt đã vọt vào trong cơ thể nàng, vội vàng tiến lên.

Dục..... cảm giác căng trướng, hoa khẩu được lấp đầy làm nàng mị thanh kêu lên, khoái cảm xâm nhập tri giác, nàng không ngừng rên rỉ , hai chân tự động ôm lấy thắt lưng như hổ của hắn, cung khởi hạ thân, thừa nhận lực đạo va chạm càng lúc càng tăng của hắn, cảm giác được “cái kia” dường như càng lúc càng lớn, căng trướng trong hạ thể, sau mỗi lượt ra vào, đều chạm đến cực hạn, căng ra hết cỡ, mang theo một tia đau đớn đồng thời là khoái cảm mất hồn, dục tiên dục tử.

Nam Cung Dục không hề áp chế dục vọng cuồng si, tận tình ở trong cơ thể nàng trườn đưa ma sát, hưởng thụ hoa kính chặt khích, ấm nóng, gây cho hắn thỏa mãn thích ý, mà tiếng ai ngâm nức nở kia lại như xuân được thức tỉnh, làm cho hắn trầm mê.

Nghe nàng liên tiếp gọi tên hắn, một cảm giác rung động kì lạ ở trong lồng ngực hé mở, không ngừng dâng lên, khiến hắn không ngừng tăng mạnh luật động, tiến lên càng sâu, càng hữu lực.

Thô suyễn, Mục Tâm Liên rốt cục chịu không nổi, hét lên một tiếng, thừa nhận không nổi cực đại vui thích mà ngắt đi.

Nam Cung Dục tiếp tục liều lĩnh cuồng dã trườn đưa, vội vàng, mãnh liệt tiếp tục giữ lấy nàng, thẳng đến hắn hét lớn một tiếng, hướng dục vọng đầu hàng, ở nhất kích cuối cùng, đem mầm móng nóng rực rót vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.....

Nam Cung Dục ra mệnh lệnh, Mục Tâm Liên ngoan ngoãn ở Lăng Tiêu viện dưỡng bệnh, mà Nam Cung Dục cũng thật sự phải một người tới chiếu cố nàng. Vì thế, trong tình cảnh ái muội không rõ này, Mục Tâm Liên ở tại trong phòng Nam Cung Dục.

Vài ngày sau, Mục Tâm Liên dần dần khỏi hẳn. Lại 10 ngày trôi qua, thân thể suy yếu cũng dần dần khôi phục, mặc dù không béo lên, nhưng sắc mặt đã hồng nhuận rất nhiều, dưới sự “dạy bảo” của Nam Cung Dục, hàng đêm hoan ái, cả người nàng tan mát ra một cổ thành thực quyến rũ, chỉ khi cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện nàng rất ít cười, đuôi lông mày, đáy mắt cũng thường phiếm một cảm giác sợ hãi, thần sắc kinh sợ.

Ở tại Lăng Tiêu viện, ban ngày không hề lao động, mặc dù tránh được việc người khác đối với nàng phúng ngôn lãnh ngữ, nhưng nàng lại cảm thấy mình đang trải qua một cuộc sống không yên khác, cảm giác bất an luôn vây kín, thể lực không hao tổn tuy giúp thân thể suy yếu của nàng kháng phục đôi chút, nhưng tinh thần cứ buộc chặt, hao tổn không thể khiến nàng an tâm thoải mái, bởi vì tính tình Nam Cung Dục lúc nóng lúc lạnh, luôn làm cho nàng cảm thấy nơm nớp lo sợ khi đối mặt với hắn.

Hôm nay, Mục Tâm Liên cả ngày trốn trong phòng, rốt cục nhàm chán, không muốn suy nghĩ lung tung nữa mà bước ra khỏi tấm phòng, tùy ý ở Lăng Tiêu viện tản bộ quanh sân.

Từ trước đến nay, trong lòng của nàng luôn cảm thấy khủng hoảng, nội tâm bất an, lo lắng đủ điều. Nàng sợ, sợ Nam Cung Dục lúc nóng lúc lạnh, sợ chỉ cần nàng làm gì đó khiến hắn phật ý, hắn sẽ lại chà đạp nàng, dè bỉu nàng, khinh rẻ nàng, coi nàng là nô là lệ.

Nhưng trong quá trình hoan ái, mặc kệ là hắn dùng phương thức thô bạo hay là ôn hòa, nàng luôn ần ần cảm giác được, mỗi một động tác của hắn đều bao hàm thương tiếc dành cho nàng. Nàng không biết đây có phải là ảo giác vì quá khát cầu mà sinh ra của nàng hay không, là nàng ảo tưởng những thứ quá mơ hồ? Chỉ biết là, ở sâu trong nội tâm, nàng là không muốn rời xa hắn, cho dù chỉ là biểu hiện giả dối nhất thời cũng không quan hệ, chỉ cần hắn ngẫu nhiên biểu hiện ra một tia ôn nhu, cũng là nàng khát cầu rất nhiều hy vọng, bởi vì từ trước đến nay, người duy nhất có thể làm cho nàng cảm nhận được ôn nhu, cũng chỉ có một người, người năm năm trước ở Tô Châu nay đã trở lại kinh thành, Tử Dung tử.

Mục Tâm Liên ngồi trong đình viện, thơ thẩn nhớ lại những ngày xa xưa, bàn tay thò vào trong áo, lấy ra một khối ngọc bội xanh biếc, tinh xảo khéo léo... nhớ tới trước đây, Cốc Tử Dung trước khi đi, ngỏ ý muốn nàng đi cùng, cuối cùng vì không lay chuyển quyết tâm lưu lại báo ân của nàng mới để lại khối ngọc bội này, nói rằng: nếu một ngày nào đó, nàng thấy ân tình đã trả xong, khi nàng muốn đi, hãy cầm lấy ngọc bội này đến tìm nàng.

Gần đây, nàng bắt đầu cảm thấy, mình thay tiểu thư gả vào Hạo Thiên bảo để trả ân, thay Mã gia làm nô làm tỳ, trả món nợ mà Mã gia nợ bảo chủ có chút nghi hoặc.

Nàng, sai lầm rồi sao?

Nàng thật tâm báo ân lại bị xem là thủ đoạn, nàng thật muốn bỏ mặc tất cả, trốn tránh cảm giác bị người ta khinh rẻ này... Ngọc bội trong tay nàng, có phải là ngọn đèn dẫn đường hay không?

Nhưng mà, nàng có thể làm như vậy sao?

Mục Tâm Liên sầu khổ nhíu mi, nắm chặt tín vật trong tay, lâm vào trầm tư, nàng không phát giác được, xa xa, một đạo lệ mang đang bắn về phía nàng, lại càng không biết, có một đạo thân ảnh chậm rãi đến gần nàng.....

Xinh đẹp diễm lệ, dáng người đầy đặn, Yến Đường Nhi nấp trong chỗ khuất, từ xa đứng nhìn thân ảnh kiều nhỏ, thần sắc ghen ghét, ác độc che kín khuôn mặt xinh đẹp.

Lúc trước, khi Nam Cung Dục nói muốn cưới chính thất, mặc dù trong lòng nàng có trăm ngàn lần không muốn, nhưng nàng hiểu rất rõ cá tính của Nam Cung Dục, nhất định sẽ không tổ chức hôn sự sớm, cho nên trong lòng đã sớm tính toán đầu vào đó, nếu không thể hủy bỏ chuyện Mã gia tiểu thư gả vào Hạo Thiên bảo, vậy chỉ cần nghĩ biện pháp làm cho Nam Cung Dục chán ghét nàng, đến lúc đó, cho dù nàng không phải là chính thất, chỉ là một thị thiếp, nhưng vẫn là chủ mẫu đương gia.

Nam Cung Dục đón dâu được hai ngày, thân tín truyền đến cho nàng một tin làm nàng vui sướng muốn phát điên: Mã gia tiểu thư đào hôn, tìm tỳ nữ thay thế, cho nên hôn lễ không tính, ả tỳ nữ to gan kia còn bị bảo chủ định tội. Lúc ấy, trong lòng nàng mừng thầm, nếu hôn sự từ bỏ, vậy nàng chẳng phải lại có hy vọng.

Ai ngờ không được bao lâu, lại nghe thấy ả tỳ nữ kia được Nam Cung Dục an bài tiến vào Lăng Tiêu viện, càng làm nàng ghen ghét dữ dội là ả nha đầu ti tiện kia lại được ở trong tấm phòng của Nam Cung Dục.

ánh mắt ác độc của Yến Đường Nhi nhìn chằm chằm vào thân ảnh bé nhỏ, không thể tin được, chỉ bằng khuôn mặt bình thường cùng dáng người cứng nhắc kia, ả đàn bà đề tiện đó lại có thể khiến Nam Cung Dục

cho nó ở lại tắm phòng. Nam Cung Dục thu nàng làm thiếp cho đến nay, còn chưa từng cho nàng ở trong tắm phòng hẳn một đêm!

Một nha đầu thấp hèn, ti tiện sao có thể làm được ?

Trong lòng còn đang bận bịu tính kế, Yến Đường Nhi hãy còn suy tư về, đột nhiên hai mắt nàng bừng sáng, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang tiến lại gần ả nô tỳ hèn mọn kia.

Nàng cắn chặt răng, lòng tràn đầy đố kỵ, cùng không cam lòng, trong mắt trào ra ghen ghét mãnh liệt.

Nam Cung Dục từ thư phòng Lăng Tiêu viện đi ra, đã nhìn thấy thân ảnh kiều nhỏ nhắn ngơ trong lương đình, hẳn còn tưởng nàng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi phòng nữa bước chứ!

Đợi hẳn chậm rãi tiếp cận, mới nhìn rõ, nàng không phải là đứng ngơ ngẩn thưởng thức cảnh trí, mà là đang ngây ngốc ngắm nhìn vật gì đó trong tay.

Hắn có chút tò mò, đến gần mới thấy, trơ ràng khối ngọc bội trong tay nàng không phải là vật bình thường, chất ngọc cho đến điêu khắc, đều là trân phẩm, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Thân phận của nàng như vậy, sao có thể có được ngọc bội cực phẩm như vậy, trừ phi là người khác tặng cho!

khối ngọc bội này là ai tặng cho nàng?

Đang trầm tư, Mục Tâm Liên thanh âm bất thành linh vang lên làm bừng tỉnh, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, đồng thời cũng đem ngọc bội thu vào trong lòng, bởi vì chưa từng có người nào nhìn thấy khối ngọc bội này của nàng, mà nàng cũng sợ sẽ khiến cho người khác ngờ vực vô căn cứ.

bảo chủ.....

Nhìn động tác kích động của nàng, trong lòng Nam Cung Dục càng thêm nghi ngờ.

Người còn chưa trả lời ta! hắn lạnh giọng hỏi, mâu quang âm trầm.

Cái gì? nàng sợ hãi, tránh đi cái nhìn chăm chú, khiếp người của hắn, khiếp đảm hỏi.

Ta hỏi: khối ngọc bội đó từ đâu mà có? ánh mắt hắn lạnh lẽo như băng.

Nàng cần gì phải khấn trương như vậy? Xoay mình, hắn bắt lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống, cẩn thận quan sát mỗi một biểu tình biến hóa trên gương mặt bé nhỏ.

nói!

kia..... Đó là..... Bằng hữu tặng ta. nàng ấp úng trả lời, vô cùng kinh hãi. Nàng cảm giác được cả người hắn phát ra tức giận, nhưng lại không rõ hắn vì cái gì lại sinh khí. đau.....

Bằng hữu? Là tình nhân cũ thì có! hắn nắm chặt cái cằm nhỏ, bởi lửa giận bạo phát mà lực đạo càng thêm lớn.

không..... Không phải..... Đó là..... nàng kinh ngạc, nước mắt dâng tràn khóe mi, lời nói vì quá nóng lòng phủ nhận, không muốn hắn hiểu lầm ngược lại làm cho thanh âm đứt đoạn, nhỏ tựa muỗi kêu.

nếu không phải, nàng cần gì phải kích động như vậy? Bị ta nói trúng tim đen sao? lại mâu phát ra hào quang lạnh liệt, đáy lòng càng thêm nhận định, biểu hiện loại này của nàng chính là giấu đầu hở đuôi, trong lòng hắn, lần đầu tiên, biết cái gì gọi là “ghen tỵ”.

Mục Tâm Liên kinh ngạc ngây dại, không nghĩ tới, hắn lại đem câu nói của nàng bẻ cong thành như vậy.

Thừa nhận rồi sao? hắn thoáng chốc giận tái mặt, bỏ cằm của nàng ra, néo cánh tay của nàng, xoay người bước đi, một đường đem nàng lôi vào tắm phòng.

Khí giận che mờ lý trí, làm hắn không phát hiện ánh mắt ghen ghét, giận dữ cùng ghen tỵ này giờ vẫn dõi theo từng động tác của hai người.

Vừa tiến vào tắm phòng, Nam Cung Dục nhắc chân đá văng cửa phòng, đem Mục Tâm Liên quăng lên giường, thân hình cao lớn cường tráng lập tức áp thượng nàng.

Mục Tâm Liên như bị rơi vào sương mù, như cánh hoa mỏng manh chìm vào cơn giông bão... Nàng nghi hoặc, mờ mịt, hớp nữa là sợ hãi, tiếng sập cửa, cùng ánh mắt ngoan lệ kia của hắn cũng làm cõi lòng nàng tan nát.

Chàng..... Bảo chủ.....

Xưng hô như vậy, giống như lửa cháy đổ thêm dầu, càng làm cho hắn lửa giận bùng nổ. Đều ở trong phòng của hắn, còn lấy loại xưng hô này để cùng hắn phân rõ giới tuyến! Nàng như vậy, chẳng phải là quá khinh thường đặc biệt đãi ngộ của hắn dành cho nàng sao?

chẳng lẽ, nàng lại quên ta bảo nàng gọi ta là gì? khẩu khí của hắn từ hoãn âm trầm, nhưng đôi đại chưởng lại tương phản, lấy lực đạo mãnh liệt xé rách quần áo của nàng, thô lỗ lột sạch y phục của nàng, quăng xuống đất, đem thân mình mảnh mai, trần trụi kiêu chế dưới thân, đôi bàn tay to cầm chặt hai vú vuốt ve

không..... Không cần..... nàng hoảng sợ, hành động thô lỗ của hắn làm toàn thân nàng phát run, nước mắt lăn dài trên má, nhưng vẫn không dám manh động, sợ lại chọc giận hắn mà đưa tới đối đãi càng thêm thô bạo.

Nàng là nữ nhân của ta, bây giờ cũng còn ở trong phòng ta, ta sẽ không chuẩn cho nàng có nhị tâm (hai lòng), nhớ đến tình nhân cũ, hiểu không? hắn lãnh khốc, nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt, tràn đầy nước mắt, thống khổ nhịu mày của nàng, tâm thoảng run lên, lời nói cùng lực đạo cũng vô thức giảm nhẹ một chút, ôn nhu vuốt ve, không muốn lộ đau thân thể của nàng, nhìn nàng đau đớn khổ sở, thương tâm nhòa lệ, lòng của hắn cũng như bị ai hung hăng đâm vào.

ta không có..... nàng nức nở nói, ủy khuất đối diện cùng đôi mắt tràn ngập lửa giận của hắn.

Hắn trừng phạt nàng bằng cách thô bạo ngậm lấy cánh môi mềm, mạnh bạo khai khớp hàm, tiến quân thần tốc, xâm nhập vào trong miệng, cường man đoạt lấy ngọt ngào, khí thể kinh người, cho dù nàng có dãy dụa cũng là hoài công vô ích.

Này nữ nhân đáng giận, uống phí tâm tư của hắn, hắn đối đãi với nàng tốt như vậy, nàng không chỉ không cảm kích, mỗi ngày còn hé ra khuôn mặt sầu khổ cho hắn xem, hiện tại, lại dám ở sau lưng hắn vụng trộm tưởng niệm tình nhân cũ, xem ra, hắn là đối với nàng quá dung túng rồi!

Một cỗ nhiệt lưu quen thuộc tự hạ phúc nảy lên, đáy mắt Nam Cung Dục dấy lên không chỉ là hỏa diễm mà còn chất chứa dục niệm. Vì cái gì, hắn đã muốn nàng nhiều lần như vậy, vẫn là không thể cởi bỏ khát cầu, ham muốn đối với nàng, chỉ cảm thấy không đủ, thậm chí không ngừng vùi sâu trong nàng, khát vọng mãi mãi không dập tắt.

Phần nộ chen lẫn cùng cảm xúc khó hiểu, làm cho hắn thô bạo cúi đầu hàm trụ nụ hoa hồng nhạt trước ngực nàng, hắn cắn, dùng sức hút, vô tình tàn sát bờ môi.

Mục Tâm Liên cắn chặt môi dưới, cố gắng thừa nhận mỗi một lần lỗ mãng đoạt lấy, mãnh liệt sâu sắc mang theo khoái cảm làm cho nàng cảm nhận được tra tấn mất hồn.

ngô..... Không..... thân thể của nàng vì cố kềm nén mà túa đầy mồ hôi.

không cho phản kháng ta! kiên nhẫn của hắn hoàn toàn biến mất, ngón tay nhanh chóng đâm vào hoa kính ướt át, tà ác chuyển động trườn đưa, ánh mắt lãnh liệt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhắm lại.

a..... nàng sợ hãi kêu rên, hạ phúc bị căng ra khiến toàn thân buột chặt, thở phì phò, rốt cuộc vô lực nhẫn nại, cầu xin ra tiếng, dục..... Cầu..... Cầu chàng..... nàng thật sự không chịu nổi đối đãi thô bạo như vậy.

cầu ta cái gì? Cầu ta muốn nàng sao? hắn cuồng vọng, phun ra lời nói vô tình.

không..... nàng ai kêu, thần trí mê loạn ai ngâm, chỉ cảm thấy toàn thân vừa đau lại ngứa, cả người nóng như lửa đốt.

không? Nàng cũng thật biết khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta! nhìn toàn thân nàng ửng hồng, vẻ mặt mê mông nhưng lại phun ra lời nói chống cự, mâu thuẫn Nam Cung Dục dấy lên lửa cháy.

Hắn nhanh chóng rút trút bỏ quần áo trên người, tách hai bắp đùi mềm mại trắng nõn ra, nam tính cương cứng hằn dã man xuyên hoa kính chật hẹp non mềm, chưa cho nàng thời gian thích ứng đã lập tức cuồng dã luật động đứng lên!

a nàng rút một hơi, hắn thật lớn, cường hãn xâm nhập trong cơ thể tạo thành đau đớn cùng khoái cảm, vừa đau lại vừa mê luyến, làm nàng bất lực rên rỉ, nước mắt chan hòa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng.

Hắn cuồng tứ đọng đưa cái mông, ra roi quất ngựa phát tiết trong thân thể mềm mại, thỏa mãn chính mình. Hắn rất nhanh rút ra, dùng sức sáp nhập, một lần lại một lần, phân thân nóng cháy tàn sát bừa bãi,...trên người nàng, mỗi tất da thịt đều lưu lại ấn kí xanh đỏ của hắn, tâm thoảng co lại, nhưng nhìn thấy gương mặt tràn đầy nước mắt của nàng thì chút áy náy đó cũng hoàn toàn bay biến.

Người khác dùng hết biện pháp, trăm phương ngàn kế cũng chỉ để hắn một lần để mắt, yêu thương triu mến, còn Mục Tâm Liên nàng thì sao? Ở cùng hắn, khiến nàng ủy khuất như vậy sao?

Lửa giận đầy bụng, hắn xoay người, nâng hai chân nàng lên, đồng thời xoay nàng lại, để nàng nằm úp xuống, quỳ gối trên giường, thật không muốn nhìn thấy khuôn mặt sầu khổ ai oán đó nữa, cự thú nóng rực, căng cứng nhanh chóng đâm vào từ phía sau, cuồng dã luật động, một lần so với một lần càng thêm kịch liệt, đoạt lấy, giữ lấy nàng.

Hắn nhào người về phía trước, song chưởng vươn ra, bắt lấy cặp tuyết lê, bừa bãi xoa bóp hiệp lộng, hòa nhịp cùng động tác dưới thân, thắt lưng can tác cuồng bãi, dần dần nhanh hơn. Nhìn không thấy thần sắc kháng cự của nàng, làm hắn càng thêm cuồng tứ, ở trên người nàng tìm kiếm thỏa mãn cuối cùng, mà không tồn nửa điểm thương tiếc chi tâm.

không..... chịu không nổi hắn cường man công kích, nàng khóc nức nở, mãnh liệt sung sướng cùng đau đớn, làm cho nàng cảm giác một cỗ nhiệt lưu cường đại tập kích đại não, khiến nàng vụng huyễn không thôi.....

Cuối cùng, thân hình rớt cuộc không thể chịu nổi cuồng hoan mãnh liệt, tình dục đánh sâu vào làm vụng huyễn làm sâu sắc, xoay mình, trước mắt tối đen, trong miệng thét lớn một tiếng, ngất đi.

Nam Cung Dục thần trí mê đắm, hắn vẫn không ngừng luật động, tiến lên cướp lấy mềm mại, cuối cùng, hắn gầm nhẹ một tiếng, ở một cái nhún sâu, phóng thích mầm móng nóng rực của mình, rùi cúi người áp lên thân thể mảnh mai, ướt đầm mồ hôi cùng ái dịch.....

Nam Cung Dục hít một hơi thật sâu, nhìn Mục Tâm Liên chịu đủ chà đạp, thân thể mềm mại xanh tím khắp nơi, xụi lơ nằm trên giường, lý trí ủa về làm hắn hiểu được, chính mình vừa rồi có bao nhiêu không khống chế được, bao nhiêu cuồng bạo, chỉ là, chỉ cần chạm vào nàng, thì hắn không thể khống chế chính mình kích cuồng, khát vọng dục vọng lấn át thần trí, nhất là nàng lại dễ dàng chọc giận hắn, càng làm cho hắn muốn hung hăng đoạt lấy, bẻ gãy nàng.

Hắn, thần sắc phức tạp, ngồi ở mép giường, nhìn nàng nằm trên giường đã mê man, thân thể mềm mại, nhỏ nhỏ tuyết trắng yếu đuối bất lực, mỗi khi hầu hạ hắn, cùng hắn ân ái lại mang đủ loại cảm xúc phức tạp: từ kinh hoàng sợ hãi, lại không dễ dàng hiển lộ nhiệt tình, dễ dàng dấy lên đau lòng cùng thương tiếc trong lòng hắn...

Đúng vậy! Mỗi khi hắn thấy ánh mắt của nàng hoang mang lo lắng, lóng lánh lệ quang, trong lòng hắn lại dâng lên cảm xúc xa lạ, nên gọi là “thương tiếc” đi?

Nam Cung Dục trong lòng phút chốc chấn động.

Chết tiệt! Người luôn luôn coi nữ nhân là công cụ giải tỏa áp lực về thể xác và tinh thần như hắn, sao lại bị một tiểu nữ nhân không có gì cuốn hút như nàng làm cho tâm tư phiền loạn? Nàng tác động vào hỉ nộ ái ố của hắn, thậm chí còn làm hắn sinh ra ý niệm bảo vệ che chở nàng trong đầu.

Thần sắc phút chốc chuyển thành trầm, rồi ảm đạm, hắn dứt khoát từ mép giường đứng dậy, đem quần áo rải rác khắp nơi mặc vào, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi, thân hình cao lớn phóng ra ngoài như có gì truy đuổi?!

Sau, liên tục vài ngày, hắn chưa từng bước vào Lăng Tiêu viện nửa bước.

bảo chủ..... Ba Ngạn muốn nói lại thôi, nhìn thấy chủ tử dạo gần đây luôn có chút đăm chiêu, không rõ một người luôn luôn quyết đoán quyết tuyệt, làm việc dứt khoát như hần, cũng sẽ có lúc bị chuyện gì đó làm cho phiền muộn.

Chuyện gì? Nam Cung Dục giương mắt nhìn vẻ mặt khó hiểu của Ba Ngạn, liếc mắt một cái, trầm giọng hỏi.

Bị ánh mắt sắc bén của chủ tử trừng, Ba Ngạn mạnh nuốt nước miếng một cái mới mở miệng, bảo chủ, cái kia.....

Chờ một chút! Nam Cung Dục đột nhiên nhớ tới một chuyện, đánh gãy lời nói của hần, lần trước, ta muốn người phái người đến Giang Bắc điều tra chuyện tình đã có kết quả gì chưa?

Bẩm bảo chủ, mười lăm gia lệ ở Giang Bắc trực thuộc hệ thống cửa hàng lớn nhỏ của Hạo Thiên bảo, trước mắt đã dò xét được tám nhà, trong đó, 5 cửa hàng lớn nhất đều có tổng ngạch đồng điểm, chỉ là mỗi nhà ước chừng có khoảng 9 phần hàng hóa là do người giàu có nhất vùng Giang Bắc thu mua, nhưng khế ước mua bán lại lập mơ hồ không rõ, đây là chuyện trước nay chưa từng có, cho nên thuộc hạ lớn mật phỏng đoán, hần là có người động tay động chân, chính là trước mắt còn chưa thể xác định người đó là ai, mục đích là gì.

Phải không? trong mắt Nam Cung Dục xẹt qua một chút lệ mang. không ngờ, có người thế nhưng dám động vào Hạo Thiên bảo!

Bảo chủ?

Trước không cần dả thảo kinh xà, đem thương gia có liên quan toàn bộ thanh tra, ta muốn người đem tất cả những kẻ có liên quan một lưới bắt gọn!

Nhưng mà, bảo chủ, chúng ta phải tiến hành điều tra bí mật, nếu muốn thanh tra toàn bộ cửa hàng vùng Giang Bắc, chỉ sợ sẽ tốn một ít thời gian.

không quan hệ, người cứ đi làm, tốn thêm một ít thời gian cũng không thành vấn đề!

bảo chủ cho rằng việc này Nghị gia đều chẳng hay biết gì?

không, việc này liên lụy quá nhiều, ta không tin Nghị bá phụ hoàn toàn không biết gì hết, nhất là hần biết ta tuyệt không thanh tra lại những cửa hàng mà hần quản hạt. lần đầu tiên, Nam Cung Dục đối với người bá phụ bấy lâu tôn kính nổi lên hoài nghi.

Vậy, bảo chủ tính..... Ba Ngạn chần chờ hỏi.

Chờ hết thấy điều tra rõ, giả như Nghị bá phụ thật sự có liên quan trong chuyện này, ta muốn biết mục đích cùng nguyên nhân vì sao hần lại làm như vậy, sau đó chờ thu thập đủ chứng cứ, ta còn có việc muốn hỏi hần, trước mắt, hết thấy phải điều tra rõ ràng, không được manh động, để lộ sơ hở. Nam Cung Dục tức khởi mi, trong mắt có một chút nguy hiểm, gương mặt anh tuấn giống như Ma Mị tái sinh, làm cho Ba Ngạn đứng ở trước mặt hần chấn động.

Dạ, bảo chủ, thuộc hạ sẽ lưu ý

Nam Cung Dục gật gật đầu, đứng rồi, vừa rồi, người muốn nói cái gì? hần nhớ tới, trước đó Ba Ngạn dường như muốn mở miệng nói gì đó, liền hỏi.

bẩm bảo chủ, Mã gia đại tiểu thư, Mã Thiển, đã đi vào Hạo Thiên bảo, hiện tại ở ngoài bảo, muốn gặp bảo chủ một lần.

tông mâu sắc bén của Nam Cung Dục tinh quang chọi lóe, vốn giống như Ma Mị, thần sắc phút chốc thả lỏng, lãnh khốc nhếch thân, đột nhiên tà cười đắc ý.

nàng rất cục hiểu được, đã đến cửa !

đúng vậy, bảo chủ, Mã Thiển đã biết được Mã gia trang bị hủy, cùng đường, nàng mới quyết định tiến đến Hạo Thiên bảo, có thể là muốn cầu bảo chủ thủ hạ lưu tình, buông tha Mã gia trang, đừng làm người nhà nàng khó xử nữa!

Mã gia trang đã hủy, còn muốn ta “đừng làm người nhà nàng khó xử” như thế nào, huống chi, như người điều tra được, lấy tính cách của Mã Thiển, ả sẽ vì người khác mà suy nghĩ sao? Nam Cung Dục cười mỉa, ngữ khí trên tức.

như vậy bảo chủ không tính gặp nàng ?

không! Nam Cung Dục đẩy mắt toát ra một chút tò mò hứng thú. ta đồ muốn biết một chút mục đích mà nàng muốn gặp ta. Ba Ngạn, đem nàng đưa đến phòng khách đi, ta sẽ qua sau.

DẠ, bảo chủ. Ba Ngạn lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Mã Thiển tìm tới Hạo Thiên bảo, lại làm cho Nam Cung Dục nhớ tới Mục Tâm Liên, người mà dạo gần đây hắn không gặp.

Ngày đó, hắn phát hiện địa vị của Mục Tâm Liên trong lòng, trong mắt hắn ngày càng trọng yếu, thì hắn cố ý không bước vào Lăng Tiêu viện nữa bước, vì muốn tẩy sạch suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, không ngờ, vài ngày trôi qua, một chút tác dụng cũng không có, tâm tư cuồng ngạo khiến hắn không muốn thừa nhận nàng đối chính mình ảnh hưởng như thế nào.

Nay Mã Thiển đã y theo kế hoạch, tới cửa cầu kiến, trong lòng hắn một chút cảm giác cao hứng cũng không có.

Lúc trước, nguyên nhân hắn lựa chọn thú Mã Thiển vào cửa, không chỉ là vì dung mạo xinh đẹp của nàng đủ có thể đảm nhiệm vị trí đương gia chủ mẫu của Hạo Thiên bảo, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì hưởng song thân có một công đạo.

Cho đến hôm nay, hắn giật mình hiểu được, đối với việc Mã Thiển đào hôn, cùng với chuyện Mã Lương Nhân tìm người thay thế xuất giá, hoàn toàn là vì nam tính tự tôn bị đùa bỡn mà thôi, Mục Tâm Liên thay Mã Thiển xuất giá, tự nhiên cũng trở thành đối tượng trả thù của hắn.

Lý trí cho hắn biết rõ, loại hành vi giận chó đánh mèo là sai , nhưng từ đáy lòng lại không muốn thừa nhận, bởi vì hắn căn bản không nghĩ đối Mục Tâm Liên buông tay, mà lại không nghĩ ra lý do để bỏ qua, kể từ đó, hắn coi nàng bảo bối độc chiếm trong lòng.

Hắn không rõ, loại ý muốn mãnh liệt giữ lấy của mình đối với nàng đại biểu cho cái gì, chỉ biết là hắn không muốn buông tha nàng, không muốn làm cho nàng rời xa hắn, cũng tuyệt không thả cho nàng tự do rời đi!

Về phần Mã Thiển..... Hắn âm lãnh cười.

Từ khi biết được tình hình trước kia của Mục Tâm Liên khi còn ở Mã gia trang, trong lòng hắn xuất hiện một loại cảm giác không thoải mái, như vậy, nay Mã Thiển tự dâng đến cửa, coi như hắn vì Mục Tâm Liên tác hồi một chút bồi thường đi!

Bất quá hắn không muốn nghĩ, nguyên nhân khiến mình muốn làm như vậy là cái gì.

bảo chủ..... vẫn còn tùy thị ở bên cạnh, Tây Triết, nhìn chủ tử lại lâm vào trầm tư, nhin không được lo lắng kêu.

Nam Cung Dục thu hồi suy nghĩ, mắt lộ quýnh lượng, khóe môi phiếm ra một nụ cười giả tạo.

đi thôi! Đi gặp nữ nhân vốn là nữ chủ nhân của Hạo Thiên bảo! nói xong, hắn đứng dậy, huy huy y phục, bước đi, nhưng khi vừa ra cửa lại xoay người, đối Tây Triết nói: Tây Triết, đến Lăng Tiêu viện tìm Mục Tâm Liên, bảo nàng bưng trà đến tiếp khách ở đại sảnh.

Phân phó xong, hắn lập tức sải bước rời khỏi thư phòng, lưu lại vẻ mặt nghi hoặc của Tây Triết lĩnh mệnh mà đi.

6. Chương 6

Mã Thiển không dám vọng động ngồi ở ghế trên, chỉ có thể lén lút nhìn nam đinh cao lớn, sáng sủa đứng cách đó không xa, kiêng kị khuôn mặt lạnh lùng, lại có nét dữ dằn mà không dám mở miệng bắt chuyện.

Bất quá, ánh mắt của vẫn là không thể không chế nhìn ngắm mấy thứ bày trí trong phòng, mỗi một thứ đều là cực phẩm trân quý, đồng thời hồi tưởng đến cảnh sắc hùng vĩ khi vừa đặt chân đến Hạo Thiên bảo, trong lòng liền nảy lên hồi hận.

Nàng không nên nhất thời tham luyện sắc dục, mà bị tên hỗn đản Thi Á Dịch mê hoặc, cùng hắn bỏ trốn, để bản thân rơi vào tình hình thê thảm như hiện nay. Thi Á Dịch không chỉ lừa đi tiền tài, bảo vật nàng mang đi từ Mã gia trang mà còn bán nàng kỹ viện, quả thực làm nàng tức chết! Sớm biết vậy, thà rằng gả cho Nam Cung Dục tàn bạo, bảo chủ diện mạo xấu xí này, ít nhất hắn có thể cung cấp cho nàng cẩm y ngọc thực, cuộc sống xa hoa, cả đời tiêu xài không hết, Mã gia trang cũng không bị hủy, hại nàng không có nhà để về.

Nay nhìn Hạo Thiên bảo xa hoa lộng lẫy, nàng thật sự là hối hận không kịp!

Thấy Mã Thiển toát ra thần sắc tham lam, Ba Ngạn không khỏi trong lòng lạnh xuy. May mắn nàng đào hôn, nếu không, muốn hắn hầu hạ nữ chủ nhân loại này, nghe lệnh của nàng, không bằng kêu hắn đi tìm chết còn nhanh chút!

Đột nhiên, ánh mắt nhất tức, hắn thấy chủ tử bước vào đại sảnh.

bảo chủ.

Nam Cung Dục khoát tay chặn lại, ngồi xuống vị trí chủ vị, hai mắt quan sát Mã Thiển ngồi cách đó không xa.

Tuy rằng thân hình có chút chật vật, nhưng mà không thể phủ nhận, Mã Thiển quả nhiên như hắn dự liệu, xinh đẹp vô cùng, nhưng nét ngây ngô, thuần phát năm đó đã không còn nhìn thấy, hiện tại, mỗi cái nhấc tay động chân đều đậm mị phong tình, nhất là đôi mắt lấp lờ, toát ra dục niệm, thể hiện rõ bản tính đậm đàng, quả nhiên, hoàn toàn trùng khớp với kết quả mà thủ hạ hắn tra về.

Ngay lúc Nam Cung Dục im lặng quan sát Mã Thiển, Mã Thiển cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm mỹ nam tử trước mắt.

Là ai nói hắn bộ dạng thực xấu xí? Mã Thiển hối hận không thôi.

Nam Cung Dục hé ra diện mạo dị quốc, ngũ quan thâm thúy, nhất là đôi mắt màu nâu sâu không thấy đáy lại làm nàng tim đập nhanh hơn, bạc môi mỏng cong cong, cười như không cười, cũng làm nàng xuân tâm nhộn nhạo, quả muốn ném thử hương vị của hắn, thứ duy nhất ngăn cản nàng hành động, chính là cả người hắn tản mát ra hơi thở tôn quý mà lạnh liệt.

Sai lầm rồi, nàng sai lầm rồi, nàng không nên nghe mấy lời đồn thổi bậy bạ đó, buông tha cho vị hôn phu anh tuấn giàu có này.

Nàng còn có cơ hội vấn hồi sao?

Mã tiểu thư từ Tô Châu xa xôi tìm đến Nam Cung Dục ta là có gì chuyện quan trọng? Nam Cung Dục biết rõ còn cố hỏi, chán ghét nhìn ánh mắt thèm nhỏ dãi cùng tham lam của Mã Thiển.

Mã Thiển tròn mắt vừa chuyển, lập tức thay một bộ dạng mảnh mai bất lực.

Nam Cung bảo chủ, trước đó vài ngày, thiếp vô cùng hối hận với hành vi lỗ mãng của mình, nên đã quay về đến Mã gia trang, nhưng khi đến nơi, mới phát hiện vì hành vi ngu muội của mình mà khiến Nam Cung bảo chủ sinh ra hiểu lầm, cho nên giận chó đánh mèo, khiến Mã gia trang liên lụy. Sau khi biết được việc này, thiếp lập tức tới Hạo Thiên bảo, mong mỗi tự mình hướng bảo chủ giải thích, hy vọng bảo chủ có thể xem thiếp trẻ người non dạ, mới có thể phạm sai lầm, cũng cấp cho thiếp một cơ hội bồi thường. vừa nói, ánh mắt của nàng vừa rưng rưng, ủy khuất nén lệ, bộ dáng làm ra thập phần đáng thương.

Khá lắm, hảo đối trá, nữ nhân mặt dày mày dạn, lại dám có can đảm nói mình trẻ người non dạ! Ba Ngạn ở một bên khịt mũi nghĩ ngợi nói, mẫn nhãn khinh thường.

Nam Cung Dục nghe xong lời “kể lể” của nàng, dương mi, ngữ điệu mang ngả ngớn hỏi, ác, ngươi muốn bồi thường cho ta như thế nào đây?

Mã Thiển thấy Nam Cung Dục tựa hồ vẫn chưa có thần sắc phản đối, nghĩ đến lí do thoái thác của mình đã dă động tâm của hắn, không khỏi mừng thầm, vì thế nàng từ ghế đứng lên, xinh đẹp xoay thắt lưng đến gần hắn, đem thân mình đầy đặn chà xát lên người hắn.

Bảo chủ, thiếp nguyện ở lại Hạo Thiên bảo hầu hạ bảo chủ, lấy thân mình bù khuyết điểm, hi vọng bảo chủ thành toàn. Nàng lặc lặc thanh nói, bộ ngực đầy đặn không ngừng cọ xát cánh tay trắng kiêu của Nam Cung Dục. Chỉ cần Nam Cung Dục chịu giữ nàng lại, bằng thủ đoạn của nàng, khẳng định có thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý.

Nhìn đầy đà tự động đưa lên cửa, Nam Cung Dục nhếch môi tươi cười, đại chưởng không chút do dự cầm lấy một bên vú, thô bạo xoa nắn đứng lên.

Hầu hạ như vậy sao? lời nói mang ý tà dâm, hắn hốt, khoe miệng có một tia trào phúng.

Àn..... Đúng vậy..... dâm uế thở dốc lập tức từ trong miệng dật ra, cả người bởi vì động tác ở ngực mà dấy lên dục hỏa. á! Quá tuyệt vời, dùng sức một chút..... Bảo chủ..... nàng không để ý trong đại sảnh còn có người thứ ba, cực lực yêu kiều, cầu đạt tới mục đích.

Ba Ngạn sớm chuyển tầm mắt, khinh thường quan khán.

Chậc chậc! Đúng là nữ nhân dâm dăng. Nam Cung Dục nhìn nàng một bộ cơ khát, biểu tình động dục không chịu nổi, đầy mắt hiện ra chán ghét, phất chốc rút tay về, đồng thời đẩy nàng ra.

Đáng tiếc, ta sớm đã có thị thiếp làm bạn cùng giường, không cần Mã đại tiểu thư hầu hạ, nhất là bộ ngực nhào nhoét kia của ngươi, thật sự không một chút hấp dẫn, không làm ta hưng trí. trong mắt hắn hiện lên lệ sắc tàn nhẫn, tiếng nói lạnh liệt mang theo lãnh ý vô tình.

Mã Thiển một trận kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua thần sắc bối rối, không thể tưởng được, nàng đã dâng lên như thế lại không thể đánh động hắn, nội tâm bất giác một trận nôn nóng, bị hắn đẩy ra, suýt nữa té ngã.

Nhưng mà, nàng lập tức khôi phục trấn định, vắn vẹo thân hình đầy đà, khoắn bãi sinh tư lại đến gần Nam Cung Dục, lặc lặc thanh nói:

Bảo chủ, người sao có thể nói như vậy! Nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu cũng không phải chuyện gì kỳ quái, bảo chủ sao không cấp một người muốn tận tâm hết sức hầu hạ bảo chủ một cơ hội được phục vụ người? nàng vừa nói vừa xoay, đang muốn lại kề sát, ôm lấy hắn, lại bị ánh mắt sắc bén, băng lãnh như đao phong của hắn trừng trừng, cả người hắn tản mát ra một loại khí tức như Tula địa ngục, uy nghiêm, lạnh lẽo và nguy hiểm...Mã Thiển sợ đến cả người cứng đờ, lập tức dừng lại.

Đột nhiên, Tây Triết dẫn theo Mục Tâm Liên bưng một khay trà, bước vào trong sảnh, đánh vỡ không khí ngưng trọng lúc này.

Mã Thiển thấy có người bên ngoài xuất hiện, cũng không bỏ lỡ cơ hội, ngượng ngùng ngồi vào chỗ của mình.

Nam Cung Dục vừa nhắc mắt, nhìn khuôn mặt trắng bệch vì ngạc nhiên của Mục Tâm Liên, khoe môi bất giác cong lên một nụ cười quỷ dị.

Ta khát , mau đem trà lên.

Tiếng nói trầm thấp khinh dương, đánh vỡ im lặng.

Mục Tâm Liên lấy lại bình tĩnh, không dám có chút chần chờ, lập tức dâng trà, vì cúi đầu, nên nàng vẫn chưa nhìn thấy thần sắc hừng trong mắt thú Nam Cung Dục.

Tiếp theo, nàng xoay người, lấy một chén trà khác trong khay trà bưng lên, cẩn thận đặt ở bên cạnh Mã Thiển, lại lén lút ngược nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

tiểu thư! tay nàng run lên, kinh ngạc thấp hô lên thanh.

Tiểu Liên!

Mã Thiển nhận ra nữ tử bưng trà đúng là thị nữ bên người của nàng, Mục Tâm Liên, khi còn ở Mã gia trang. Kinh ngạc rút đi, trên mặt của nàng lập tức hiện lên hèn mọn khinh thường.

T nghe nói người giả mạo thành thân đã chọc giận Nam Cung bảo chủ, cho nên cả đời phải ở Hạo Thiên bảo làm nô làm tỳ, tin tức quả nhiên không giả. nàng liếc mắt nhìn thân mình gầy yếu của Mục Tâm Liên.

ai! Cha ta cũng quá hồ đồ, nếu muốn tìm người thay ta xuất giá, ít nhất cũng phải tìm một nữ nhân có tư sắc một chút! Sao lại đi tìm một nữ nhân cả người không đến hai lạng thịt, xương xẩu, lại cứng ngắt như người. Cũng khó trách Nam Cung bảo chủ trút nộ hỏa lên Mã gia trang, còn muốn người làm nô cả đời. nàng hướng Nam Cung Dục liếc mắt một cái, làm như oán thán, kì thực là muốn ám chỉ hắn, không cần buông tha một nữ tử xinh đẹp, “hiểu chuyện” như nàng. Không ngờ, Nam Cung Dục chỉ nhếch môi, cười như không cười, một chữ cũng không nói, không hề tỏ vẻ, làm nàng không khỏi thầm hận trong lòng.

Mục Tâm Liên bị một câu này của Mã Thiển làm sợ ngây người, nàng kinh hãi bật thốt lên hỏi: Mã..... Mã gia trang bị hủy.....

Vốn đang im lặng, Nam Cung Dục lại đột nhiên vươn tay cánh tay, đem Mục Tâm Liên một phen kéo vào trong lòng, ngồi trên đùi hắn.

Ai nói nàng thực cứng nhắc, ta thế nhưng thực vừa lòng biểu hiện của nàng ở trên giường nha! lời nói ái muội, ôm sát thiên hạ trong lòng.

Cái gì?! Mã Thiển kinh ngạc hô nhỏ, nàng..... lòng đổ kị nhảy mất thiêu đỏ mắt nàng, giống như bị đoạt đi thứ gì đó âu yếm, khí giận xông tâm.

chẳng lẽ người đã nhận tiện nha đầu này làm vợ? tất cả lửa giận làm cho thanh âm giả vờ mềm mại ẻo ọt của nàng hoàn toàn bào trừ, ánh mắt ác độc như đao bắn về phía Mục Tâm Liên trong lòng Nam Cung Dục.

Mục Tâm Liên bất hạnh không thể giẫy khỏi kiềm chế của cánh tay sắt cứng ngạnh, lại bị tầm mắt đầy hận ý của Mã Thiển làm cho toàn thân phát run, cơ hồ cảm giác hít thở không thông làm cho thân hình cứng đờ, nhưng mà lập tức ra tiếng muốn giải thích:

không..... Không phải, tiểu thư..... Ngô nói chưa xong, tiểu đầu nhỏ nhỏ của nàng đã bị ép vào vòm ngực cứng rắn cường tráng của Nam Cung Dục, thiếu chút nữa ngộp thở

Đương nhiên không phải. Nam Cung Dục trả lời câu hỏi của nàng, Buổi tối, Liên nhi cùng ta nhiệt tình bồi tẩm, ban ngày lại là tiểu tỳ bên người của ta, nói như vậy, người đã mình bạch chưa! hắn khinh chơn mi, ngữ khí thật là thích ý, nhưng đôi mắt thâm thúy lại nông sâu khó dò.

Mã Thiển nghe vậy tâm nhất ninh, đương trường khí đỏ mặt.

nàng chẳng qua là một hạ nhân ti tiện thay ta xuất giá, đáng giá để bảo chủ ưu ái như thế sao? bản tính kiêu căng làm nàng liều lĩnh chất vấn hỏi ra miệng.

ta chính là coi trọng nàng! Nam Cung Dục tà tứ cười, cổ ý vô tình dùng sóng mũi cao thẳng của mình vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vì kinh hoàng mà cứng ngắc của Mục Tâm Liên.

nhưng ta mới là thê tử danh chính ngôn thuận của người! Dù thế nào cũng không tới phiên nữ nhân ti tiện này! Mã Thiển cuồng nộ kêu la, phảng phất đã mất đi lý trí, hối hận vạn phần vì lựa chọn sai lầm của mình, mới có thể làm ột hạ nhân mà nàng xem thường nhất thay thế được vị trí cùng vinh hoa phú quý vốn nên thuộc về nàng.

Mục Tâm Liên trong lòng nhất động, biết rõ lời nói của Mã Thiển là sự thật, nhưng cũng không thể ngăn cản nỗi đau trong lòng, nàng chưa sót cười, trong nụ cười có muôn vàn sầu khổ, làm trong lúc vô tình nhìn thấy, Nam Cung Dục trong lòng chấn động thật mạnh.

người đã đào hôn, hôm nay vốn không có tư cách ở trước mặt ta kêu gào! trong thoáng chốc hắn mất luôn chút hứng thú trên đùa của Mã Thiển, lãnh hạ thanh nói.

Người..... Mã Thiển nhất thời nghẹn lời, linh ngộ chính mình thất thố, đầy ngập ghen ghét cùng bất bình không chỗ khả phát, vì thế nàng hỏa để bụng đầu, thừa dịp mọi người không có lưu ý, hết sức xông lên phía trước, dấm kéo Mục Tâm Liên từ trong lòng Nam Cung Dục ra, tùy tay giáng một cái tát thật mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Mục Tâm Liên, sau đó mặc nàng xoay xảm mà ngã ra mặt đất lạnh băng, giống như trước đây khi còn ở Mã gia trang.

Mọi người đều bị hành động thuần thực, động tác liền mạch lưu loát của Mã Thiển làm kinh sợ, Nam Cung Dục là người đầu tiên thanh tỉnh, hần từ ghế nhảy dựng lên, nhanh chóng cúi người xuống, ôm lấy Mục Tâm Liên còn đang té ngã trên mặt đất, trong lòng giận dữ, Mã Thiển kiêu căng, hành vi hỗn xược, không coi ai ra gì, mà nhìn thủ pháp của Mã Thiển thuần thực như thế, xem ra, trước đây, khi Mục Tâm Liên còn hầu hạ Mã Thiển đã chịu không ít đau khổ.

Đợi hần nhìn thấy một bên má Mục Tâm Liên đã là sưng đỏ không chịu nổi, tông mâu nháy mắt bịt kín thô bạo, hần đang muốn mở miệng, Mã Thiển cũng đã ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi mắng to ra tiếng.

tiện nhân chết tiệt, cũng không xem lại chính mình có bao nhiêu cân lượng, bắt quá là chỉ là một ả nha đầu thấp kém đê tiện, nhưng lại vọng tưởng bay lên cành cây làm phượng hoàng, người nói, người có phải dùng thủ đoạn gì để mê hoặc, dụ dỗ Nam Cung bảo chủ hay không, mới có thể.....

câm miệng! Nam Cung Dục lạnh giọng quát

Ngậm miệng của người lại, Hạo Thiên bảo không phải là nơi người có thể lớn tiếng khóc lóc om sòm.

ta..... Ta..... Mã Thiển bị con người đầy hàn khí cùng giọng nói âm lãnh như hàn băng của hần dọa trắng mặt, nói quanh co nửa ngày vẫn là nhin không được đầy bụng oán khí

ta giáo huấn tỳ nữ thân cận của mình cũng không được sao? Dù sao nàng bắt quá cũng chỉ là công cụ làm ấm giường của người, người cần gì phải ra miệng bênh vực như vậy? tầm mắt thâm độc bắn thẳng đến thiên hạ mảnh mai ở trong lòng Nam Cung Dục.

Người cho rằng người vẫn còn là đại tiểu thư cao cao tại thượng của Mã gia trang sao? Nam Cung Dục lãnh xuy nói.

Mã Thiển cứng lại, lại vừa cứng miệng biện giải, ta biết lúc trước ta đào hôn là không đúng, nhưng hôm nay người chẳng phải đã tự mình tiếp kiến ta, không phải là vì người đã muốn tha thứ cho ta, muốn một lần nữa tiếp nhận ta sao? tâm tính kiêu ngạo, nàng nhin không được lại tự đề ỉnh, cho rằng không có một nam nhân nào có thể không bị mỹ mạo của nàng mê hoặc. =.=!

người thực cho rằng Nam Cung Dục ta sẽ còn muốn một nữ nhân bị mã phu bán vào kỹ viện làm kỹ nữ sao? Nam Cung Dục lạnh lùng nghề nàng, trong mắt tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

Mã Thiển nghe vậy thì kinh hãi, trên mặt một trận hồng, một trận bạch. Hần, làm sao mà biết ?

hơn nữa, Mục Tâm Liên hiện tại đã là người của Hạo Thiên bảo, mặc kệ nàng là nô hay là tỳ, cũng đều là chuyện của Hạo Thiên bảo, còn không tới phiên người của Mã gia người đến quản! Về phần hôm nay ta đáp ứng gặp người, đơn giản là muốn nhìn xem bộ dạng Mã gia đại tiểu thư cùng đường, sẽ hướng ta vẫy đuôi như chó mừng chủ có bộ dạng thể nào thôi. Người thật cho rằng ta sẽ tin tưởng mấy lí do thoái thác nhảm nhí kia sao?

Nam Cung Dục lời nói xuy lãnh lại vô tình, hoàn toàn đem tính toán trong lòng Mã Thiển đánh nát, sắc mặt nàng đen xám cả lại, ngũ quan vặn vẹo đứng lên.

Người điên rồi, Nam Cung Dục. tròng mắt vừa chuyển, bắt quá, mặc kệ người nói như thế nào, Mục Tâm Liên vẫn phải theo ta đi, bởi vì Mã gia đối với nàng có ân, mà nàng đã hứa sẽ lấy cả đời mình hầu hạ để báo đáp ta. nàng âm ngoan nói.

người si nói mộng! Nam Cung Dục lộ ra biểu tình chán ghét mười phần, ánh mắt nhất túc.

Ba Ngạn, đêm này nữ nhân điên cuồng này đuổi ra khỏi Hạo Thiên bảo cho ta, vĩnh viễn không cho nàng tái bước vào Hạo Thiên bảo nữa bước! nói xong mệnh lệnh, hần lập tức xoay người, ôm Mục Tâm Liên rời đi.

Trăm ngàn lần không muốn, Mã Thiển vẫn bị Ba Ngạn đá khỏi đại môn Hạo Thiên bảo.

Nam Cung Dục đem Mục Tâm Liên ôm hồi tẩm phòng Lăng Tiêu viện, sau lại mang tới thuốc trị thương tốt nhất, cẩn thận xoa vết vết thương vừa đỏ vừa sưng trên gương mặt, ngay lúc chỉ phúc lướt nhẹ qua vết thương, nàng đã co rúm lại, đỏ rút một hơi, mà làm cho hần nhìn thấy cánh môi mềm cũng bị rách, còn đang tươm máu, trong lòng lại dấy lên lửa giận, xem ra hần tựa hồ đã buông tha Mã Thiển quá dễ dàng rồi.

trước kia, khi còn ở Mã gia trang, nàng thường bị đánh Mã Thiên đánh như vậy? Nam Cung Dục nhìn chăm chăm gò má vừa sưng vừa đỏ của nàng, đột nhiên ra tiếng hỏi, ngữ khí trầm thấp.

Mục Tâm Liên sắc mặt trắng bệch, ngập ngừng nói:

chích..... Chỉ cần không làm sai, tiểu thư sẽ không tùy tiện đánh người. Nàng trộm liếc mắt nhìn hắn, bị ánh mắt lạnh liệt của hắn dọa sợ tới mức giật mình, rèm mi dài sụp xuống, cảm giác hơi thở nóng rực của hắn bao trùm lấy nàng.

Nàng cứ tùy ý để hắn đánh chửi như vậy? Nam Cung Dục thấy nàng thùy hạ mắt, lần đầu tiên, hắn phát giác nàng có một hàng mi thật đẹp, vừa dày vừa cong, đen mượt như nhung, lúc này hàng mi đó còn run run, tạo thành cái bóng nhỏ hình trăng khuyết, như cánh bướm đang nhún nhảy, rất là mê người.

tiểu thư đối với ta có ân. hơi thở nam tính đánh úp lại, làm cho nàng bị áp lực, theo bản năng, nàng vươn chop lưỡi đỏ hồng khẽ liếm cánh môi khô khốc, liền nhận thấy mùi máu tươi, nhưng không có phát hiện ánh mắt chăm chú của Nam Cung Dục biến trầm.

Ân nghĩa gì? Nam Cung Dục khịt mũi nói: chẳng qua là cầm chút bạc cho nàng chôn cha, cũng tính là ân nghĩa? Đáng giá cho nàng làm trâu làm ngựa hồi báo sao? Thật sự là ngu xuẩn!

Khó được hắn lần đầu đối nàng bày ra vẻ mặt ôn hoà, vì thế Mục Tâm Liên cũng cố lấy dũng khí biện giải:

trước đây, cha ta đã dạy ta chịu ân người ta nhớ ngàn đời, ta chưa từng quên, cho nên ta cũng không cảm thấy mình làm vậy không sai.

nói cho ta biết về cuộc sống của nàng trước khi đến Mã gia trang. tiếng nói Nam Cung Dục mê hoặc, dịu dàng nhu tề, làm trong lòng nàng nổi lên nhu tình, theo bản năng phóng như tiếng nói.

Nàng bị tiếng nói trầm thấp hấp dẫn tâm thần, không tự chủ nói ra những chuyện ẩn sâu trong trí nhớ, những chuyện mà chưa bao giờ nàng nói với bất kì ai. Cho đến khi nàng nói tới chuyện phụ thân vì mất đi người yêu mà trầm mê trong men rượu, cuối cùng cũng mất khi, nước mắt rớt cục cựa ngã nhào hai má.

Nhưng Nam Cung Dục có cái nhìn bất đồng, hắn hừ lạnh nói:

cha nàng căn bản chính là một người nhu nhược, không có đảm đương. Thê tử mất đi thì thế nào, chẳng lẽ hắn đã quên, còn có một nữ nhi cần hắn chiếu cố sao?!

không phải! nàng vội la lên: cha là quá yêu nương, cho nên mới không chấp nhận nỗi đau kích mất đi người mình yêu thương nhất.

yêu? hắn lãnh xuy, nữ nhân chính là thích ồn ào mấy lời này đó, nhằm chán lại buồn cười.

chẳng lẽ ngươi không tin ngày nào đó sẽ có một nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu ngươi, mà không phải vì quyền thế, phú quý hay địa vị? Mục Tâm Liên nhin không được hỏi ra nghi vấn trong lòng, ánh mắt giống như cầu xin, che kín ánh sáng nhu hòa.

không tin! Nam Cung Dục quả quyết nói, hắn khinh thường, mâu quang đột nhiên chuyển biến, tà nịnh hỏi: Chẳng lẽ, nữ nhân mà nàng nói chính là chính mình? Như thế nào? Yêu ta sao?

không..... Đương nhiên không phải..... nàng kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt bất chợt đỏ như lửa thiêu, ngữ khí kết ba.

thật sự? hắn chọn mi, không có là tốt nhất, nếu nàng vọng tưởng ở trên người ta tìm cái loại tình cảm nhằm chán gì đó, vậy nàng đã tìm sai đối tượng, trên người ta không có cái loại tình cảm “yêu đương” buồn cười gì đó. hắn lạnh lùng cảnh cáo nàng, giống như cũng là cảnh cáo chính mình.

Hắn không cần một nữ nhân tính kế trên người mình, lấy mỹ danh “yêu thương” gì đó mà tính toán lợi ích cho bản thân. Cho dù như vậy, khi nàng phủ nhận yêu thương hắn, trong lòng hắn cũng hiện lên cảm giác mất mát không hiểu nổi, nhưng hắn vẫn không muốn miệt mài theo đuổi, cũng không nguyện thừa nhận chính mình xác thực để ý nàng.

Nghe lời nói tuyệt tình lạnh lùng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhanh chóng lãnh đạm, không còn đỏ bừng, mắt tiếp cũng lại thùy hạ.

ta hiểu được. nàng thấp giọng đáp, trong lòng buồn bã nổi lên chua xót.

hiểu được là tốt rồi, chỉ cần nàng ở trên giường hảo hảo thuận theo, hầu hạ ta, ta sẽ không bạc đãi nàng. hần ngoan quyết tâm, lần nữa lời nói nặng, kiên định chính mình tín niệm.

ân. nàng đáp nhẹ một tiếng, đột nhiên lại muốn nói đến một chuyện, mắt tiệp run rẩy, sợ hãi mở miệng, Dục, ta có thể hỏi chàng một chuyện không?

ân. hần hừ lạnh một tiếng, có chút tức giận nhìn thái độ thật cẩn thận của nàng. Để làm chi? Hần là sai lang hổ báo sao? Xem bộ dáng sợ hãi của nàng xem, bộ hần sẽ đem nàng nuốt vào bụng sao?

Nàng trộm dò xét, liếc mắt nhìn hần một cái, thấy hần không giống như muốn phát hỏa, vội vàng thừa dịp dừng khí vẫn còn, vội hỏi:

Vừa rồi, tiểu thư nói Mã gia trang đã bị hủy, là..... Là thật sao?

Là thật, Mã gia trang đã đổi chủ, trên thương trường, cũng không còn người nào tên Mã Lương Nhân. hần thần thừa.

Chàng..... Trách hần?

đúng vậy, không ai có thể lừa gạt, đặc tội Hạo Thiên bảo mà còn có thể an ổn, thái bình ngày, ta bắt quá chỉ là cho hần một cái giáo huấn nho nhỏ thôi. lời nói nhẹ nhàng băng quơ ẩn hàm khí phách cuồng ngạo.

Nói như vậy, hần đối với nàng là cần thì cứ lấy, cuồng tứ đoạt lấy, muốn nàng là vì việc nàng lừa gạt thay tiểu thư lên kiệu hoa mà trả đại giới, chưa bao giờ coi trọng nàng, thích nàng.....

Mắt đẹp nảy lên thật sâu bi ai, nàng thì thảo tự nói, như vậy..... Tiểu thư cái gì đều không có

Nam Cung Dục nghe vậy, trừng mắt. nàng còn muốn rời khỏi Hạo Thiên bảo?

Mục Tâm Liên ánh mắt nhất ngưng, sau một lúc lâu mới sâu kín mở miệng, Mã gia trang đã hủy, chàng đã đòi lại công đạo, khí cũng có thể tiêu, nhưng tiểu thư cái gì cũng đều không có, có lẽ..... Có lẽ ta.....

mơ tưởng! hần nổi giận đánh gãy lời của nàng, ta sớm nói qua, nay nàng đã là người của Hạo Thiên bảo, còn ngủ trên giường của ta, không có sự chấp thuận của ta, nàng đừng mơ tưởng rời khỏi Hạo Thiên bảo!

Chàng..... Mục Tâm Liên bị giọng nói tức giận của hần dọa sợ hãi, chỉ có thể lúng ta lúng túng nói:

vì..... Vì cái gì? Chàng đã có được ta, cũng đã trả thù Mã gia trang, bây giờ, ta có đi hay ở cũng chẳng ảnh hưởng gì mới đúng.

Dĩ nhiên là không có ảnh hưởng, người nghĩ người có bao nhiêu trọng yếu? Có thể ảnh hưởng ta? hần cười khẩy nói, trầm lãnh nhìn nét mặt bị thương của nàng, bắt quá, trước mắt ta còn chưa muốn buông tay, người cũng đừng cao hứng quá sớm, chờ ta chơi chán, người vẫn phải ở Hạo Thiên bảo tiếp tục làm nô, cuộc đời này, người đừng nghĩ rời khỏi Hạo Thiên bảo nửa bước! hần hung hăng lược hạ lời nói tuyệt tình.

Chua xót, thương tổn, bi ai tràn đầy ở trong lòng Mục Tâm Liên. Vì cái gì hần chính là không muốn bỏ thí cho nàng một tia ôn nhu, lại luôn như thế, muốn lấy lời nói tàn nhẫn như vậy để kích nàng?

Mà một nam nhân tuyệt tình tàn ngược như vậy, vì cái gì nàng lại không thể đổi hần đoạn tình, ngược lại bên nhau càng lâu, làm cho lòng nàng càng trầm lặng.

Mục Tâm Liên trong mắt lơ đãng toát ra bi thương, làm Nam Cung Dục trong lòng mạnh căng thẳng, buồn đau nói không nên lời nảy lên trong ngực.

như thế nào? Không phục sao? Nếu không vì cái gì lại có biểu tình như vậy? hần coi thường cảm giác chân thật trong lòng, lời nói lạnh liệt.

ta..... Ta không hiểu, Mã gia trang đã không còn nợ người cái gì, vì cái gì người không chịu buông tha ta? Chẳng lẽ bởi vì ta thay tiểu thư xuất giá? nàng khó có thể áp chế đau đớn không ngừng nảy lên trong lòng, vô lực hỏi ra nghi hoặc.

người muốn nghĩ như vậy cũng được. ý niệm nàng có ý tưởng rời đi lại chọc giận hần, lời nói lạnh liệt ẩn hàm thô bạo, hần chỉ biết là, hần tuyệt không tha nàng đi!

Mục Tâm Liên kinh ngạc nhìn hần, thật sự không thể lý giải, hành vi cùng thái độ của hần đối với nàng luôn luôn biến đổi nhanh chóng như vậy.

Nam Cung Dục cũng không cảm thấy chính mình đem nàng coi là độc chiếm có cái gì không đúng, nếu hần còn muốn nàng, nàng phải ngoan ngoãn thuận theo, hơn nữa bất luận hần muốn đối với nàng làm cái gì, nàng đều không thể phản đối! Đương nhiên, nàng càng không thể ở bên cạnh hần lại xem hần như không tồn tại, thần trí truyền xa giống như lúc này!

Nàng dám xem hần không tồn tại, còn giết mình khi nhìn thấy hần! Khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Cung Dục nhất thời âm trầm, đại chưởng nắm lấy tiểu cằm, mắt mang lệ sắc vọng nhập nàng đột nhiên thanh tỉnh thả hiện lên thần sắc đôi mắt lý, ngoan thanh nói:

Cho dù nàng nghĩ như thế nào, cũng đừng mơ tưởng ta đáp ứng thả nàng đi!

ta..... Ta không có nghĩ như vậy..... nàng kinh hoàng thất sắc, thấy hần thành linh tức giận, cố gắng kèm chế nội tâm sợ hãi, thần cánh hoa run run.

Lời của nàng làm lửa giận trong hần bùng phát, bất quá cánh môi run rẩy lại dẫn phát hần một loại “lửa khói” khác, hần không chút do dự phúc thượng phần nộn thần, lưỡi cường man khiêu khai khớp hàm của nàng, dò xét đi vào, đem cái lưỡi hương vị ngọt ngào của nàng quán lấy, lại hấp lại cắn, hần muốn nàng đem toàn bộ lực chú ý của mình hoàn toàn đặt ở trên người hần.

Thật lâu sau, Nam Cung Dục mới chịu buông cánh môi bị hôn đến sưng mộng của nàng ra, thô sá mệnh lệnh nói: cởi xiêm y ra!

Mục Tâm Liên kinh hồn chưa định, phút chốc chấn động toàn thân, không dám tin lời nói vừa nghe được.

Chàng..... nàng kinh nghi do dự, ngẩng đầu nhìn hần, lại bị hỏa diễm kinh liệt quen thuộc nơi đáy mắt của hần làm hãi trụ.

Nàng không có nghe lầm, đừng thử tính nhẫn nại của ta! hần không kiên nhẫn trách mắng.

khả..... Nhưng mà..... hần rốt cuộc đem nàng trở thành cái gì? Mục Tâm Liên xấu hổ không chịu nổi, chậm chạp hưởng ứng, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, bàn tay nhỏ bé run run cởi bỏ vạt áo.

Thanh lịch trừu sam, nhu vấy rơi xuống,... đến khi cả người chỉ còn lại cái yếm cùng tiết khố, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đã đỏ bừng như lửa.

Không được ngừng! đấm hỏa diễm nơi đáy mắt đã thiêu đốt thành đại hỏa, động tác cứng ngắt chậm chạp e lệ của nàng trong mắt hần lại biến thành hành vi dẫn dụ, câu chọn lòng người.

Dưới ánh mắt sáng ngời cùng giọng nói mệnh lệnh của hần, nàng khuất phục, tay nhỏ bé thân hướng nút thắt cột phía sau gáy, nhẹ nhàng cởi bỏ, động tác chậm chạp làm cho tuyết phong dần dần hiển lộ, e ấp xinh đẹp, càng thêm động lòng người.

Không thể tiếp tục nhẫn nại chờ đợi, Nam Cung Dục đuổi đại chưởng ra, nháy mắt đã trút bỏ nốt hai kiện y phục cuối cùng còn sót lại trên người nàng, đồng thời cũng khấn cấp bỏ đi quần áo trên người chính mình, cúi người xuống, đem thân thể mềm mại, trắng nõn áp đảo lên giường, bàn tay to tham nhập vào u kình quen thuộc, ngón tay thô dài đâm vào dũng đạo nhỏ hẹp, chuyển động, tao quát trừu đưa đứng lên.

Nàng bén nhọn đổ rút một hơi, phản xạ tính kẹp chặt hai chân, nhưng vẫn trốn không thoát ngón tay tà ác tận tình đòi lấy của hần.

Nam tính cương cứng rốt cuộc không thể chờ đợi, hần rất nhanh rút ngón tay ra, hạ thân mạnh nhất cử, nam tính thật lớn thùng đau không chút do dự nhập vào trong cơ thể của nàng, một đôi đại chưởng ra sức xoa nắn cặp mông tròn tròn trơn láng, cuồng tứ luật động đứng lên.

a..... Không..... thành linh xâm nhập, u kình non mềm, nhỏ hẹp chưa kịp thích nghi với cường độ thô bạo, tạo thành cực độ không khỏe, hơn nữa nàng còn chưa đủ ướt át, nên chỉ có thể bất lực rên rỉ thở gấp.

So với dĩ vãng, dục hỏa càng thêm mãnh liệt, tràn ngập toàn thân cao thấp, hần giống như dã thú, đem lợi kiếm thật lớn, kiên đỉnh không ngừng đâm vào, rút ra, trong cơ thể non mềm, mút chặt lấy, tạo ra khoái

cảm mất hồn, làm tốc độ di động của hắn dần dần nhanh hơn, tận tình hưởng thụ. Hắn chưa bao giờ cảm nhận được khoái cảm mất hồn như vậy ở trên người nữ nhân khác.

không..... Dục..... Ta chịu không nổi..... nàng thở gấp không ngớt, liên tục cầu xin tha thứ.

như vậy liên chịu không nổi ? Ta sẽ làm cho nàng biết cái gì mới gọi là chịu không nổi! hắn vô tình nói.

Phút chốc, hắn từ trong cơ thể của nàng rút khỏi, cúi người xuống, song chưởng tách hai chân của nàng ra, cúi đầu, đầu lưỡi cuồng dã tham tiến tầng tầng đóa hoa, không ngừng hút, liếm lộng.

Tiếp theo, hắn lại gia nhập ngón tay, đầu ngón tay không ngừng ở hoa tâm mẫn cảm nhu niệp gây xích mích, một ngón tay khác lại không ngừng ra vào hoa kính co rúm.

Hai người tà tứ khiêu khích, ở trên người nàng dẫn phát khoái cảm cuồng loạn.

Dục..... nàng kinh suyến ra tiếng, không thể ngăn nổi khoái cảm của bản thân, cả người như bị lửa đốt, nhất là từ hạ phúc, không ngừng truyền d8e61n cảm giác ma ngứa, tê dại, lan khắp châu thân, khiến nàng kiềm lòng không đậu, vận vẹo thân mình.

Thẳng đến khi cảm nhận được nàng đạt được vui thích cực hạn, hắn mới đặc ý thu hồi cái lưỡi càn rỡ, bất quá, những ngón tay ma quỷ vẫn không ngừng nhu cạo, chà sát, khiêu khích hoa thần.

thoải mái đi? hắn tà nịnh cười nhẹ, hời, ngón tay bò, lại liêu gợi lên sắc dục trong nàng.

Dục, ta yêu chàng..... lý trí đã chết, nàng dật ra tâm tư mà bấy lâu mình cực lực che dấu.

Hắn nghe vậy, cả người chấn động, bĩu môi, bên môi xuất hiện một nụ cười cuồng tứ, hắn ác ý đem lợi kiếm đặt ngay động, càng không ngừng ở hoa hạch nhu lộng cạo xát.

Ngoan, ta muốn nàng nói cho ta biết, nàng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta, vĩnh viễn thuộc về một mình Nam Cung Dục ta, nói!

ta..... Ta là của chàng..... Ta vĩnh viễn..... Không ly khai..... nàng toàn thân hư nhuyển, bất lực run run , trong miệng mảnh mai nói ra lời nói mà hắn muốn nghe, cũng là hi vọng sâu kín nhất trong lòng nàng.

Hắn vừa lòng gầm nhẹ một tiếng, cự thú thật lớn, kiên đỉnh dùng sức đâm vào trong cơ thể của nàng, bừa bãi tiến lên phát tiết thỏa mãn không tên tự nhiên xuất hiện trong lòng. Một lần so với một lần đâm vào càng sâu, càng hữu lực, động tác cũng càng lúc càng mau, thiên hạ mảnh mai dưới thân ươm thanh, càng thêm khơi mào một mặt thú tính tìm ẩn trong cơ thể hắn.

không..... Cầu chàng..... hắn cuồng dã giống như yêu cầu mãi không thể thỏa mãn, làm nàng vô lực, xụi lơ dưới thân hắn, tùy ý để hắn lần nữa ra vào giữ lấy nàng.

Hắn không thể khắc chế mình, mãi chìm đắm trong trong cơ thể ôn nhu, mềm mại của nàng, chỉ có thể lần nữa ra vào, lặp lại trừu đưa, mãi mãi không thấy thỏa mãn.

Thẳng đến nàng rốt cục chịu không nổi, toàn thân run rẩy, thét chói tai ra tiếng, hắn mới như là nhả nài không được, thân hình cứng đờ, đem mầm móng nóng rực phóng thích ở chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.....

Đợi hắn ổn định hơi thở, thấy nàng không hề động, mới từ thân thể mềm mại ngẩng đầu, mới phát hiện nàng sớm ngắt đi, mệt mỏi quá độ mà lâm vào mê man.

Ngày nào đó, Nam Cung Dục tựa như cuồng thú đói khát ngàn năm, lần nữa ở Mục Tâm Liên trên người đoạt lấy tư vị ngọt ngào, thỏa mãn dục vọng của mình, thẳng đến sáng sớm hôm sau, đại chưởng vẫn quyền luyện không rời, không ngừng vuốt ve lên những dấu xanh tím ứ đọng.

Sau đó, thái độ của Nam Cung Dục đối với Mục Tâm Liên cũng hòa hoãn mấy phần, tuy rằng biểu tình vẫn lạnh lùng như trước, lời nói ngoan tuyệt cũng không từng gián đoạn, nhưng trong hắn ngẫu nhiên sẽ thoáng hiện lên vài tia ôn nhu mà trước nay hắn chưa từng biểu thị, ngay cả khi bước vào Hải Đường lâu. Điều này khiến ọi người trong Hạo Thiên bảo đều đoán rằng bà chủ đã thay đổi ước nguyện ban đầu, Mục Tâm Liên một lần nữa được trở thành thành nhân vật chính trong mấy lời đồn đãi, đồng thời cũng không dám nhìn nàng như một nô tài.

Nhưng bất luận Nam Cung Dục nghĩ như thế nào, ở trong lòng Mục Tâm Liên, cũng không cho rằng hẳn thay đổi thái độ đối đãi với nàng sẽ làm cảm giác kinh hoàng cùng cảnh giác tràn ngập ở trong đầu nàng giảm bớt, mà lòng của nàng, cũng chưa bao giờ kiên định quá.....

7. Chương 7

Bên trong Hải Đường lâu, Yến Đường Nhi sắc mặt xanh mét, nghe quản sự phòng bếp, Lí đại nương, hỏi báo.

Nghe nói nha đầu Mục Tâm Liên kia thân mình rất gầy yếu.

là bảo chủ tự mình phân phó ?

cũng không phải, là vài ngày trước phân phó xuống dưới, muốn phòng bếp mỗi ngày phải chưng một chung thuốc bổ, đưa đến Lăng Tiêu viện, cho nha đầu kia bồi bổ thân mình. Lí đại nương bĩu môi, lời nói chanh chua lại xuất khẩu,

ta thực không hiểu, nha đầu kia bộ dạng cũng không phải là tuyệt sắc, đáng người lại kém, bảo chủ sao lại coi trọng nàng như thế, còn cho nàng ở trong phòng, mỗi đêm cùng nàng đồng..... nàng đột nhiên thoáng nhìn thấy thân sắc ác độc trong mắt Yến Đường Nhi, sợ tới mức lời nói đến miệng phải rụt trở về, tiếp theo nàng trông mắt vừa chuyển,

ta nói Đường Nhi phu nhân, chuyện này ta xem người phải cẩn thận cân nhắc, cân nhắc cho kỹ, miễn cho đến lúc đó.....

đừng nói nữa! Yến Đường Nhi ra tiếng quát,

việc này không cần người lắm miệng, ta đều có chủ trương. tiếp theo, nàng công đạo thị nữ bên người đem một bọc ngân lượng nhỏ giao cho Lí đại nương.

người đi xuống trước đi! Nếu còn có chuyện gì, lại đến nói cho ta biết.

Lí đại nương tiếp nhận ngân lượng, lập tức cười giả lả, chải tóc, nàng nịnh nọt nói:

Dạ, Đường Nhi phu nhân, ta đây đi xuống trước.

Yến Đường Nhi dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Lí đại nương rời đi, khí giận trong lòng nhịn không được dồn hết lên bàn trà, hất tung xuống đất.

tiện nha đầu chết tiệt!

Thị nữ đang đứng bên cạnh lập tức tiến lên phía trước, an ủi nói:

phu nhân, người đừng vội sinh khí, sao không ngẫm biện pháp đối phó đi.

Bảo chủ đã lâu chưa đến Hải Đường lâu, muốn ta còn nghĩ ra cách như thế nào? Yến Đường Nhi giận reo lên.

Nàng tự tin, bằng thủ đoạn của nàng, hơn nữa trước đây, Nam Cung Dục đối với nàng vô cùng sủng ái, nhất định có thể làm cho hắn lưu luyến, sau đó đuổi tiện nha đầu Mục Tâm Liên kia đi, nhưng không ngờ, mấy ngày nay, hắn chưa từng bước vào Hải Đường lâu nửa bước! Nàng âm thầm điều tra, biết được hắn không đến đây, nhưng mỗi ngày đều ở tại Lăng Tiêu viện, đối xử với Mục Tâm Liên rất tốt, hơn nữa, còn cho ả nha đầu tiện đó ở trong tấm phòng, như vậy, nàng làm sao có thể nhịn cho được.

Hôm nay, lời nói Lí đại nương càng làm cho nàng khủng hoảng hơn, Nam Cung Dục chưa bao giờ đối với một nữ nhân quan tâm nhiều như thế, chẳng lẽ hắn đối với Mục Tâm Liên đã động chân tình?

Không! Không được! Ngoại trừ nàng, nàng tuyệt không cho phép có một nữ nhân khác tiến vào tim hắn, thậm chí vọng tưởng thay thế được nàng!

phu nhân, nếu bảo chủ không đến Hải Đường lâu, vậy người có thể chủ động đi tìm bảo chủ a! Hơn nữa, trước đây bảo chủ vẫn rất thích người, nô tỳ nghĩ bảo chủ tuyệt không trách phu nhân đâu! một thị nữ đưa ra đề nghị.

Yến Đường Nhi đang tức giận tràn đầy, con người nhất thời sáng ngời. Đúng vậy! Nàng có thể chủ động đi tìm hắn a! Bất quá..... Nàng hoàn hồn nghĩ lại, nhớ tới Nam Cung Dục trước kia từng nói qua, hắn tuyệt không cho phép nữ nhân không có việc gì lại đi quần quít lấy hắn.

Suy tư một lát, nàng đột nhiên từ ghế đứng lên.

đến giúp ta đổi xiêm y, ta muốn tới Mộc Phong lâu.

Thị nữ trông mắt vừa chuyển, nhất thời cười cười.

phu nhân thật thông minh, nghĩ ra cách đi tìm Nghị gia giúp phu nhân ra mặt.

Sau giờ ngo, Nam Cung Dục một mình ngồi ở thư phòng nghe thuộc hạ báo cáo tin tức, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, thân nhân duy nhất còn sót lại của hắn, cũng là người trước này hắn vẫn luôn tôn kính, Nghị bá phụ, lại thông đồng với người ngoài gạt hắn.

Vì tín nhiệm, hắn đã giao toàn quyền quản lý kinh doanh các cửa hàng thuộc Hạo Thiên bảo cho Nghị bá, thế nhưng, Nghị bá phụ lại đem đại bộ phận tiền lời cất vào túi riêng.

Trong quá trình truy tra, ngay từ đầu, Ba Ngạn chỉ nghĩ đến Nam Cung Nghị là vì bản tính tham lam quấy phá, mới có thể động tay động chân vào các cuộc giao dịch, không ngờ, điều tra càng sâu, mới phát hiện, Nam Cung Nghị còn đang lén lút tiến hành âm mưu còn lớn hơn nữa

Nam Cung Nghị lợi dụng số ngân lượng kiếm được này bồi dưỡng một đám giang hồ nhân sĩ võ nghệ cao cường, tất nhiên là vì tương lai công thành chiếm đất mà chuẩn bị.

Nam Cung Dục mắt lộ lệ khí, hắn dám khăng định, Nghị bá phụ muốn cướp lấy, nhất định là Hạo Thiên bảo.

Thì ra, Nam Cung Nghị đã sớm đối với Hạo Thiên bảo đang có dã tâm, buồn cười nhất là hắn còn coi ông ta trở thành thân nhân tin cậy, thân cận nhất của mình, chưa từng nghĩ ngờ ông ta có âm mưu chiếm đoạt Hạo Thiên bảo.

Giả như hắn không có trong lúc vô ý phát hiện quái dị trong sổ sách, tiến tới tra ra dã tâm của Nam Cung Nghị, như vậy, tương lai, một ngày không xa, Hạo Thiên bảo chắc chắn gặp đến họa kiếp cùng thương vong trước nay chưa có.

Bất quá..... Nam Cung Dục lộ ra ánh mắt ngoan lệ.

Xem ra, hắn quyết quân pháp bất vị thân, bởi vì hắn tuyệt không cho phép cơ nghiệp chính mình tự tay thành lập bị xâm phạm phá hủy, cho dù là có là thân nhân tối thân, hắn cũng không thể tha thứ loại hành vi phản bội như vậy.

Đột nhiên, cửa thư phòng vang lên tiếng vang nhỏ, mở ra.

Nam Cung Dục bất động thanh sắc, kì thực nội tâm tò mò nhìn hai người đang tiến đến, một người là kẻ hắn đang tự hỏi phải ứng phó như thế nào, Nam Cung Nghị, một người còn lại là nghĩa nữ của Nam Cung Nghị, cũng là thị thiếp của hắn, Yến Đường Nhi.

Bảo chủ. Nam Cung Nghị hơi hơi vuốt cằm xem như đánh tiếp đón, Yến Đường Nhi lập tức đi đến bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh.

Nam Cung Dục suy nghĩ sâu xa nhìn Nam Cung Nghị tự nhiên ngồi xuống. Trước đây, hắn vẫn cho rằng Nam Cung Nghị ở trước mặt hắn có thái độ tự nhiên như vậy là vì hai người là chí thân, cho nên không cần quá mức lễ tiết, nhưng mà hiện nay, khi hắn cẩn thận quan sát, mới phát giác, Nam Cung Nghị cũng không phải không câu nệ lễ tiết, mà là ông ta căn bản không đem Bảo chủ như hắn để vào mắt, căn bản là không thừa nhận Nam Cung Dục hắn mới là chủ nhân của Hạo Thiên bảo.

Luôn luôn khôn khéo hắn, sao có thể để lộ ra sơ hở?

Nghị bá phụ, hôm nay tiến đến, là có chuyện gì sao? Nam Cung Dục kiềm chế lửa giận trong lòng, bất động thanh sắc hỏi.

Không có gì đại sự, chẳng qua sau khi ta đến mấy chi nhánh tiền trang ở Giang Bắc tuần tra một lượt, trong lòng có một ít vướng mắc, muốn tìm con thảo luận một chút, cộng lại, cộng lại!

ác. Nam Cung Dục mạn ứng một tiếng, ánh mắt đầu hướng Nam Cung Nghị ưu nhân, đang cầm lấy ấm trà bên cạnh, vì chính mình châm một ly trà.

Nam Cung Nghị thấy Nam Cung Dục đồng ý, vừa lòng cười, tiếp theo lại tiếp tục nói ra mục đích chân chính khiến hắn tới đây.

mặt khác, ta nghe nói, gần đây bảo chủ có thu một nữ nhân ở trong phòng, nhưng lại phi thường sủng ái, cho nên vắng vẻ nữ nhi của ta.

Hắn liếc mắt nhìn về mặt ủy khuất của Yến Đường Nhi, trong giọng nói ẩn ẩn hàm ý “khởi binh vấn tội”.

Nam Cung Dục nghe vậy, cổ đờ xuống tức giận càng lúc càng tăng, nhưng gương mặt tuấn tú không chút thay đổi thanh sắc, xoay mình thả lỏng, hiện lên một chút ý cười tà mị, hắn xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người Yến Đường Nhi.

Thế nào? Đường Nhi, nàng oán ta gần đây lạnh nhạt với nàng sao? ngữ khí nhu hòa, con người lại hàm chứa sắc bén.

Nam Cung Dục khó có được tiếng nói ôn nhu, Yến Đường Nhi bấy lâu hui quanh thoắt chốc là vừa mừng vừa sợ, trong lòng thầm nghĩ, cho rằng hắn vẫn là quyền luyến nàng.

Vì thế nàng mạnh bạo làm liều, từ ghế đứng lên, khoắn bãi vòng eo, phong tình vạn chủng đi về hướng hắn.

bảo chủ, Đường Nhi nào dám trách người a, chẳng qua là hy vọng bảo chủ đừng quên ở Hải Đường lâu còn có một Đường Nhi tha thiết chờ đợi người đến nha! nàng lác lác thanh, đem thân mình đẩy đà ôi hướng hắn.

Mất hứng sao?

Nam Cung Dục cũng không kiêng dè có người ở dưới, đem nàng nâng dậy, ngồi lên đùi mình, tà tứ đem mặt kề sát vào nàng.

Đường Nhi nào dám? nàng ra vẻ ủy khuất đô khởi miệng, chua hởi, bảo chủ có phải thực vừa ý Tâm Liên muội muội hay không, kia..... nàng phiêu hần liếc mắt một cái, bảo chủ tính thu nàng làm thiếp sao? nàng thử hỏi ra.

Thu nàng làm thiếp? Nam Cung Dục trầm hạ mắt,

nàng đủ tư cách sao? hắn tà nghề nàng, ánh mắt tỏa ra hào quang kỳ lạ.

Vậy bảo chủ..... Yến Đường Nhi trong lòng kinh hoàng. Di? Chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi, bảo chủ căn bản là không thèm để ý Mục Tâm Liên?

Nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thực bình thường, Đường Nhi, khí lượng nàng nhỏ hẹp như vậy, về sau làm thế nào giúp ta phân ưu giải lao đây? Nam Cung Dục từ hoàn khẩu khí mang theo dày tà khí.

A! Yến Đường Nhi hưng phấn hô nhỏ, nghe ra ý tứ trong lời nói thâm ý của hắn.

Nhưng mà hạ nhân đều nói bảo chủ đối với Tâm Liên muội muội so với Đường Nhi còn muốn tốt hơn, Đường Nhi không chịu đâu! nàng xoa xoa vòm ngực Nam Cung Dục, làm nũng nói.

Sao có thể như vậy?

Nam Cung Dục tà cười, đại chưởng luồn vào trong vạt áo của Đường Nhi, dùng sức xoa bóp đứng lên.

Ta chỉ thích bộ dáng yêu mị câu hồn của nàng, về phần Mục Tâm Liên kia, chờ ta chơi chán, nàng tự nhiên sẽ trở về làm công tác nô bộc, bằng nàng ta, còn chưa đủ tư cách làm thiếp đâu! Nói như vậy, nàng đã yên tâm chưa?! hắn phóng đàng, lấy ngón tay kẹp lấy núm tiêm, chà xát hữu lộng, ý nghĩa lời nói nùng trừ.

chỉ cần bảo chủ không quên Đường Nhi, Đường Nhi..... Ách..... Liên cảm thấy mỹ mãn. Yến Đường Nhi thở gấp, khẩu khí vui sướng biểu lộ không bỏ sót.

Nam Cung Dục đột nhiên rút tay về, vỗ nhẹ gò má xinh đẹp của Yến Đường Nhi.

được rồi! Đừng nói mấy lời ghen tuông vô vị như vậy nữa, nàng đi về trước, ta còn có việc muốn cùng Nghị bá phụ đàm.

kia..... Yến Đường Nhi hy vọng nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của hân, đối với khiêu khích vừa rồi đã là tâm dương khó nhịn.

Nam Cung Dục hiểu rõ tà cười, đại chương nhẹ phẩy qua ngực của nàng đêm nay ta sẽ đến Hải Đường lâu.

Yến Đường Nhi thế này mới cảm thấy mỹ mãn, kiều mỹ tươi cười rời đi, lưu lại hai người đầm chiêu.

Mục Tâm Liên sắc mặt trắng bệch, trốn trong tấm phòng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lời nói vô tình nghe được trước thư phòng. Lời nói miệt thị của Nam Cung Dục làm lòng nàng tan nát.

Tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực, ý đồ ngăn cản lo lắng đau đớn, mặc dù thương tổn cực độ, nhưng một giọt nước mắt cũng không hề rơi.

Hân vì cái gì lại đối đãi với nàng như vậy? Vì cái gì lại dùng lời nói khinh miệt như vậy miệt thị nàng? Vì cái gì, nàng ở trong mắt hân lại trở nên ti tiện, thấp hèn như vậy?

Từ ngày Mã Thiên bị đuổi khỏi Hạo Thiên bảo, mà sau khi 2 người nói chuyện, nàng đã mơ hồ cảm giác, thái độ của Nam Cung Dục đối với nàng có chuyển biến, tuy rằng hân chưa từng ở miệng nói bất cứ điều gì, đại biểu cho cái gì, nhưng hân đã không còn dùng ánh mắt hèn mọn khinh thường để nhìn nàng, đáy mắt tựa hồ so với trước kia ôn hòa rất nhiều, thậm chí ở mỗi đêm, khi hai người hoan ái, nàng cũng mơ hồ cảm thấy hân không hề cảm thấy thân thể nàng hèn hạ, ngược lại thi thoảng lại nói mấy lời ôn nhu.

Mà tất những thứ này, thì ra chỉ là ảo tưởng phù phiếm, một giấc mộng phù hoa của một mình nàng!

Hân tuyệt không thích nàng, từ trước đến nay chỉ xem nàng là một nô bộc đề tiện thấp hèn!

Nàng vì cái gì lại ngu ngốc như vậy?

Biết rõ người ta thân phận cao quý, phú khả địch quốc, quyền khuynh thiên hạ, là người đứng đầu Hạo Thiên bảo danh tiếng lẫy lừng...một người cao quý như thế, sáng chói như thế sao có thể đi thích một tỳ nữ thấp hèn, cái gì cũng không có như nàng?

Vì cái gì, đã hiểu rõ thân phận hai người khác biệt, hiểu rõ mình treo cao, si tâm vọng tưởng, lại cứ đem chân tâm đầu đời giao cho hân?

Thậm chí, tận sâu đáy lòng, nàng còn nuôi một mộng ước hảo huyền, một ngày nào đó, hân, cũng sẽ động tâm, cũng sẽ yêu thích nàng.

Kết quả này, nàng chẳng phải đã dự liệu cả rồi sao? Ảo tưởng rồi sẽ tan, biểu hiện giả dối rồi cũng sẽ có ngày biến mất. Nàng còn muốn ngốc tới khi nào? Mà hân lại vì cái gì cấp cho nàng hy vọng?

Từ ngày đo, hân luôn phân phó phòng bếp đưa tới thuốc bổ, nói cho nàng bổ thân, mặc dù nàng từng cố lấy dũng khí hỏi qua hân, chỉ nhận được câu trả lời là: “hân không muốn ôm bộ xương mà ngủ!”.

Khi đó, nàng vô cùng cảm động, bởi vì từ khi song thân tạ thế, chưa từng có một người quan tâm nàng như thế, bởi vậy, hy vọng trong lòng ngày càng ngày càng lớn, mộng ảo dệt cũng ngày càng đẹp.

Hôm nay, vì cái gì nàng đột nhiên nghĩ ra ý tưởng đi dạo hoa viên trong đầu?

Vì cái gì lại đến gần thư phòng để nghe được lời nói vô tình kia?

Vì cái gì khi nghe thấy tên mình được nhắc đến trong câu chuyện của mọi người thì sinh ra tò mò mà không lập tức rời đi?

Nay nàng phải làm như thế nào để có thể xóa sạch những lời nói cay nghiệt đó khỏi đầu, xem như chưa từng nghe thấy?

Lòng của nàng phải làm như thế nào để trở về như trước đây, để không mãi chìm đắm trong những ảo mộng vĩnh viễn không bao giờ thành hiện thực.....

Đắm chìm trong đau xót vô hạn, Mục Tâm Liên cau mày thâm khóa, thì ra, nàng đã mộng, mộng một giấc mơ đẹp không thuộc về mình. Tương lai của nàng, rồi sẽ thế nào?

Đêm đó, mãi đến khi Mục Tâm Liên chờ đợi đến ngủ quên, Nam Cung Dục vẫn không thấy bóng dáng. Sáng hôm sau, khi nàng tỉnh lại, chỉ cảm thấy chăn gối còn lưu lại hơi ấm, tia ấm áp nho nhỏ sưởi ấm cõi lòng tan nát của nàng.

Nhưng là kế tiếp ngày, Mục Tâm Liên phát giác thái độ của Nam Cung Dục đối với nàng lại khôi phục thành khinh thường cùng miệt thị.

Nam Cung Dục không hề quay về phòng vào buổi tối nữa, ngược lại thường thường biến mất không thấy bóng dáng, để nàng chờ hẫng trong đau khổ và vô vọng. Nếu không, khi nàng mệt mỏi mà thiếp đi, hẫng lại đột nhiên xuất hiện, đánh thức nàng, cuồng tứ đoạt lấy nàng, sau đó, xoay người liền ngủ, đợi bình minh hôm sau, khi nàng thanh tỉnh, hẫng đã sớm rời đi.

Ngày lại ngày trôi qua, hai người thế nhưng không hề có cơ hội nói chuyện với nhau, thời điểm mà Mục Tâm Liên có thể nhìn thấy Nam Cung Dục là lúc hẫng ở trên thân thể mềm mại của nàng tác cầu phát tiết.

Mục Tâm Liên không hề ôm ấp hy vọng, chính là tiêu cực chờ Nam Cung Dục nói ra lời nói quyết tuyệt đuổi nàng khỏi Lăng Tiêu viện, khi đó có lẽ nàng là có thể hết hy vọng .

Nửa đêm, một đạo bóng đen bay nhanh vào trong Hải Đường lâu.

Không lâu sau, trong tấm phòng Yến Đường Nhi truyền ra tiếng hô nhỏ kinh ngạc.

Người biết Nam Cung Dục gần đây thường đến tìm ta, người không sợ bị hẫng bắt gặp sao? bị đánh thức, Yến Đường Nhi tựa đầu vào giường, bộ ngực sữa trần trụi như ẩn như hiện, ngữ khí thẳm oán, ngồi đối diện với Nam Cung Nghị ở mép giường, nói.

Sẽ không, hẫng chưa bao giờ ở Hải Đường lâu qua đêm, cho dù đêm nay hẫng có tìm đến người, cũng đã sớm ly khai. Nam Cung Nghị âm tà cười cười, ngữ khí trào phúng, một đôi mắt mục nhìn chăm chăm cảnh xuân trước ngực.

người..... Yến Đường Nhi bị chọc đến chỗ đau, giận tái mặt.

người rốt cuộc tới làm cái gì? Nếu không có việc gì, người có thể đi rồi! giọng nói của nàng từ xấu hổ chuyển thành giận dữ bèn nhon.

Nam Cung Nghị nghe vậy, hai mắt trầm xuống, phút chốc thân thủ bắt lấy mái tóc dài sau đầu nàng, dùng sức nhất xả, ánh mắt thoáng hiện ra nét thô bạo, kề sát vào gương mặt vì đau đớn mà có chút vặn vẹo của nàng.

đừng quên, lúc trước nếu ta không giúp người chuộc thân, hôm nay người vẫn còn phải ở kỹ viện bị vạn người đạp, ngàn người cỡi! Như thế nào? Hiện tại, bất quá chỉ là một thị thiếp nho nhỏ, liền dám đối với ta nói năng lỗ mãng, Yến Đường Nhi, người cũng đừng quên thân phận của người! hẫng khẩu khí âm ngoan nói.

không..... Nghị gia..... Ta không quên..... Cầu người..... Yến Đường Nhi sắc mặt trắng bệch, ngữ thanh phát run kinh hoàng.

biết là tốt rồi! Nam Cung Nghị hung hăng nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên há to miệng, phún thượng thân cánh hoa của nàng, tàn sát bữa bãi, bàn tay to buông mớ tóc sau đầu nàng ra, ngược lại cầm lấy vật áo bằng gấm, trút bỏ, làm cho hai vú hoàn toàn hiển lộ, dùng sức bóp vọt, xoa nắn, không một chút thương hoa tiếc ngọc.

Yến Đường Nhi kinh hãi, không dám phản kháng mà mặc hẫng phát tiết, bất quá, động tác thô lỗ của hẫng rất nhanh khiêu khích nàng, toàn thân dục lưu, nàng nhịn không được rên rỉ ra tiếng, đột nhiên, trước ngực một trận đau nhức.

a nàng hét lên một tiếng, phát hiện bàn tay to ở trước ngực đang đang dùng lực đè ép , mà tiếng nói âm trầm của Nam Cung Nghị cũng tùy theo vang lên.

ta muốn người ở trên người Nam Cung Dục tìm giúp ta một thứ, đã tìm được chưa? dứt lời, hắn mới thoảng thả lỏng lực đạo.

Yến Đường Nhi sắc mặt trắng bạch. Nghị gia, ta thật sự không nhìn thấy trên người hắn có cái ngọc bội hình rồng gì cả, muốn ta tìm như thế nào đây?

kỳ quái Nam Cung Nghị mất lộ thần sắc thất vọng. ta cũng đã lên vào thư phòng của hắn tìm nhiều lần, cũng không có phát hiện, hắn rốt cuộc giấu nó ở nơi nào?

Nghị gia, ngọc bội kia rốt cuộc có lợi gì, vì sao người nhất định phải tìm được nó? nàng hỏi ra nghi vấn tồn tại đã lâu trong lòng.

Người thì biết cái gì? Ngọc bội đó vốn là một đôi, ngọc bội hình rồng đại biểu cho thân phận chủ sự của Hạo Thiên bảo, mà một khối ngọc bội hình phượng còn lại là cấp cho tề tử của hắn. hắn khinh thường nhìn Yến Đường Nhi,

một ta trăm phương nghìn kế đem người tiếp cận hắn, kết quả đổi được, hắn chỉ mới miễn cưỡng thu người làm thị thiếp. Mà hiện tại, thật vất vả hắn cùng với Mã gia mới từ bỏ hôn sự, người vẫn là bại trong tay một ả nha đầu! hắn cảm giận mắng,

cho đến hôm nay, người không chỉ có không thể làm cho hắn chủ động đem ngọc bội hình phượng đại biểu cho thân phận đương gia chủ mẫu Hạo Thiên bảo cấp cho người, thậm chí, ngay cả ngọc bội hình rồng của hắn đặt ở nơi nào người cũng không biết!

này..... Yến Đường Nhi sắc mặt một trận hồng, một trận bạch.

này cũng không thể hoàn toàn trách ta, trước đó hắn vốn là thực sủng ta, ai biết hắn lại đột nhiên mê thượng ả nha đầu ti tiện đó! đáy mắt của nàng nổi lên phần hận, đúng, đều là do ả nha đầu ti tiện đó, không biết nó đã dùng thủ đoạn gì mê hoặc hắn! Nếu.....

Là do người không đủ năng lực, nếu không hắn sao có thể dễ dàng có tân sủng? Nam Cung Nghị không kiên nhẫn đánh gãy thoái thác của nàng.

Không, không phải như thế, ngày đó, người cũng nghe thấy hắn nói mà, chỉ cần ngày nào đó hắn chơi chán, sẽ bỏ mặc nha đầu đó, làm cho nàng tiếp tục làm nô bộc, có thể thấy được, hắn chính là nhất thời mê luyến nàng thôi! nàng suy nghĩ sâu xa nói.

Vậy phải chờ tới khi nào? Nếu người vẫn không có cơ hội tiếp cận hắn, vậy làm thế nào giúp ta thăm dò tin tức? Tuy không nói khối ngọc bội hình rồng kia không có là không được, nhưng nếu có thể có được nó trong tay, sự tình hội tiến hành càng thuận lợi.

Người không phải không vội sao? Vì cái gì đột nhiên lại..... nàng nghi hoặc nói.

Không biết vì cái gì, gần đây ta luôn cảm thấy có cảm giác bị giám thị, thậm chí lần trước, khi ta đến Giang Bắc, cũng cảm nhận được có người ở âm thầm tra, mặc kệ có phải ta quá miễn cảm hay không, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, ta đã quyết định tiến hành kế hoạch nhanh hơn dự liệu.

Thật không? trong mắt Yến Đường Nhi phút chốc trời lên thần sắc ác độc. Để tiến hành kế hoạch, chỉ có đem tiện nha đầu Mục Tâm Liên kia diệt bỏ trước.

Vì sao? Đừng nói với ta người thật sự yêu thương Nam Cung Dục, cho nên mới sanh lòng ghen tị với nữ nhân bên cạnh hắn? Nam Cung Nghị mất lộ tàn khốc.

ách..... Đương nhiên không phải! nàng vội vàng biện giải,

nếu sớm đem nha đầu kia loại bỏ, Nam Cung Dục không có nàng, tự nhiên sẽ hướng ta tìm kiếm an ủi, khi đó cơ hội ta tiếp cận hắn liền tăng lên rất nhiều, ta đây là suy nghĩ cho người a!

Tàn khốc trên mặt Nam Cung Nghị từ từ rút đi, vẻ dâm tà lại hiện lên trong mắt, hắn lược nhất suy tư, lập tức gạt đầu đáp ứng,

người nói cũng có đạo lý, tạo sự kiện, ta sẽ an bài, đến lúc đó người chỉ cần làm bộ như không biết như trước đây, trăm ngàn lần không được làm ra mấy chuyện khiêu khích làm hắn hoài nghi!

ta biết rồi! Ta cũng không ngu ngốc như vậy! nàng liếc mắt một cái.

đúng rồi, ngươi đã đến đây lâu như vậy, không khỏi kinh động người khác, có phải cần phải đi rồi hay không?

Gấp cái gì? hần đại chương thúc thân, lại nắn bóp lấy hai vú của nàng. chính sự đàm xong rồi, ta nên hảo hảo cùng ngươi ôn chuyện cũ một chút!

ân..... nàng nhin không được dật ra một tiếng ngâm kêu.

khả..... Nhưng là..... nàng giả ý chống đẩy, toàn thân một trận tăng vọt lẫn lộn.

Nam Cung Nghị lướt qua áo ngủ bằng gấm, bàn tay to thẳng tiến đến hạ phúc của nàng, thô không chút do dự sáp nhập huyết khẩu ướt át.

Còn giả bộ, Nam Cung Dục lạnh nhạt ngươi một thời gian, xem ngươi muốn đến như vậy rồi. hần dám thanh phúng nói, song chỉ không ngừng chuyển động trêu chọc, giảo khởi một mảnh âm triều.

a..... Hảo bỗng..... Nhanh lên..... nàng nhin không được lẳng kêu ra tiếng, thúc giục luật động ngón tay hần.

ngươi quả nhiên là âm phụ! Nam Cung Nghị tà cười ,đem nàng áp xuống giường.

Rất nhanh, âm thanh, lời xấu xa từ trong tấm phòng truyền ra.....

Mãi đến khi gần sáng, thân ảnh màu đen mới thật cẩn thận rời khỏi Hải Đường lâu, hồn nhiên không hề bất giác một thân ảnh khác đã theo đuôi hần từ phía sau, nhập vào trong bóng đêm.

Đêm khuya, lưỡng đạo thân ảnh, một trước một sau đi vào phía sau dãy núi, nơi ít người lui tới ở Hạo Thiên bảo. Rừng cây um tùm cơ hồ đem ánh trăng hoàn toàn che đậy, tối đen như mực, năm ngón tay đưa lên trước mặt, người bình thường khó lòng nhìn thấy, ây mà, hai đạo thân ảnh vẫn ung dung khinh công lướt đi, bất đồng là một cường tráng, một cao to.

Thế nào? nam tử cường tráng mở miệng đầu tiên.

như ngươi dự đoán, ngươi ở Giang Bắc cố ý hiển lộ mấy động tác nhỏ đã làm cho hần có chút hoảng hốt, lòng nghi ngờ nổi lên bốn phía. Mấy ngày nay, hần đi tới đi lui rất thường xuyên, tin tưởng hần đã quyết định hành động. nam tử cao to ngữ điệu thoải mái kể rõ, phút chốc, chuyển đề tài, vậy còn ngươi? Chuẩn bị như thế nào ?

hết thấy đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ hần chui đầu vô lưới. Chết tiệt! Chuyện này đã nhin lâu lắm rồi! nam tử cường tráng ngữ khí thô bạo mắng .

kiên nhẫn một chút, cẩn thận hạ mỗi câu, mới có thể câu được cá lớn! nam tử cao to trấn an nói.

chết tiệt! Ta căn bản là không nên nghe lời ngươi, trực tiếp đi theo hần đối chất không phải được rồi sao! nam tử cường tráng phiền táo nói.

sau đó làm cho vây cánh của hần bỏ chạy hết sao? nam tử cao to không cho là đúng nói. Hừ! Ngươi gấp gáp như vậy, tuyệt không giống như người bình tĩnh khéo léo. hần cố ý trêu chọc.

ngươi có im đi không, ta còn biết phân ra nặng nhẹ, cầu nhàu một chút cũng không được sao! nam tử cường tráng gầm nhẹ nói, trong giọng nói có một chút áp lực.

Chẳng lẽ bởi vì không thể làm bạn với thanh tú giai nhân trong phòng, mới có thể bắt măn mà táo bạo a! nam tử cao to hiểu rõ nói.

Nam tử cường tráng thân hình cứng đờ.

ngươi ở nói bậy bạ gì đó? Không có việc gì ngươi có thể biến đi rồi! bị vạch trần tâm sự, nam tử cường tráng ngữ khí không tốt.

hảo, hảo, không nói, dù sao trong lòng ngươi đều đã rõ. Đúng rồi, mấy ngày nay, ta còn phát hiện một sự kiện. ngữ khí trêu chọc của nam tử cao to chuyển thành đứng đắn.

chuyện gì?

chuyện này, ta tin tưởng vị thị thiếp xinh đẹp của ngươi cũng liên lụy ở bên trong.

Yến Đường Nhi?

đúng vậy, chính là nàng! Vài ngày trước, ta thấy hắc nửa đêm tiến vào phòng của thị thiếp ngươi, thẳng đến hừng đông mới rời đi, có một lần, ta cẩn thận tới gần, muốn nghe xem bọn họ đã nói những gì, đáng tiếc cái gì không nghe, lại nghe được một số thanh âm phá hư lỗ tai. nam tử cao to hàm súc nói ra.

bọn họ? nam tử cường tráng ngữ khí vi diệu.

hắn là.... Di, ngươi không tức giận?

vì sao phải tức giận? ngữ khí của cường tráng nam tử không hề dao động.

dù sao ta cũng chưa từng để ý nàng, lúc trước thu nàng làm thiếp, tất cả đều là vì đáp ứng yêu cầu của hắn, chính là, ta không ngờ, bọn họ trong lúc đó còn chân chính quan hệ thôi! Nay việc đã như vậy, ta cũng có thể không hề cố kỵ mà triệt hạ nàng. hắc lạnh lùng nói.

sau đó thú vị giai nhân thanh tú trong phòng? nam tử cao to trêu chọc nói.

ngươi không cần nhiều chuyện, rảnh rồi quản chuyện của ta! nam tử cường tráng nhin không được cười mắng.

Không hổ là bạn tốt tri giao, thế nhưng có thể nhìn thấu tâm tư dấu sau vẻ lạnh lùng bất cần của hắn. Đúng vậy, gần đây do hắn bận rộn bố cục, xử lý chuyện này, cho nên rất ít cùng nàng gặp mặt, kết quả ngược lại làm cho hắn nhận thấy được, nàng đã bất tri bất giác tồn tại trong lòng hắn, muốn phủ định cũng không được. Cho nên, nếu giải quyết xong chuyện này, kia hắn sẽ thú nàng, đỡ phải làm cho nàng có ý niệm rời đi trong đầu, còn nữa, hắn cũng không muốn cho nàng cảm thấy mình là nô bộc .

Nghe khẩu khí của hắn, nam tử cao to biết mình đoán đúng rồi, bất quá lời nói trêu chọc vẫn là nhin không được xuất khẩu,

Ha! Bạo quân tính tình dữ dần cũng có lúc nhu tình như nước, ôn thuận nghe lời mỹ nhân, thật không hiểu ngươi bị gì chiếu trúng nha!

Ngươi từng gặp qua nàng? nam tử cường tráng khẩu âm thúc trầm, ẩn hàm hờn giận.

Ác! Nguy rồi! ách..... Ta thừa dịp ngươi không ở đó, từng đến Lăng Tiêu viện vài lần.....

Cái gì?! nam tử cường tráng gầm nhẹ.

Đừng lo lắng, đừng lo lắng, ta cũng không cho nàng nhìn thấy ta. nam tử cao to vội vàng biện giải, lại phát hiện lời vừa ra khỏi miệng, đối phương lại bắn ra tức giận, vì thế hắn lập tức nói:

tốt lắm, thời gian trì hoãn đã lâu, ta đi trước. dứt lời, thân hình hắn chợt lóe, không đợi đối phương phát tác tức giận, vội vàng chuồn mất, không thấy bóng dáng .

chết tiệt! chỉ để lại một mình nam tử cường tráng tức giận mắng trong trời đêm.

Mấy ngày sau, Hải Đường lâu lại truyền ra tiếng nam nữ nói chuyện với nhau, chính là lần này, giọng nữ lại ẩn hàm một cỗ tức giận không kiên nhẫn.

ngươi không phải đã đáp ứng ta trừ bỏ nha đầu Mục Tâm Liên kia sao? Vì cái gì đến nay nàng vẫn hảo hảo ở trong Lăng Tiêu viện? Yến Đường Nhi chất vấn .

Nam Cung Nghị hừ lạnh một tiếng,

ngươi cũng biết nàng ở tại Lăng Tiêu viện a! Ngươi cũng biết, Lăng Tiêu viện là nơi canh phòng nghiêm mật nhất Hạo Thiên bảo, ngay cả tạp vụ cũng không thể dễ dàng tiến vào .

nhưng là ngươi là thân bá phụ của bảo chủ a! Tùy ý an bài vài người, hắn là không quá khó khăn đi!

Ngươi câm miệng! Ngươi đang châm chọc ta sao? Ngươi biết rõ thủ vệ trong Lăng Tiêu viện đều là do Nam Cung Dục tự mình sai khiến, ta sao có thể tùy ý thay đổi! Nam Cung Nghị tức giận nói.

Tuy nói hần cũng rất khâm phục tác phong dứt khoát cùng thủ đoạn mạnh mẽ của Nam Cung Dục khi điều hành mọi việc lớn nhỏ trong Hạo Thiên bảo, nhưng chỉ cần nghĩ đến quyền thế vốn nên thuộc về mình, nay lại ột tiểu bối nắm giữ, hần liền không thể ức chế cổ oán hận trong lòng kia.

kia..... Yến Đường Nhi nóng nảy, bất luận Nam Cung Nghị có thể đoạt quyền thành công hay không, nàng cũng muốn loại bỏ Mục Tâm Liên, ý niệm này sẽ không thay đổi .

đừng nóng vội, nếu bên này người không thể dò thám được nơi cất dấu ngọc bội, ta cũng vô pháp tiếp tục chờ đợi, cho nên, ta quyết sẽ đồng thời tiến hành cả 2 chuyện, không chỉ đoạt được Hạo Thiên bảo, còn thừa loạn đem cái đình trong mắt người nhỏ bỏ, như vậy là được rồi! Nam Cung Nghị âm ngoan nói.

bất quá, ta thật không hiểu, vì cái gì người kiên quyết phải trừ bỏ nữ nhân kia trước, giả như sự tình thành công như ta đoán trước, đến lúc đó, Nam Cung Dục đã là cá nằm trên thớt, vậy nữ nhân kia chẳng phải là cũng trốn không thoát sao?

ta mặc kệ, dù sao ta muốn nữ nhân kia phải chết! ghen ghét sớm che mờ lý trí Yến Đường Nhi.

Nàng tuyệt không bỏ qua ả tiện tỳ cái gì cũng không bằng nàng nhưng lại khiến Nam Cung Dục lạnh nhạt với nàng!

Nàng nghề Nam Cung Nghị, thần sắc phức tạp, đột nhiên khẩu ra uy hiếp:

ta mặc kệ người làm như thế nào, nhưng là nếu người không thay ta trừ bỏ ả tiện nhân đó, đến lúc đó, ta cũng không cam đoan, mình sẽ không đem chuyện này báo cho Nam Cung Dục biết trước!

Người đang uy hiếp ta? Nam Cung Nghị khí giận gầm nhẹ, sắc mặt khê biến. Hần đã quá xem nhẹ tâm cơ ghen tị của nàng. Sắc mặt âm trầm nhìn nàng, đột nhiên, hần tà cười.

bất quá chỉ là một tiểu nữ tử, có tất yếu vì nàng mà trở mặt sao? Yên tâm đi! Tiểu Đường Nhi của ta, ngày Nam Cung Dục thúc thủ chịu trời cũng chính là ngày Mục Tâm Liên hồn lìa khỏi xác, yên tâm đi! đương nhiên, ngày ấy cũng là ngày Yến Đường Nhi người xuống hoàng tuyền.

Bất quá tâm tư này hần vẫn chưa hiển lộ, hần cũng sẽ không để ột nữ tử dễ tiện làm hỏng đại sự, thậm chí về sau còn lấy việc này uy hiếp hần, làm cho hần từ nay về sau giống như mắc xương cá, không thể an bình.

Người không gạt ta? Yến Đường Nhi vui sướng không thôi, vẫn chưa phát hiện tâm tư đáng sợ ẩn sau vẻ ngoài cợt nhả của hần.

đương nhiên! Nam Cung Nghị dựa vào ngực nàng, lộ ra biểu tình dâm tà ái muội. Vậy người có nên hảo hảo nói lời cảm tạ ta một phen hay không a?

Yến Đường Nhi cười duyên ra tiếng, mị nhãn thoáng nhìn, đem cặp vú cao ngất chậm rãi ở trước ngực hần cọ xát đứng lên.

Vậy ta đây cảm tạ Nghị gia trước!

Nam Cung Nghị lập tức vừa lòng, cười dâm đãng vài tiếng, đem nàng ép vào giường.

Đêm đen gió lớn, một cổ biến hoá kỳ lạ ở Hạo Thiên bảo tràn ngập mở ra, trong không khí tràn ngập hơi thở của cuồng phong bão tố, bầu không khí khấn trương.

Mây đen che lấp ánh trăng, Mộc Phong lâu, nơi ở của Nam Cung Nghị là nơi đầu tiên bùng cháy!

Hạo Thiên bảo đang yên tĩnh thoáng chốc sôi trào đứng lên, mọi người hỗn loạn, bận rộn đủ việc: tưới nước cứu hỏa, trong bảo cũng đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân xa lạ, phảng phất từ bốn phương tám hướng dũng tiến, mọi người trở tay không kịp, ngốc lăng đương trường.

Lăng Tiêu trong viện

Mục Tâm Liên mặc dù mệt mỏi, mơ mơ hồ hồ thanh tỉnh, trong tiềm thức, nàng vẫn đang chờ đợi một người, người đã từ rất lâu rồi bước vào tấm phòng này nửa bước, trong lòng cũng tràn ngập ưu thương cùng sầu bi không thể giải thích.

Tuy nói không còn phải sống kiếp nô bộc khiến cho thân hình gầy yếu của nàng khỏe khoắn lên đôi chút, nhưng lại bị nuôi dưỡng giống như cuộc sống của một con chim hoàng yến cũng bào mòn dần tâm linh của nàng.

Nàng cũng từng nghĩ tới, Nam Cung Dục chắc là đã chán ghét nàng, mới có thể lâu như vậy cũng quay lại xem nàng. Nhưng là mỗi ngày cảm y ngọc thực, cẩn thận chăm sóc lại không giống đãi ngộ mà một nữ nhân sắp bị vứt bỏ nên có, nghi hoặc cùng không yên tràn đầy trong lòng, lại không có người nào có thể cho nàng một đáp án.

Đắm chìm trong suy nghĩ, Mục Tâm Liên đột nhiên bị một trận xôn xao bên ngoài quấy nhiễu, nàng có chút khó hiểu, tò mò đi ra tắm phòng, mở cửa phòng ra nhìn xung quanh, đang lúc nàng nghi hoặc nhìn trái ngó phải, thì một nam tử, hình như là hộ vệ hậu viện, đang vội vã đi về hướng nàng.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Mục Tâm Liên có chút sần lo hỏi.

Tâm Liên cô nương. người tới cung kính kêu, Mộc Phong lâu không biết vì sao bốc hỏa, bảo chủ công đạo, thỉnh Tâm Liên cô nương ở lại trong phòng, không cần ra ngoài.

Vậy có gì không tốt đã xảy ra không? nàng thân thiết hỏi.

Tâm Liên cô nương không cần lo lắng, hỏa thể đã có thể khống chế. người tới nói xong lập tức vội vàng rời đi.

Mục Tâm Liên biết nàng chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, không thể giúp đỡ cái gì, vì thế ngoan ngoãn trở lại trong phòng, ngồi ở ghế ngoài, lo lắng không biết là có thương vong hay không.

Ngay lúc nàng đang ngồi đứng không yên, cửa phòng chợt mở ra, hai gã diện mạo đáng khinh, một thân hắc y tiến vào.

Nàng kinh hách đứng lên. Người..... Các người là ai?

Người là Mục Tâm Liên? một gã nam tử trong đó hỏi.

Ta là Mục Tâm Liên..... ngay khi nàng vừa trả lời, nàng thấy trên mặt hai gã nam tử lộ ra thần sắc không có hảo ý, nàng trong lòng lập tức dự cảm được điềm xấu, tự dừng sợ hãi đứng lên, nàng cố lấy dũng khí nói: các người..... nhưng nói chưa xong, chỉ thấy một gã nam tử trong đó vung tay lên, lập tức, đầu nàng xoay xẩm, trước mắt tối sầm, cứ như vậy té liệt ngã xuống.

Hai gã nam tử lộ ra tươi cười, đem Mục Tâm Liên yếu đuối nâng lên, khiêng trên vai, xoay người nhanh chóng ra khỏi cửa phòng.

Khi Mục Tâm Liên bị hất nước lạnh cho thanh tỉnh, nàng phát giác mình đang nằm ở trên đất, nàng chịu đựng cảm giác xoay xẩm khó chịu, gắng gượng ngồi dậy, mới phát hiện cả người ướt sũng, trước mặt đứng là hai gã nam tử đã bắt nàng trước khi ngất xỉu, dưới ánh trăng, nàng nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt lộ vẻ dâm tà làm người ta kinh hãi của bọn chúng.

Gió lạnh thổi qua, nàng cảm giác thân hình không tự chủ được phát run lên, không biết là do mình thân hàn, hay là run sợ.

Cử chỉ này lại làm cho hai gã nam tử hiểu lầm.

Đừng sợ a! Tiểu mỹ nhân, chúng ta muốn hảo hảo yêu ngươi, thật không muốn làm đau ngươi, nhưng mà thật không nghĩ ra biện pháp giúp ngươi tỉnh lại, đành phải lấy nước lạnh tạt ngươi thôi. một gã nam tử đắc ý cười ra tiếng.

Cái gì..... Có ý tứ gì? mặc dù hiểu được lời nói của bọn họ, nàng cũng không dám tin tưởng.

Hai gã nam tử nhìn nhau liếc mắt một cái, một gã nói:

Nói vậy còn không hiểu, từ nay về sau, ngươi sẽ phải đi theo huynh đệ chúng ta. Nếu ngươi có thể hầu hạ chúng ta sáng khoái, chúng ta sẽ không đem ngươi bán đi, để ngươi tiếp tục đi theo chúng ta!

Người..... Người nói bậy bạ gì đó? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy..... Mục Tâm Liên sắc mặt trắng bệch, kinh hãi nhưng vẫn không khuất phục hỏi.

Nam tử cười đến âm hiểm.

Nam Cung bảo chủ không phải đã nói cho người biết sao? Hắn đã đem người thưởng cho chúng ta, nói chúng ta là muốn lưu người hoặc là bán đi đều có thể. Chắc chắn! Bất quá, xem người ốm yếu như vậy, làm cho chúng ta cũng là không đành lòng đem người bán đi, cho nên chỉ cần người ngoan ngoãn thuận theo, hầu hạ chúng ta, bảo đảm người vẫn ăn ngon mặc tốt!

Tuy nói bọn họ cũng từng muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, nhưng nếu có thể làm cho nữ tử mảnh mai này ngoan ngoãn thuận theo, chẳng phải càng thống khoái, đến lúc đó chơi càng vui, sau đó giết chết vẫn là hoàn thành giao kèo.

Mục Tâm Liên nghe vậy kinh hãi ngây người, toàn thân kịch liệt phát run.

Vì cái gì? Nam Cung Dục sẽ không bao giờ tàn khốc đối với nàng như thế! Hắn nói muốn cho nàng cả đời ở Hạo Thiên bảo làm nô, hắn sẽ không đem nàng thưởng cho người khác !

Không! Nàng không tin! Nàng không thể tin tưởng!

Nàng lệ rơi đầy mặt, rốt cục hét chói tai ra tiếng, thê lương nói:

không! Ta không tin, hắn sẽ không đối với ta như vậy! tâm đã vỡ, suy nghĩ hoảng sợ đã bức nàng tới điên cuồng.

Câm miệng! nam tử khiển trách,

huynh đệ chúng ta là vì đồng tình với người, mới có thể theo thật báo cho biết, nếu không, cho dù trực tiếp đem người bán vào kỹ viện cũng không ai dám nói cái gì!

Bán vào kỹ viện? Nam Cung Dục thật sự làm như vậy sao? Nàng đã làm sai cái gì? Cho dù là ghét nàng, hắn cũng chỉ bắt nàng làm nô làm tì, vì cớ gì hôm nay lại đối xử tàn khốc với nàng như vậy?

cho nên, người ngoan ngoãn chấp nhận đi! Biết điều một chút, thuận theo chúng ta đi! nam tử sớm không kiên nhẫn chờ lâu thêm nữa, vươn cánh tay bắt lấy Mục Tâm Liên đang hoảng hốt thất thần, đem nàng áp đảo xuống, hai tay xé rách quần áo của nàng.

Thanh âm y bạch bị xé rách cùng trước ngực bị gió lạnh thổi tập mà nổi lên cảm giác lạnh lẽo, làm cho thần trí Mục Tâm Liên thanh tỉnh, tiếp theo nhìn thấy gương mặt dữ tợn, hung hãn của nam tử xa lạ kề sát gương mặt, làm ho tâm của nàng càng thêm lạnh!

Không! Cho dù Nam Cung Dục vô tình dãi với nàng như thế, nàng cũng không nguyện trầm luân, nhâm nhân khi lăng, lòng của nàng, thân thể của nàng, vĩnh viễn chỉ thuộc về một người, một mình hắn sở hữu.

Kiên định quyết tâm, làm nàng sinh ra khí lực thật lớn, xoay mình, một phen đẩy nam tử đang đè trên người ra, xoay người liền hướng vách đá lao đi.

nam tử bị đẩy ra còn chưa kịp bò lên, tức khí hướng nam tử bên cạnh vì trở tay không kịp mà ngẩn ngơ, quát:

còn không mau bắt lại! Kỹ nữ thói tha, dám phản kháng, xem ta trừng trị người như thế nào!

Mục Tâm Liên một mạch chạy đến vách đá nham thạch, mới phát giác đây là tuyệt lộ, cảm giác phía sau dòng khí dao động, nàng xoay người, quát lớn:

không được qua đây, nếu không ta lập tức nhảy xuống!

Hai gã nam tử đang tới gần nghe vậy định trụ thân mình, trong đó một gã nam tử ra tiếng nói:

người lại đây trước, chúng ta sẽ không thương tổn người. hắn nghĩ một đằng nói một nẻo. Tuy nói nữ nhân này lát nữa cũng không tránh khỏi số kiếp, nhưng hắn cũng không muốn bỏ lỡ món ngon trước mắt, để nàng tự mình kết thúc.

không! Các người đáp ứng buông tha ta, ta mới đi qua. nàng run giọng nói.

người đi qua trước..... nam tử tiếp tục lừa gạt, nam tử còn lại đã không kiên nhẫn, đánh gãy lời nói của hắn.

đừng cùng nàng nói nhiều như vậy, ta sẽ không tin nàng dám nhảy xuống, ta không sợ mấy lời dọa suông đó đâu! nói xong, hắn tiến lên từng bước, không để ý đồng bạn ngăn cản, đưa tay liền bắt lấy cổ tay gầy yếu của Mục Tâm Liên.

Hắn đắc ý, quay đầu nhìn đồng bạn phía sau nói: người xem, này không phải bắt được rồi sao? Ta đã nói nàng không dám..... A! Đáng chết!

Trong nháy mắt, Mục Tâm Liên cắn lấy cánh tay nắm cổ tay nàng, lập tức lui về phía sau một bước, mang theo một nụ cười buồn bã, giữa người rơi xuống vách núi đen.

nàng..... nam nhân ngẩn ngơ.

Nam tử bị cắn ở tay phát hiện khác thường, quay đầu, không khỏi sửng sốt, lại quay lại đầu nhìn đồng bạn, hỏi: người đâu?

nàng..... Nàng thật sự nhảy xuống. nam tử đang ngây người rốt cục bình ra tiếng đến.

Nam tử ôm bàn tay bị thương ngây dại.

Tuy nói không đoán được Nam Cung Nghị sẽ tự hỏa thiêu Mộc Phong lâu của mình, dẫn phát hỗn loạn, nhưng bình thường vẫn trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, Hạo Thiên bảo tuy có thương vong, nhưng là số lượng đã hạn chế tới thấp nhất.

Mộc Phong lâu mặc dù bị đại hỏa thiêu đốt hầu như không còn, may mắn là vẫn chưa lan đến những sân khác.

Mà một đám hắc y nhân được Nam Cung Nghị âm thầm xếp đặt vào bảo, ngoại trừ vài người bị trọng thương còn chưa tắt thở, còn lại đều bị đánh gục, rơi vào chàm bầy, mà Nam Cung Dục cũng bắt được Nam Cung Nghị bị thương.

Nam Cung Dục sắc mặt ngưng trọng ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị trong đại sảnh, mắt lộ tàn khốc, nhìn Nam Cung Nghị tay phải bị thương nặng, hắn muốn thừa loạn đào tẩu, trong lòng cảm khái vạn phần.

Nam Cung Nghị, người là thân nhân duy nhất còn sót lại trên đời này của ta, ta luôn luôn cung kính người, tín nhiệm người, thế nhưng không ngờ, người lại âm thầm sách họa, bụng dạ khó lường, muốn cướp lấy Hạo Thiên bảo. Hôm nay người cùng vây cánh của người đã hoàn toàn sa lưới, người còn gì để nói?

Chịu đựng đau nhức trên tay, Nam Cung Nghị hừ lạnh một tiếng nói:

cho dù Nam Cung Dục người tín nhiệm ta như thế nào, kính trọng ta a sao, cũng không thể bù đắp sỉ nhục mà ta phải mất đi Hạo Thiên bảo! Hôm nay, nếu sự tình đã bại lộ, muốn chém muốn giết tùy người, ta, Nam Cung Nghị, tuyệt không hưởng hậu sinh tiểu bối cầu xin tha thứ !

Tiếp chương Hạo Thiên bảo đối với người thật sự trọng yếu như vậy sao? Nam Cung Dục không khỏi cười khổ. Danh lợi thật sự so với thân tình chí thân còn trọng yếu hơn sao?

Người thì biết cái gì?! Nam Cung Nghị nhìn chằm chằm hắn, Nam Cung Lễ là bào đệ của ta, mà ta lại bởi vì một câu năng lực không đủ mà đánh mất quyền lợi tiếp chương Hạo Thiên bảo, ngược lại làm cho Nam Cung Lễ, một tên nhu nhược không đủ tư cách, ngồi lên địa vị của ta, thật vất vả chờ đợi Nam Cung Lễ tử, Hạo Thiên bảo vẫn không phải là của ta, này, bảo ta làm sao có thể cam tâm!

Cha ta là thân đệ đệ của người, thế nhưng người lại không hề nghĩ đến tình thâm máu mủ, ngày đem hi vọng người sớm chết đi?! lời nói vô tình khiêu khích lửa giận cuồng nộ của Nam Cung Dục.

Cho dù cha mẹ đã qua đời, hắn cũng không thể chịu được Nam Cung Nghị đã sớm một lòng ngóng trông bọn họ mau chóng chết đi, điều này, làm cho ý niệm thả cho Nam Cung Nghị một con đường sống trong đầu hắn hoàn toàn biến mất.

nếu cha ta còn tại thế, nhất định sẽ đau lòng vì có một đại ca vô tình vô nghĩa như người!

Nghe vậy, Nam Cung Nghị đột nhiên lên tiếng cuồng tiếu, trên mặt có bất cứ giá nào vẻ mặt.

Nam Cung Dục a Nam Cung Dục, hồ thẹn cho người là người đứng đầu Hạo Thiên bảo, mọi người đều nói người khôn khéo giỏi giang, kỳ thật bất quá chỉ là một tên hồ đồ mà thôi! Người thực cho rằng, người đã

thay cha mẹ báo thù rồi sao? Ta thấy Nam Cung Lễ ở dưới cửa tuyến đến nay vẫn chưa sáng mắt đi! hần lãnh trào nói.

lời này của người là có ý gì? Nam Cung Dục sắc mặt kịch biến, đại chưởng vỗ mạnh xuống ghế, chột đứng dậy lớn tiếng hỏi.

Bất quá, nhìn vẻ mặt đắc ý của Nam Cung Nghị, trong lòng hần đã hiện lên một cái đáp án đáng sợ.

Là người! Người mới chính là kẻ chủ mưu đứng sau giết hại cha mẹ ta! hai mắt hần đỏ ngầu, khẩu khí tàn lệ.

Nam Cung Nghị đắc ý lãnh nghể hần,

Người trả lời ta trước. Hành động của ta lần này thảm bại, có phải do ả kỹ nữ Yến Đường Nhi mật báo cho người biết trước hay không?

không phải. Nam Cung Dục thẳng thắn, bất quá, ta biết được chuyện này, nàng cũng thoát không được quan hệ! hần nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

nói như vậy, trước đó người đã phát hiện, xem ra, ta quả nhiên đã xem nhẹ người. Nam Cung Nghị thì trào tự nói, tiếp theo lại hỏi, Người ở Giang Bắc âm thầm điều tra ta là do người phải đi ?

Không sai, hơn nữa, là ta cố ý cho người phát hiện, hảo bức người hành động! Nam Cung Dục thản thờ, hiện tại, ta đã trả lời vấn đề của người..... ánh mắt hần lộ lệ quang.

Đúng vậy. dù sao cũng chết, Nam Cung Nghị cũng không muốn lảng tránh, trực tiếp thừa nhận, trải qua ta tỉ mỉ an bài, cho nên người mới có thể nghĩ rằng tái bắc song ác lâm thời nảy lòng tham, chỉ vì cướp đoạt tài vật mà giết song thân người, mà không biết Nam Cung Nghị ta mới là chủ giả. hần trào phúng nhìn Nam Cung Dục, bất quá, Nam Cung Lễ chết rất hay, từ sau khi hần tiếp chưởng Hạo Thiên bảo, ta không có ngày nào là không ngóng trông hần mau chết đi!

Nam Cung Dục hai mắt giai xích, đại chưởng giơ lên muốn đánh gục hần, không ngờ bị tùy tùng Tây Triết phi nước đại mà vào, ngăn trở hần xuất thủ.

bảo chủ!

Chuyện gì? Nam Cung Dục thu chưởng phong, bị sắc mặt không tầm thường của Tây Triết dẫn trụ ánh mắt.

Sau khi thuộc hạ xác nhận nhân vong tại bảo, phát hiện..... Phát hiện Tâm Liên cô nương không thấy bóng dáng, hơn nữa đã cho người tìm kiếm chung quanh nhưng không có phát hiện.

Nam Cung Dục phút chốc hai mắt mở to, sắc mặt xanh mét. người nói Liên nhi mất tích ?

đúng vậy, bảo chủ.

ta không phải công đạo qua, thủ vệ Lăng Tiêu viện, phân phó nàng ở trong phòng, không cần đi ra sao? Nam Cung Dục chất vấn nói.

Nam Cung Nghị đột nhiên cười lạnh ra tiếng,

người vĩnh viễn cũng tìm không thấy nàng , tuy rằng lần này ta hành động thất bại, nhưng có thể nhìn thấy người mất đi người yêu quý nhất, coi như là không uổng công! hần đã nhìn ra sự thật từ trên mặt Nam Cung Dục, khó trách Yến Đường Nhi kiên trì muốn giết Mục Tâm Liên.

người là có ý gì? Nam Cung Dục tư lự biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo. người cho người bắt nàng? Nàng ở nơi nào?

sao không đến hỏi thị thiếp của người, là nàng kiên trì, hành động lần này nhất định phải giết cho được Mục Tâm Liên, nay có lẽ hành động đã thành công rồi. Nam Cung Nghị âm lãnh nói, cho dù không thể tự tay giết Yến Đường Nhi, hần cũng muốn mượn tay Nam Cung Dục giải quyết nàng.

người đầu! Nam Cung Dục nổi giận rống to, đang muốn gọi người đem Yến Đường Nhi bắt tới, đã thấy tri kỉ bạn tốt bắt Yến Đường Nhi, bộ dáng chật vật, đi vào trong sảnh, sau đó không chút nào thương hương tiếc ngọc, đem nàng đẩy ngã trên mặt đất.

không muốn nhìn bộ mặt dữ tợn âm hiểm của bá phụ người, kết quả ở bên ngoài nhàn rỗi, lại bắt được một con chuột muốn thừa cơ chuồn êm. hắc trên chộc nói, khuôn mặt tuấn dật tựa tiểu phi tiểu.

Nam Cung Dục trừng mắt nhìn bạn tốt liếc mắt một cái sau, chuyển hướng Yến Đường Nhi còn đang ngã trên đất.

người đem Mục Tâm Liên đưa đi đâu ? hắc lớn tiếng chất vấn.

Sau khi Nam Cung Nghị bị bắt giữ, Yến Đường Nhi trong lòng dự cảm không lành, để miễn cho Nam Cung Nghị khai ra nàng, nàng quyết định chạy trước, không ngờ, lại bị bắt được, lúc này trong lòng nàng vừa sợ lại e ngại.

bảo chủ, ta..... Ta không rõ ý tứ của người. nàng nơm nớp lo sợ muốn phủ nhận, phủ cúi đầu.

còn muốn ngụy biện, Nam Cung Nghị đã nói ra sự thật, người còn muốn chống chế! Nam Cung Dục quát, lòng đã nóng như lửa đốt.

Yến Đường Nhi chấn động toàn thân, nâng mắt lên, phản hận trừng mắt nhìn Nam Cung Nghị một bên cười lạnh, vung đầu.

đã không còn kịp rồi, tiện nha đầu kia từ lúc hỗn loạn đã bị ta sai người mang đi giết! đã biết không thể phủ nhận, giọng nói của nàng ngoan lệ nói.

Nam Cung Dục tức giận tiến lên, đem Yến Đường Nhi kéo tới trước mặt, mắt lộ ra hung quang.

người sai đem nàng đưa đi đâu !

Yến Đường Nhi bị đẩy mắt xơ xác tiêu điều, cùng hơi thở lạnh lẽo như hàn băng của hắc dọa sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, toàn thân run run, nhưng nghĩ lại, chuyện đã đến nước này, không thể khả vãn hồi, nhịn không được ghen ghét, lời nói vì thế xuất khẩu:

ta sai người nhân lúc hỗn loạn, lên vào Lăng Tiêu viện bắt nha đầu chết tiệt đó đi, mang tới hẻo lánh chỗ giết chết, sau đó quăng xác xuống vách núi. dừng một chút, nàng lại bổ thêm một câu, giờ phút này, cho dù người tìm thấy, chỉ sợ nàng đã bị hiệp trước giết sau!

Nam Cung Dục thấy trước mắt một mảnh hồng vụ, cấp giận công tâm, hắc giơ lên hữu chưởng, đang muốn đánh hạ, lại đột nhiên buông lỏng.

ta cũng sẽ không cho người chết thống khoái như vậy, vậy quá tiện nghi cho người ! dứt lời, hắc nặng nề mà đem nàng xách lên, quát lớn: Người đầu! Đưa hai người bọn họ nhốt vào địa lao, chờ xử trí!

Thân ảnh Nam Cung Dục lập tức biến mất ở ngoài cửa, tùy tùng Tây Triết, Ba Ngạn cũng lập tức theo đuôi, đuổi theo chủ tử mà đi.

Nam Cung Dục điên cuồng tìm kiếm phía sau núi, nhưng không thu hoạch được gì, lúc này sắc trời dần dần chuyển sáng, nắng sớm đã hiện.

Hắn lại triệu tập đến một đám thủ hạ đến phía sau núi Hạo Thiên bảo tỉ mỉ tìm kiếm, vẫn là không có tin tức.

Nam Cung Dục chưa từ bỏ ý định, hạ lệnh mọi người tìm lại lần nữa, cuối cùng, đột nhiên sắc mặt hắc trắng bệch, nghĩ đến một địa phương mọi người chưa từng tìm qua.

Hắn thi triển khinh công, tới phía sau núi cực hoang vắng, cũng chỗ núi cao hiểm trở nhất, dưới ánh sáng nhạt không ngừng tìm kiếm, nội tâm dự cảm điềm chẳng lành.

Đột nhiên, trên vách đá, hắn nhìn thấy một chiếc hài nhỏ, thân hình cường tráng kịch chấn, sắc mặt trắng bệch, tiến lên phía trước, cúi người nhặt chiếc hài.

Chỉ cần liếc mắt một cái, hần lập tức xác định, chiếc hài này là của Mục Tâm Liên, bởi vì hần từng tự tay cởi bỏ nó khỏi bàn chân nhỏ nhỏ của nàng.

Hần hai mắt đột nhiên nảy lên một cỗ xa lạ nóng rực..... Hai tay phát run.....

Sẽ không ! Không thể! Hần tuyệt không cho phép!

Hần không chết tâm, đi đến vách đá nhìn xuống, một mảnh quần áo nhỏ mắc vào một nhánh cây đập vào mắt hần....

Hần trừng mắt nhìn mảnh vải dệt phát phơ trong gió lạnh, đau xót dững mãnh đâm thẳng vào lòng, ứa lên hốc mắt.....

không

Tiếng thét thê lương nào lòng vang vọng trong thâm sơn, ai oán nào nề, tiếng khóc của một trái tim khi đã đánh mất người mà mình yêu quý nhất....

8. Chương 8

Ba tháng sau, kinh thành

Đêm qua, sau một trận đại tuyết, phố xá khắp kinh thành lại tăng thêm không ít không khí vui mừng của những ngày giáp tết. Sáng sớm, trên đường đã tràn ngập người mua kẻ bán, xuyên qua lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Sau giờ ngọ, một đạo thân ảnh gầy yếu đứng trước cửa một tòa bảo trạch to lớn, khí thế. Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không có chút huyết sắc, nhìn tầm biển cao cao, khảm 5 chữ vàng khí thế ngạo nghễ: phủ Định Bắc Vương gia

Nàng giật mình sửng sốt một lát, mới đi về phía trước đại môn.

vị cô nương này có việc gì sao? thủ vệ nhân kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt.

đại thúc, ta muốn tìm một vị cô nương, tên nàng ấy là Cốc Tử Dung, thỉnh cầu đại thúc thay ta thông báo một tiếng. tiếng nói nữ tính suy yếu, khách khí thỉnh cầu .

Cô muốn tìm Vương phi của chúng ta? hần kinh ngạc mở lớn hai mắt, mày cũng nhanh chóng tức khởi mày rậm, một lần nữa đánh giá thiên hạ nhỏ gầy, một thân quần áo rách nát, bó chặt cơ thể trước mặt, thật sự không quá tin tưởng, nàng thật có quen biết với Vương phi thân phận tôn quý.

xin hỏi, cô nương tìm Vương phi có chuyện gì?

Nhìn đối phương tản ra hơi thở cự tuyệt, nàng vội vàng thò bàn tay nhỏ bé phát run vào trong lòng, lấy ra một khối ngọc bội xanh biếc tinh xảo đưa cho thị vệ.

đại thúc, khối ngọc bội này là do Cốc cô nương lúc còn ở Tô Châu cho ta, nói ngày sau có tìm nàng hãy đưa nó ra làm tín vật, làm phiền đại thúc vào trong hỏi giúp, liền biết thật giả. nàng thấp giọng khẩn cầu .

Thần sắc bi thương trong mắt nữ tử lay động đáy lòng hoài nghi của thủ vệ, hần gật đầu đáp ứng, hảo, ta vào hỏi giúp cô nương, cô hãy ở chỗ này đợi một chút.

Cám ơn đại thúc. nữ tử vui sướng nói lời cảm tạ, nhìn đại môn ở trước mắt khép lại.

Giây lát, thân hình suy yếu không thể trụ nổi, vì thế, nàng thối lui đến cạnh cửa, chậm rãi ngồi xuống thềm đá, nhưng vẫn thấy toàn thân phát run, đầu óc choáng váng không thôi.

Không biết qua bao lâu, đại môn bật mở, tiếng nói kiều lệ mang theo vội vàng vang lên.

Người đâu? Ở nơi nào? Người đó đang ở nơi nào? tiếp theo lại là một trận kêu gọi, Tiểu Liên! Tiểu..... giọng nói dừng lại, người tới dĩ nhiên nhìn thấy thiên hạ đang suy yếu đang tựa vào bậc cửa.

Nữ tử nghe thấy tiếng nói quen thuộc, nâng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh đang vội vàng lao xuống bậc thang, nhìn thấy gương mặt kiều mị xinh đẹp cách biệt đã lâu, trong lòng một trận kinh hỉ, muốn đứng bật dậy, trong mắt lệ ướt tràn mi.

Tử Dung tỉ.....

Tuyệt mỹ thiên hạ sinh mắt đẹp, không dám tin nhìn thiên hạ trước mắt: nàng đã gây đến độ nàng muốn nhận thức không ra.

Tiểu Liên.....

Mục Tâm Liên giãy dụa từ bậc thang đứng dậy, nhưng vì bật dậy quá nhanh làm đầu đang choáng váng càng thêm xoay xảm, trước mắt tối đen, nàng chưa nói được lời nào đã ngã xuống!

Tuyệt mỹ thiên hạ, Cốc Tử Dung, chưa kịp phản ứng thì thân ảnh cao lớn đi theo phía sau đã phản ứng nhanh chóng, lắc mình thay nàng tiếp được thân ảnh gầy nhỏ vừa ngất đi.

Tiểu Liên! lúc này nàng mới thở ra một hơi.

Dung nhi, nàng ngất xỉu, chúng ta mang nàng vào trước rồi nói sau! Định Bắc Vương gia, Cận Minh Lôi, trấn định nhắc nhở nói, cũng ôm lấy Mục Tâm Liên.

Cốc Tử Dung vội vàng gật đầu, cùng phu quân đi vào đại môn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Cốc Tử Dung che kín hàn sương cùng tức giận, chăm chú nhìn Mục Tâm Liên vẫn còn mê man.

Thật lâu sau, nàng đem chăn ấm đắp ngang người Mục Tâm Liên, an bày thỏa đáng, mới tức giận cắn cắn môi, đi ra ngoại thất.

Cận Minh Lôi buồn cười nhìn ái thê một bộ tức giận bưng bưng, vươn tay kéo nàng ngồi lên đùi, đại chưởng ở trên lưng nàng vỗ nhẹ trấn an.

Ai lại chọc bảo bối Dung nhi của ta phát hỏa? hần sủng nịch hỏi.

Người cũng biết, vừa rồi ta mới bắt mạch cẩn thận cho Tiểu Liên, phát hiện nàng vì mệt nhọc quá độ, thân thể vốn có khí hư lại nhiễm thượng phong hàn, mạng nhỏ gần như chỉ còn một nửa, thật không biết nàng đi đến kinh thành bằng cách nào, ta còn phát hiện, trên tay chân nàng còn có chi chút vết thương, mới có củ có, hơn nữa, Tiểu Liên còn.....

Đang có thai. Cận Minh Lôi tiếp lời nói.

Đi? Sao chàng biết? Cốc Tử Dung nghi hoặc chớp chớp mắt đẹp.

Cận Minh Lôi nhện không hôn lên cánh môi đỏ mọng của ái thê, sau mới trả lời,

Khi ta ôm nàng ta về phòng, phát hiện, toàn thân nàng ta trừ bỏ xương cốt cũng chỉ có một cái bụng, này còn chưa đủ rõ ràng sao? hần sủng nịch điểm điểm cái mũi nhỏ.

Ác! Cốc Tử Dung bĩu môi, tiếp theo lại nghiêm mặt nói:

nàng đã mang thai sáu tháng, từ giờ trở đi cần phải hảo hảo điều dưỡng, miễn cho lúc sinh sản mẫu tử gặp nguy hiểm!

Nàng cứ giữ nàng ấy lại đi! Dù sao nàng là thần y, việc này đâu có làm khó được nàng! Cận Minh Lôi trêu chọc nói, khẩu khí lộ ra thâm tình chân thành, hưởng hồ, hần sớm từ trong miệng ái thê biết được: lúc trước nàng cùng Mục Tâm Liên đã từng quen biết, nay ái thê muốn xử lý chuyện này, hần cũng nhất định ủng hộ.

Chỉ giỏi xảo biện! nàng tức giận khó tiêu, hất bàn tay to đang vuốt ve trên người xuống. đều do mấy xú nam nhân vô tình vô nghĩa các người, nữ nhân chúng ta mới phải chịu khổ như vậy!

Dung nhi, lời ấy có ý gì? Cận Minh Lôi ra vẻ khó hiểu hỏi.

Chàng còn có mặt mũi hỏi ta! Cốc Tử Dung lập tức vẻ mặt oán hận.

nhớ ngày đó, đều tại chàng vô tình bạc nghĩa, hại ta chạy tới Tô Châu, một thân một mình sinh hạ bảo bối, may mắn ta còn có nhất nghệ tinh, bên người còn có một đệ đệ có thể chiếu cố ta, nếu không..... Hừ! Nữ nhân cổ đại đúng là mệnh khổ mà, nay, nhìn thấy tình cảnh ngang trái của Tiểu Liên, ta khẳng định, là do cái nên xú nam nhân đáng chết ngàn đao nào đó cô phụ nàng, hại nàng biến thành như vậy. mắt đẹp cố ý nhìn Cận Minh Lôi.

nếu ngày nào đó bị ta bắt được, không điều phối mấy tề được làm cho hần khó chịu, khó chịu đến chết, ta sẽ không họ Cốc!

Cận Minh Lôi kinh hãi nhìn ái thê một bên nhìn chính mình, một bên lược hạ ngoạn nói, bắt quá nghĩ lại, dù sao nàng hiện tại đã không họ Cốc, mà theo họ Cận của hần, nhất thời lại có chút an tâm. Bất quá, ái thê tựa hồ đối với chuyện cũ vẫn là khó có thể quên, vì thế hần lập tức bày ra gương mặt ủy khuất, gương mặt tuần tú cố tình làm nũng.

Dung nhi, đã hơn một năm rồi, ta không biết đã giải thích với nàng bao nhiêu lần, cũng bởi bao nhiêu tội, chẳng lẽ nàng còn chưa thể tha thứ cho vi phu năm đó vì quá vô tâm mà gây ra sai lầm hay sao?

Cốc Tử Dung nhìn bộ dáng ai oán, ủy khuất của trượng phu, trong lòng oán khí thoáng chốc toàn tiêu, nhìn không được phớt xich một tiếng, cười khẽ đi ra.

Được rồi! Ta cũng không phải đang nói chàng, đừng làm bộ ủy khuất cho ta xem! nàng chủ động tiến sát vào trong lòng hần, hàm ý trấn an.

Cận Minh Lôi lập tức mặt mày hớn hở, ôm chặt thiên hạ kiều mỵ trong lòng, cảm nhận nhuyễn ngọc ôn hương, làm cho hần chống đỡ không được, cúi đầu hấp dẫn cánh môi đỏ mọng, đại chương cũng không khách khí phúc thượng mềm mại trước ngực.

Thật lâu sau, Cận Minh Lôi thô thổ phì phò, buông ái thê hô hấp hỗn loạn ra, ánh mắt đỏ rực dục hỏa nhìn khuôn mặt đỏ ửng kiều mị, rốt cuộc kiềm chế không được, hạ thân phút chốc dâng trào, không chút do dự, ôm thiên hạ trong lòng đứng lên, hướng ra ngoài.

lão công? hơi bình phục thở dốc, Cốc Tử Dung phát giác chính mình đang bị ôm đi. Chúng ta muốn đi đâu?

Hướng Nhật cư! cường chế dục hỏa, làm tiếng nói của hần thô sá.

Cốc Tử Dung hiểu được hàm ý trong mắt của hần, sắc mặt đột nhiên đỏ lên.

không được! Lão công, Tiểu Liên nàng.....

đừng lo lắng, nàng còn có nhiều người chăm sóc, hiện tại, lão công của nàng cần nàng cấp cấp “an ủi” hơn!

Không hề để ý tới thanh âm kháng nghị của ái thê, Cận Minh Lôi một đường thẳng đến Hướng Nhật cư.

Khi Mục Tâm Liên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một cái giường xa lạ, trong lòng kinh hoàng, muốn bật dậy, cơn choáng váng lại ập đến, nàng cố gượng để cơn xoay xảm qua đi, mới đưa mắt nhìn toàn cảnh xung quanh.

Bốn phía trang hoàng lộng lẫy, mỗi một thứ đều toát lên vẻ tráng lệ, quý phái, nàng ngây ngốc, thật không nghĩ ra đã phát sinh chuyện gì.

Đang lúc nàng cố gắng hồi tưởng thì cửa lớn đột nhiên mở ra, đi vào là một tuyệt sắc giai nhân, phía sau còn có hai gã thị tì.

Muội tỉnh rồi!

Người đến là Cốc Tử Dung, thấy tiểu Liên đang ngồi ngây ngốc trên giường, lập tức vui sướng chạy đến.

tính thời gian cũng không sai biệt nhiều lắm .

Nhìn thấy nét mặt vui mừng của Cốc Tử, Mục Tâm Liên lập tức nhớ chuyện mình bị ngắt đi khi vừa gặp được cổ nhân.

Tử Dung tỉ..... trong lòng nảy lên vui sướng cùng chua xót, làm nàng nước mắt doanh trùng, nghẹn ngào gọi tên tỷ tỷ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy, đôi mắt tinh anh ngày nào nay tràn ngập u thương, Cốc Tử Dung vốn mạnh mẽ cũng cảm thấy vô cùng đau xót.

Nàng đi đến bên giường, ôm chầm lấy Mục Tâm Liên, trong miệng trấn an nói:

Đừng khổ sở, Tiểu Liên, có Tử Dung tỉ ở đây, không ai có thể bắt nạt muội, đừng khóc, muội còn khóc nữa, ngay cả tỷ tỷ cũng muốn khóc đây!

Đang cố nén nước mắt, lại nghe thấy lời nói an ủi chân tình của Cốc Tử Dung, cảm lòng không được, nước mắt lại lăn tăn hạ xuống... thật vất vả mới cảm được lệ châu, Mục Tâm Liên cõi lòng đầy cảm kích, ngẩng đầu nói:

Tử Dung tỉ, cảm ơn tỷ đã thu lưu muội, muội.....

Đừng! Đừng nói gì nữa! Cốc Tử Dung lập tức đánh gãy nàng,

Muội cũng biết, nếu lúc trước không phải muội kiên trì muốn báo ân tình khỉ gió gì đó, thì muội sớm đã theo ta đến kinh thành này, làm một đại tiểu thư không ai dám bắt nạt. Nhưng muội lại cố chấp muốn ở lại Tô Châu, nay mới có thể bị người ta bắt nạt thành cái dạng này. Nàng liếc mắt nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên của Mục Tâm Liên một cái,

bất quá, cuối cùng muội cũng còn nhớ mình có một người tỷ tỷ, còn biết đi lên kinh thành tìm ta, tình trạng hiện tại của muội thật sự không tốt, ta thật không muốn muội đi biến một mình đâu!

Mục Tâm Liên bị mắng, một câu cũng không dám nói, càng không dám hỏi, câu cuối cùng, tỷ tỷ nói “đi biến” là có ý gì.

Lời nói tuy là mắng nhưng lại hàm chứa quan tâm, khiến trái tim đau khổ của Mục Tâm Liên ấm áp, nhưng khi nhìn thấy cái bụng lúp lúp nhô lên của mình, cõi lòng nàng lại tràn đầy chua xót, hốc mắt lại ầng ậ nước.

Tử Dung tỉ.....

Không cần nói gì hết. Cốc Tử Dung lại đánh gãy lời nói của nàng, Bây giờ muội chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, chuyên tâm ăn cùng ngủ, bồi bổ cơ thể để có thể lực sanh hạ đứa nhỏ, có cái gì đời đời bé chào đời rồi hãy nói, thời gian còn dài, không cần gấp. dứt lời, nàng xoay người gọi tỷ nữ đang đứng hầu bên cạnh, Xuân Phong, đem được bưng tới; Thu Nguyệt, mang thức ăn đến dứt cho tiểu thư.

Mục Tâm Liên kinh ngạc lại sợ hãi muốn từ chối hảo ý của Cốc Tử Dung, nhưng nàng đã tiếp nhận chén thuốc, đem nó đến gần bên môi nàng.

Bây giờ thân thể của muội rất yếu, không nên xuống giường, chờ tình trạng của muội cải thiện một chút, muội mới tự mình xuống giường ăn cơm, được không?

Cốc Tử Dung lời nói kiên quyết, Mục Tâm Liên vốn ôn thuận liền ngoan ngoãn đem chén được bên miệng uống xong, tiếp theo, nàng há miệng để cho Thu Nguyệt dứt nàng ăn.

Cốc Tử Dung lại dẫn dò kĩ lưỡng, “răn đe đủ điều” Xuân Phong, Thu Nguyệt, muốn các nàng phải cẩn thận chăm sóc Mục Tâm Liên, làm Mục Tâm Liên sợ tới mức trắng mặt.

Không ngờ, bị hai người bị Cốc Tử Dung “răn dạy” xong lại cười ra tiếng, làm hại Cốc Tử Dung lập tức suy sụp hạ mặt, tự nói lão công ta đều là nói như vậy a, còn liên tiếp truy vấn nàng có phải mình chưa đủ nghiêm khắc hay không?

Vốn bị dọa trắng mặt, Mục Tâm Liên trợn mắt há hốc mồm càng lợi hại, nhìn chăm chú một màn này, trong lòng không khỏi cảm khái, thì ra, quan hệ chủ tớ cũng có thể hòa hợp như thế, không giống như khi nàng ở Mã gia trang, bị đánh bị chửi, cũng không giống như khi còn Hạo Thiên bảo, khi làm nô bộc nơm nớp lo sợ, khi ở bên cạnh hắn thì.... nàng vĩnh viễn cũng chưa từng nghĩ đến những cảnh như thế này.

Kết quả, Mục Tâm Liên đi vào Định Bắc Vương phủ, bữa cơm đầu tiên đã chấm dứt trong tình huống “náo nhiệt” như vậy.

Cứ thế, Mục Tâm Liên ở lại Định Bắc vương phủ, trải qua một cái tết ẩm áp đã từ rất lâu, kể từ khi song thân qua đời, nàng chưa từng có.

Sau, Mục Tâm Liên từ trong miệng Cốc Tử Dung biết được, nàng (Cốc Tử Dung) không phải là người của thế giới này, nàng từ 1 nền văn minh khác, xuyên thời không đến đây, và một tháng trước, trước khi nàng đến vương phủ, Cốc Tử Dung đã sanh hạ tiểu bảo bối thứ hai.

Lại sau đó, Mục Tâm Liên cũng từ trong miệng Cốc Tử Dung biết được: năm đó nàng vì sao nàng lại một thân một mình ở thành Tô Châu nuôi nấng đứa nhỏ, rồi lại kể về khoảng thời gian trước khi tỷ muội hai người gặp nhau...Mục Tâm Liên cũng tâm sự với Cốc Tử Dung về những đổi thay, thăng trầm của cuộc đời mình từ khi hai người cách biệt...

Ngày đó, Mục Tâm Liên cõi lòng tan nát, để bảo toàn trong sạch, nàng dứt khoát lựa chọn nhảy xuống đoạn nhai, trong lòng nàng thầm nghĩ, coi như thoát khỏi một kiếp nhân sinh, chấm dứt tất cả mọi đau khổ, nhớ thương, yêu và hận.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính, con sông dưới đoạn nhai đã bảo vệ cái mạng nhỏ của nàng, mang theo vết thương trên người, nàng xuôi theo dòng chảy, để rồi được những người trong bộ lạc săn bắn cứu sống.

Nàng ở trong núi tĩnh dưỡng ước chừng khoảng một tháng, mới phát hiện mình có mang, may mắn là thai nhi trong bụng cũng không có tổn thương, vì thế, nàng thầm cảm tạ ông trời đã cho nàng một cơ hội, cho nàng có mục tiêu để sống sót.

Trời sanh tính thuần thiện, nàng vì bé con trong bụng được bình an khỏe mạnh chào đời, cũng vì không muốn con trẻ sinh ra lại phải sống cuộc sống cơ cực, thiếu trước hụt sau, lo lắng cái ăn cái mặc như mình, nàng quyết định cáo biệt những con người thuần lương tốt bụng của núi rừng, lê vết thương chưa khỏi hẳn, quyết tâm đi đến kinh thành, tìm nơi nương tựa Cốc Tử Dung, bởi vì nàng biết, Cốc Tử Dung y thuật in, nhất định có thể bảo đảm nàng bình an sinh hạ bảo bối. Nàng vừa đi vừa hỏi, một đường đi đến đây, mà trên đường đi, nàng phải làm thuê với đủ thứ việc để kiếm cái ăn.

Cốc Tử Dung đang nghe Mục Tâm Liên nói xong thì nổi trận lôi đình, nàng quyết ý sử dụng quan hệ của Định Bắc Vương phủ, cùng với thế lực to lớn của “Minh kí thương hành” vì Mục Tâm Liên lấy lại công đạo, đem tên Nam Cung Dục vô tình vô nghĩa kia thiên đao vạn quả, bất quá, cuối cùng vì Mục Tâm Liên khổ khuyên cùng cố chấp kiên trì, nàng mới thôi ý niệm ăn miếng trả miếng.

Rốt cục, Mục Tâm Liên thế này mới không hề lo lắng, an tâm ở vương phủ chờ ngày sanh nở.

Hai tháng sau, dưới sự chăm sóc cẩn thận của Cốc Tử Dung, mặc dù gầy yếu, nhưng thân mình tốt lên rất nhiều, Mục Tâm Liên đã bình an sinh hạ hài tử.

9. Chương 9

Phương bắc, khí hậu bốn mùa rõ ràng, khi Mục Tâm Liên nhìn thấy lá trên cây chuyển một màu vàng ối, gió lạnh thổi tới, mới phát hiện, trời đã vào thu, ngày lại ngày trôi qua, tiểu bảo bối của nàng cũng đã tròn ba tháng tuổi.

Sau giờ ngo, thật vất vả mới ru bé con ngoan ngoãn ngủ trưa, nàng thở ra một hơi, lững thững đi ra khỏi tẩm phòng, lưu luyến nhìn khắp sân bày trí giản dị nhưng không kém phần tsắc xảo, hưởng thụ gió thu lành lạnh quạt vào mặt, cuối cùng, nàng nghỉ chân bên cạnh một cái hồ nhỏ trong suốt, nhìn xuyên cả đáy, nhìn đàn cá dưới nước bơi lội tung tắn. Gương mặt gầy yếu thanh lệ, sau khi sinh bảo bối còn có thêm một loại khí chất điềm đạm, chỉ có đôi mắt vẫn như cũ, mang theo nỗi đau nhàn nhạt, u sầu, làm người thấy đau lòng.

Khoảng thời gian này, nàng ở trong Định Bắc Vương phủ, hưởng thụ cảm giác ẩm áp khi được mọi người cẩn thận chiếu cố, nàng vô cùng biết ơn, nhưng trong lòng cũng là sợ hãi, đối với loại cuộc sống nhờ cậy

người khác thế này, nàng cảm thấy rất áy náy, sau này, chẳng lẽ, nàng sẽ vẫn phải ỷ lại vào người khác như thế sao?

Ban ngày bận rộn với việc chăm sóc bé con nên cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng mỗi đêm, khi chỉ còn một mình quanh quệ, đủ loại suy nghĩ liền dâng mãnh vào trong đầu, hỗn loạn bất an làm cho nàng ngủ không an giấc.

Mà làm cho nàng suy nghĩ nhiều nhất, chính là hình ảnh của người đó, bóng dáng cao lớn cường tráng của người đó.....

Vì cái gì? Hắn đã đối xử tệ bạc, tàn nhẫn với nàng như thế, nàng vì cái gì một chút cũng vô pháp hận hắn, ngược lại còn nhớ rõ những thời khắc gần gũi ngẫu nhiên khi hắn đối với nàng ôn nhu, chăm sóc.....

Nghĩ cái gì mà lại nhập thần như vậy? Gọi muội mấy lần mà muội cũng không trả lời một tiếng!

Vỗ nhẹ đầu vai, thanh âm nhuần lạc cùng lực đạo nhẹ nhàng, kéo hồi suy nghĩ băng quơ của Mục Tâm Liên, nàng quay đầu, nhìn thấy người đến, lập tức nở một nụ cười ngọt ngào.

Tử Dung tử, sao lại rảnh rỗi đến đây? Không phải tỷ nói mấy ngày tới sẽ rất bận rộn sao?

Ai! Mặc kệ đi! Cốc Tử Dung buồn chán khoát tay,

Đúng rồi, vừa rồi muội đang làm cái gì vậy?! Gọi muội mấy lần cũng không có phản ứng, không phải lại nghĩ đến cái tên phụ bạc đó nữa chứ?

không..... Không có..... Mục Tâm Liên chợt dạ trả lời, trên mặt nhịn không được một trận nóng lên.

Cốc Tử Dung không tin, tà nghệ lóe ra ánh mắt.

Nếu nhớ hắn, vì sao muội lại muốn ngăn cản lão công của ta phái người thông tri cho hắn biết nơi muội rơi xuống?

Sao tỷ lại biết? nàng kinh ngạc giương mắt.

Ta và lão công luôn luôn không có bí mật, cho nên ta mới biết được hắn đã lên hỏi qua muội, ta chỉ là không rõ, vì sao muội lại không đáp ứng? Tốt xấu gì muội cũng sinh cho hắn một đứa con, ta không tin hắn không quan tâm!

Mục Tâm Liên thùy hạ mí mắt.

Tử Dung tử, tỷ hiểu rõ, trước đây, hắn đã đối xử với muội như thế nào, nếu hắn biết muội sinh ra bảo bảo, muội sợ..... nàng giương mắt nhìn Cốc Tử Dung, khó nén ưu thương.

đời này, muội chỉ cần có bảo bảo là đủ rồi, muội không dám hi vọng xa vời, hắn đối với muội có tình.....

Cốc Tử Dung nhìn nàng đau xót không khỏi chạnh lòng.

Tỷ biết muội sợ hắn chỉ cần đứa nhỏ, sợ hắn biết sẽ cướp đi bảo bảo của muội, nhưng mà..... nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được nhắc lại,

theo tỷ biết, sau khi muội kể cho tỷ nghe mọi chuyện, rồi thái độ của hắn đối với muội, tỷ cảm thấy hắn không phải là người vô tình vô nghĩa mới đúng, mà tỷ cũng nói uội thiệt nhiều lần rồi! thấy Mục Tâm Liên yên lặng không nói gì, nàng nhịn không được nói thêm:

chuyện này theo tỷ thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ, cũng không hợp lẽ thường, trong đó tựa hồ có cái gì kỳ quái hoặc là có âm mưu..... nàng lại ngắm Tâm Liên liếc mắt một cái, nếu là tỷ, tỷ nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Mục Tâm Liên nghe vậy vẫn im lặng không nói, sau mới nhìn Cốc Tử Dung, nói sang chuyện khác:

Tử Dung tử, tỷ sang đây tìm muội, có phải có chuyện gì quan trọng hay không? nàng không muốn nghe Tử Dung tử nói tiếp, bởi vì nàng không dám hi vọng lần nữa, nàng đã tuyệt vọng, hãy để nàng chết tâm đi, nàng không muốn trải qua cảm giác đau khổ tuyệt vọng đó một lần nữa.

Cốc Tử Dung nhìn thần sắc nàng lo lắng sợ hãi tổn thương, như chim sợ cành cong, biết nàng cũng có cố chấp của riêng mình, vì thế không tiếp tục nói nữa, đành nói vào nguyên nhân mình đến đây.

đêm nay lão công của tỷ muốn thiết yến, thay tổng quản Lăng Vũ Dương, một trong tứ đại tổng quản của Minh kí, người phụ trách khu vực Tây Nam, tẩy trần, muối cũng đến nha!

Mục Tâm Liên sửng sốt một chút, chần chờ mở miệng,

Tử Dung tỉ, đây là việc nhà của tỷ cùng tỷ phụ, muối.....

Nói vậy! Cốc Tử Dung đánh gãy lời của nàng,

Muối là muối muối của ta, chúng ta chính là người một nhà, có cái gì phải kiêng dè, hơn nữa, muối cứ quanh quẩn trong sân mãi cũng không tốt, coi như là theo giúp tỷ đi! Huống chi, ta biết bọn họ nhất định sẽ lại đàm công đàm cái không ngừng, muối không đến giúp tỷ, chẳng phải muốn tỷ nhàm chán mà chết sao!

Được rồi! nói không lại cái miệng lanh lợi của Cốc Tử Dung, Mục Tâm Liên rốt cục gật đầu đáp ứng.

Buổi tối, Mục Tâm Liên tâm tình bất an đi vào phòng khách.

Tiểu Liên, rốt cục muối cũng xuất hiện , mau tới đây ngồi. Cốc Tử Dung vừa nhìn thấy nàng, lập tức ra tiếng kêu gọi.

Mục Tâm Liên nghe tiếng giương mắt, mới nhìn rõ, trên bàn tròn ngoại trừ vợ chồng Cận Minh Lôi, chỉ có một nam tử xa lạ chưa từng gặp mặt, vì thế nàng an tâm một chút, mở miệng, khí ngữ mang theo xin lỗi,

thực xin lỗi, tỉ phụ, tỷ tỷ, Tâm Liên đến muộn.

Cốc Tử Dung không đợi nàng tiếp tục nói chuyện, lập tức kéo nàng qua ngồi ở bên cạnh.

tốt lắm, đến đây ngồi, chúng ta không cần mấy tiểu tiết sến như vậy!

Đúng vậy! Tiểu Liên, muối cũng đừng câu nệ như vậy. Cận Minh Lôi cũng nói, sau lại nói:

đúng rồi, Tiểu Liên, vị này là một trong tứ đại tổng quản của Minh Kí Thương Hành, Lăng Vũ Dương, phụ trách thương vụ khu vực tây nam. hấn chỉ vào nam tử xa lạ bên cạnh giới thiệu.

Vũ Dương, vị này Mục Tâm Liên, là nghĩa muối của Dung nhi, cũng là cô em vợ của ta, trước mắt ở tại trong phủ.

Lăng gia, Tâm Liên có lẽ . Mục Tâm Liên mỉm cười gật đầu, ngồi đối diện với nam tử xa lạ, nhưng nam tử kia từ khi nàng vừa vào cửa thì cứ nhìn nàng chăm chăm làm nàng cảm giác không được tự nhiên.

Lăng Vũ Dương trong mắt tinh quang chớp động, sau hấn triển lộ sang sảng tươi cười, chấp tay vì lễ.

Tâm Liên cô nương không cần khách sáo, thuộc hạ đảm đương không nổi.

tốt lắm, các người đừng ngại tới ta đi, dùng cơm đi! Cốc Tử Dung không kiên nhẫn nói. Nàng thực chịu không nổi mấy lễ tiết phiền phức của cổ nhân.

Bốn người cứ thế hòa thuận vui vẻ dùng xong bữa cơm, mà Mục Tâm Liên đã sớm quen với việc thân thiết, không phân biệt chủ bộc ở nơi này .

Hạo Thiên bảo

Nam Cung Dục đứng ở hành lang gấp khúc trước thư phòng Lăng Tiêu viện, ánh mắt tối tăm nhìn những khóm hoa rực rỡ khoe sắc trong sân, cả người hấn tản mát ra một loại u thương, tịch liêu không nói thành lời.

Ngày trước, Lăng Tiêu trong viện vốn chưa bao giờ trồng hoa, bởi vì hấn cảm thấy đóa hoa quá mức ủy mị, quá mỏng manh yếu đuối, không hợp với cá tính của hấn, cho nên từ trước đến nay, trong sân của Lăng Tiêu viện chỉ có cây xanh: lục tùng, thảo mộc, nhưng không có một đóa hoa.

Nhưng từ mất đi Mục Tâm Liên, hấn đã bảo hạ nhân trồng thật nhiều hoa ở hoa viên Lăng Tiêu viện, khiến chúng bốn mùa đều rực rỡ khoe sắc, bởi vì, hấn nhớ rõ, nàng từng nói qua, nàng thực thích hoa.....

bảo chủ, nên dùng cơm trưa . một tỷ nữ đến gần, là người trước đây cùng Mục Tâm Liên nhập bảo, Tiểu Lạc.

Cứ để đó trước, lát ta sẽ ăn sau. Nam Cung Dục không hề quay đầu, chỉ bỏ lại một câu.

Dạ, bảo chủ. Tiểu Lạc xoay người cáo lui, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót.

Từ sau khi Tiểu Liên truy nhai bỏ mình, bảo chủ đã bảo nàng đến hầu hạ, mỗi ngày đều kêu nàng kể cho hắn nghe tất cả những chuyện Tiểu Liên đã từng trải qua, sau, bảo chủ cũng rất ít khi chủ động cùng nàng nói chuyện, cả ngày không phải vui đùa ở thư phòng thì chính là giống như hiện tại, thờ thần nhìn những khóm hoa trong vườn.

Nay nàng đã tin rằng: Bảo chủ tuyệt không hận Tiểu Liên. Tiểu Liên rơi xuống tuyệt nhai, bảo chủ đích thân tìm kiếm ròng rã suốt một thời gian dài, đến khi chết tâm, lại trở nên trầm ảm ít lời, nàng tin, bảo chủ đã yêu thương Tiểu Liên thật lòng.

Nay Hạo Thiên bảo giống như một tòa thành chết, người trong bảo đi đứng, nói chuyện cũng không dám quá lớn tiếng. Ai!

Nam Cung Dục lơ đãng nhìn bóng dáng Tiểu lạc dần dần biến mất, lại nhìn những những đóa hoa cô đơn tro trọi.

Không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, nháy mắt, tùy tùng Ba Ngạn đã đi vào bên cạnh Nam Cung Dục, cung thanh nói:

bảo chủ, Lăng gia có cấp tín, dặn bảo chủ phải lập tức triển duyệt.

Vũ Dương? Nam Cung Dục kinh ngạc quay đầu.

Từ hơn một năm trước, sau khi hắn giúp mình diệt trừ Nam Cung Nghị, đến nay hai người chỉ gặp qua một lần, hắn có việc gấp gì tìm mình?

Nam Cung Dục suy nghĩ, tiếp nhận tín hàm, mở ra đọc. Khi ánh mắt hắn xẹt qua những mẫu tự, tay run lên thật mạnh, tông mâu tối tăm đột nhiên lấp lánh ánh cười, kinh ngạc hào quang, trái tim cũng đập thật mạnh.

Đợi hắn đọc xong thư tín, vẻ tịch liêu trên mặt đã trở thành hư không, ánh mắt đau xót cũng biến mất vô tung.

Khuôn mặt tuần tú triển lộ tươi cười đã lâu không thấy, nụ cười tràn ngập vui sướng thoải mái.

Ba Ngạn, dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị hành lý, theo ta đi kinh thành một chuyến! hắn rất nhanh công đạo .

Ba Ngạn không hiểu ra sao, hỏi:

bảo chủ, Lăng gia có tin tức gì tốt sao? bởi vì hắn đã lâu lắm chưa thấy chủ tử tươi cười .

Đúng vậy, tin tức tốt, Liên nhi chưa chết, hiện nay đang ở kinh thành, ta muốn đi đón nàng trở về, hơn nữa..... hắn tái triển lộ một chút thỏa mãn tươi cười, Liên nhi còn giúp ta sinh hạ một đứa con.

A! Ba Ngạn kinh hô, lập tức cũng liệt khai tươi cười, thật tốt quá! Chúc mừng bảo chủ.

Nam Cung Dục cười mà không nói.

Lúc trước, khi tìm khắp thâm cốc mà không tìm thấy thi thể của Liên nhi, hắn từng suy đoán, Liên nhi có khả năng chưa chết, nhưng ngày lại ngày trôi qua, chưa từng nghe được bất kì tin tức nào của nàng, cũng không thấy nàng trở về Hạo Thiên bảo, thời gian lâu dần, hắn cơ hồ đã tuyệt vọng, nhưng hôm nay.....

Hắn nhất định phải đón thê nhi trở về, đúng vậy, ái thê của hắn.....

Kinh thành Định Bắc Vương phủ

Đại sảnh, hai nam tử tôn quý, khí thế bất phàm giăng co, Nam Cung Dục chỉ nhích hơn Cận Minh Lôi một chút, nhưng trên người cả hai đều tỏa ra hơi thở khiếp người, làm người ta ngạt thở.

Nam Cung Dục đã dùng thời gian ngắn nhất tìm đến kinh thành, thắng tiến Định Bắc Vương gia phủ, tuy rằng hắn không bị thị vệ ngoài cửa cản trở, gặp được Cận Minh Lôi, nhưng cũng không đại biểu Cận Minh Lôi sẽ cho hắn gặp Mục Tâm Liên.

vì cái gì không cho ta gặp nàng? Nam Cung Dục trầm lãnh tiếng nói ẩn hàm nôn nóng cùng tức giận.

một người đem nữ nhân của mình ban cho cấp cấp, ta vì cái gì phải đáp ứng cho người thấy nàng? Cận Minh Lôi cuồng ngạo trên mặt hiển lộ một chút thần sắc khinh thường, một chút cũng không sợ khí thế của Nam Cung Dục.

người nói bậy bạ gì đó?! Nam Cung Dục giận tái mặt sắc, Liên nhi là thê tử của ta, người không thể ngăn cản ta gặp nàng!

Phải không? Cận Minh Lôi nhất xuy, phủi áo xoay người ngồi vào vị trí chủ thượng.

Tiểu Liên là cô em vợ của ta, ta có nghĩa vụ bảo hộ nàng khỏi bị thương tổn. hắn một bộ không muốn nói nhiều.

Nam Cung Dục giận run, hét lớn một tiếng, đang muốn mở miệng, một tiếng nói kiều lệ truyền đến.

lão công, nghe nói tên Nam Cung Dục vô tình phụ bạc kia đã đến đây?

Thanh chưa tan, một giai nhân tuyệt sắc đã khoanh bải vòng eo đi vào đại sảnh, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Cận Minh Lôi, thế này mới ngẩng đầu nhìn về phía người đáng đứng dưới đại sảnh, Nam Cung Dục.

người chính là bảo chủ Hạo Thiên bảo, Nam Cung Dục? Cốc Tử Dung biết rõ còn cố hỏi.

Cốc Tử Dung thiên hương quốc sắc cũng không khiến cho Nam Cung Dục liếc mắt một cái, hắn xẹt vấn đề của nàng, nhìn thẳng Cận Minh Lôi.

người rốt cuộc không muốn cho ta gặpnàng? hắn ngữ khí đã tràn ngập không kiên nhẫn.

Cận Minh Lôi nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, nhìn ái thê bên cạnh.

Cốc Tử Dung hiểu ý mở miệng,

người vì cái gì muốn gặp nàng? Người không phải đã không cần nàng sao?

ta không hề nói không cần nàng! Ta tới chính là để đón nàng trở về. Nam Cung Dục kiên quyết nói.

Vậy người có biết, khi nàng ngàn dặm xa xôi đi vào kinh thành tìm ta, không chỉ đang có thai, còn nhiễm thượng phong hàn, trên người toàn là vết thương..... Cốc Tử Dung đem tình huống bi thảm của Mục Tâm Liên khi mới tới kinh thành kể lại vô cùng tỉ mỉ cho hắn biết, cũng cẩn thận quan sát phản ứng của Nam Cung Dục. Kết quả, tình hình làm nàng có chút vừa lòng, cũng càng thêm xác định phỏng đoán phía trước của nàng.

Nam Cung Dục nghe vậy tâm như đao cắt, đầy bụng thương tiếc cùng đau lòng từ tông mâu lưu tiết mà ra, khuôn mặt tuần tú cũng trắng bệch, không còn huyết sắc.

Hãy cho ta gặp nàng!] tiếng nói trầm thấp toát ra mãnh liệt không tha.

Cốc Tử Dung không trả lời, ngược lại là hỏi một câu,

ta có thể tin tưởng, ngày sau người sẽ không lại bạc đãi nàng sao? nàng muốn một cái hứa hẹn.

Nam Cung Dục hiểu ý, dùng ánh mắt kiên định nhìn nàng, nói:

Liên nhi chính là thê tử duy nhất kiếp này của ta!

hảo. Cốc Tử Dung trong mắt lóe ra thần sắc vừa lòng.

từ đại sảnh đi ra ngoài, hướng hành lang bên phải đi đến, xuyên qua thạch cổng chính là tiểu lâu mà Tiểu Liên đang ở. nàng chỉ vào cửa đại sảnh, tiếp theo lại bổ sung,

ta nhắc nhở người trước, Tiểu Liên vẫn nghĩ rằng người đem nàng thưởng cho thuộc hạ, mà hai người kia còn tính sau khi lẳng nhục nàng thì đem nàng bán vào kỹ viện, mà 2 người đó nói, này hoàn toàn là do người bày mưu đặt kế, cho nên Tiểu Liên lựa chọn cái chết để bảo toàn trong sạch.

Nam Cung Dục nghe vậy, thân hình hơi hơi nhoáng lên một cái, đáy mắt nảy lên cuồng nộ, trong lòng tràn ngập thống khổ. Hắn vẫn nghĩ rằng nàng là vô ý rơi xuống vách núi, vạn vạn lần không thể ngờ là nàng tự vẫn để tuần tiết! Ông trời! Là do hắn nhất thời sơ sẩy, nhưng lại làm cho nàng suýt mất mạng! Nàng nhất định rất hận hắn, nàng có thể tha thứ cho hắn, chấp nhận hắn một lần nữa sao?

đa tạ người, Cận phu nhân. dứt lời, thân hình của Nam Cung Dục đã rất nhanh lờ ra ngoài cửa.

vì cái gì khinh địch như vậy? Sao lại buông tha cho hắn? Cận Minh Lôi bất mãn hỏi.

Cốc Tử Dung cười khẽ,

mấy ngày này chàng cũng nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Liên, nếu lang hữu tình, muội có ý, chúng ta sao phải làm khổ cả hai, khiến hắn khó xử? Làm cho Tiểu Liên khoái hoạt vượt qua nửa đời sau không phải so với hiện tại mỗi ngày một u buồn, tiêu tụy không phải tốt hơn sao?

được rồi! Cứ theo ý nàng. Cận Minh Lôi điểm điểm cái mũi của ái thiếp, nhện không được cũng cười, trong lòng thoải mái.

Cũng như thường lệ, sau khi cho bảo bảo ngủ trưa, Mục Tâm Liên lại bước chậm về phía hồ nhỏ, cảm thụ gió thu lành lạnh thổi trên thân, cái loại lạnh lẽo này trái lại mang lại cho nàng cảm giác thư thái.

Nhìn con cá trong hồ bơi qua bơi lại, tự do tự tại, nay thân nàng là tự do, nhưng tâm cũng đã thượng gông xiềng, đời này là không bao giờ tự do được nữa.....

Nam Cung Dục xuyên qua bụi hoa, đi trên đường mòn đã nhìn thấy Mục Tâm Liên đang ngẩn người bên hồ cá, ánh mắt hắn nóng cháy, nhìn chằm chằm thân ảnh bé xinh bấy lâu mong nhớ, cước bộ ổn trọng đến gần.

A! Là thiên hạ hắn ngày đêm mong nhớ!

Một cổ mãnh liệt áp bách tồn tại cảm lập hồi Mục Tâm Liên truyền xa suy nghĩ, nàng khó hiểu xoay người, mắt đẹp phút chốc đổi diện cùng một đôi mắt màu nâu thâm tình khát vọng, mà chủ nhân của đôi mắt ấy không ai khác ngoài người nàng ngày đêm tâm tâm niệm niệm, nằm mơ cũng mong một lần tương ngộ, Nam Cung Dục.

Thân hình nàng run lên, trái tim bé nhỏ nhất thời kinh hoàng đứng lên, kinh hãi làm cho huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi.

Liên nhi. cho dù cực độ khát vọng ôm chầm lấy nàng cho thỏa nỗi tương tư, nhưng Nam Cung Dục vẫn cố kiềm chế xuống, bởi vì hắn không thể phân biệt rõ: sắc mặt nàng trắng bệch như thế là vì quá đổi ngạc nhiên kinh hãi hay là hận ý.

Nhìn Nam Cung Dục yên lặng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm mình, Mục Tâm Liên phát run, mở miệng,

người..... Người tới làm cái gì? nàng không hiểu hắn làm thế nào biết nàng ở đây .

ta đến nàng về nhà. Nam Cung Dục kiên định, trong lời nói ẩn chứa vô hạn thâm tình, đáng tiếc Mục Tâm Liên đang kinh hoàng, không chỉ bối rối không nghe được, ngược lại còn có cảm giác thật bi thương.

Nhà? nàng hàm chứa lệ, cười khổ mở miệng, Hạo Thiên bảo cho tới bây giờ chưa bao giờ là nhà của ta.

Không, đó là nhà của nàng, là nơi mà nàng cùng Nam Cung Dục ta sẽ bên nhau trọn đời trọn kiếp. ngữ khí ôn nhu, ánh mắt thương tiếc nhìn nàng.

Mục Tâm Liên toàn thân run rẩy dữ dội, nước mắt rơi xuống như nước vỡ đê, trong lòng toàn ủy khuất cùng không cam lòng.

ta không thuộc về người, người đã ta thưởng cho người khác, người đã không cần ta, người không có tư cách nói những lời này, người hiểu không?! nàng than thở khóc lóc, tiếng nói khàn khàn giận kêu.

Liên nhi..... Nam Cung Dục rút cuộc kiềm chế không được, đau lòng đem nàng ôm vào trong lòng, không để ý giấy dựa của nàng, trong miệng không được trấn an ,

Liên nhi, bảo bối đừng khóc, người khóc làm tâm ta hảo đau.....

Những kí ức đau thương không ngừng ủa về, nàng khóc khàn cả giọng, đôi tay nhỏ bé không ngừng đánh loạn tropng ngực hắn, thân hình gầy yếu vụn vẹo giấy dựa muốn tránh thoát kiềm chế của hắn.

người buông ra, người đem ta trở thành chó con, chỉ xem ta là chó con..... Không cần liên cho người khác..... Ta không phải chó con..... Ta là người, ta cũng có tôn nghiêm cuối cùng, nàng tựa vào ngực hắn, khóc rống thất thanh.

Nam Cung Dục khuôn mặt tuần tú vụn vẹo, đau lòng cực hạn. Trời ạ! Hắn thật sự không có làm chuyện này a!

Hắn gắt gao ôm nàng, ở bên tai của nàng thì thảo an ủi, mãi cho đến khi nàng rút cục ngừng uất ức, lần nữa khóc thút thít khi mới ôn nhu mở miệng giải thích,

ta không có đem nàng thưởng cho người khác, nàng bị bắt đi hoàn toàn là do Yến Đường Nhi một tay sách họa , ta căn bản không biết, cũng không hiểu được nàng bị mấy tên súc sinh đó nhục mạ bằng những lời vô nhân tính, thật sự, Liên nhi, nàng đã hiểu lầm ta .

Tiếp theo hắn đem Mục Tâm Liên khóc đến mặt nhòa ôm đến đình lý lân cận ngồi xuống, mặt mặt đem nàng đặt trên đùi mình, đem ý đồ xâm chiếm, cướp lấy Hạo Thiên bảo của Nam Cung Nghị lúc đó nói ra.

Đợi hắn nói xong, Mục Tâm Liên bình ổn được cảm xúc, đồng thời cảm giác được động tác che chở cùng khẩu khí ôn nhu của hắn, vì thế nàng cố lấy dũng khí hỏi,

cho nên khi đó không phải là chàng ghét ta, mà là bận việc.. bá phụ của chàng có ý đồ gây rối mới làm chàng bận rộn mà không trở về Lăng Tiêu viện?

Àn, ta sợ ta sẽ phân tâm. hắn hồi hận lúc trước vì cái gì không hướng nàng nói rõ, bất quá nếu không có trải qua sinh ly tử biệt lần này, hắn cũng không biết mình đối với nàng dùng tình đã thâm.

Phân tâm? nàng khó hiểu hỏi.

Nam Cung Dục nhẹ nhàng mà nở nụ cười,

chẳng lẽ nàng không biết mình thật hấp dẫn, tựa như tiểu yêu tinh, mỗi lần nhìn thấy nàng, ta đều muốn đem nàng đặt dưới thân, hung hăng giữ lấy nàng. Nàng làm cho ta điên cuồng, ta muốn mỗi ngày hồi Lăng Tiêu viện cùng nàng triền miên, sợ là chính sự đều cấp quên. hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ lên của nàng, cười nói:

hơn nữa ta cũng tính sau khi giải quyết xong mọi việc thì thú nàng nhập môn, không ngờ..... hắn vị thần một tiếng.

Mục Tâm Liên trong đầu ầm ầm nhất vang, không thể tin được lời nói mình vừa nghe được. Hắn muốn thành thân với nàng? Hắn không phải vẫn nói mình chỉ là món đồ chơi mà hắn nhất thời yêu thích, như thế nào.....

vì..... Vì cái gì muốn thành thân với ta? nàng chấn động mở miệng hỏi, nội tâm có một cỗ chờ mong không hiểu, đó là hy vọng xa vời mà nàng cho tới bây giờ cũng không dám mơ đến.

Liên nhi ngốc, nếu ta không yêu nàng, sao lại muốn thú nàng làm vợ? hắn yêu thương nhìn nàng sưng đỏ mắt, vẫn là đau lòng không thôi.

Chàng..... Chàng yêu ta? sưng đỏ hai mắt lại nẩy lên nước mắt, nàng cảm động lại khiếp sợ, giống như ảo mộng, khát vọng của nàng thành sự thật rồi sao?

ta yêu nàng, lúc trước ta cho rằng, không ai có thể ở bên cạnh mình, đối xử tốt với mình mà không vì tiền tài và quyền vị, cho đến khi gặp nàng...Ở bên nàng, ta lại tự phủ định tình cảm của mình hết lần này đến lần khác, là do ta quá ích kỉ, quá tự cho là đúng.. đến khi ta nhận ra tâm của mình, muốn thú nàng làm vợ, thì biến cố bất ngờ lại xảy ra...nhìn nàng không rõ tung tích ở trụ nhai, tâm của ta như vỡ thành muôn

ngàn mảnh, ta mới biết, thì ra, nàng đã bắt tri bắt giác chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng ta, quan trọng còn hơn cả sinh mệnh của ta nữa. Ta yêu nàng, hảo yêu nàng, Liên nhi của ta. hấn cúi đầu, hôn lên dòng lệ cuộn cuộn không dứt, thâm tình nói ra tình cảm từ tận sâu đáy lòng.

Dục..... nàng rưng rưng mắt đẹp, vui sướng cảm động. ta cũng yêu người..... nàng thấp nam, tiến sát vào trong lòng hấn.

ta biết. hấn dùng cầm vuốt ve mái tóc nàng.

ta đã sớm biết, chỉ tiếc ta tỉnh ngộ quá trễ, hại nàng nhận hết ủy khuất, chịu bao nhiêu khổ sở, tha thứ cho ta, Liên nhi. tiếng nói hấn tràn ngập hối hận.

ta không trách chàng, chưa từng trách chàng, Dục, ta biết mình chỉ là một đứa mồ côi, dung mạo cũng không bằng ai, vốn không xứng với chàng, cho nên.....

Liên nhi! hấn găm nhẹ, ngăn lại lời nói tự hạ mình của nàng, một đôi đại chưởng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trước ngực, nghiêm mặt nói:

trăm ngàn lần đừng nói như vậy nữa, nàng muốn ta áy náy đến chết sao? Tha thứ ta trước kia toàn nói với nàng những lời tàn khốc, ta là tên hỗn đản! Nay, ta chỉ muốn nàng nhớ rõ, người ta yêu nhất là nàng, ta yêu bộ dáng ôn nhu uyển chuyển hàm xúc của nàng, yêu nàng mỏng manh, yếu đuối,... trong mắt ta, nàng là xinh đẹp nhất, không ai có thể so sánh với nàng, có biết không? Từ nay về sau, ta sẽ mãi yêu thương, che chở, bảo vệ nàng, nàng là ái thể duy nhất trong đời này, kiếp này của Nam Cung Dục!]

Nam Cung Dục chân thành thâm tình, rốt cục giải trừ tự ti bấy lâu vẫn tồn tại trong lòng Mục Tâm Liên, không còn khúc mắc, ánh mắt áp úc, ưu thương cũng tan theo mây khói.

Vuốt lên khuôn mặt thanh lệ nhất thời tản mát ra sáng rọi, quyến rũ động lòng người của nàng, làm Nam Cung Dục khát vọng bấy lâu không thể tự giữ.

trời ạ! Nàng thật đẹp, nàng có biết lúc nào ta cũng khát vọng nàng hay không? hấn hôn lên môi nàng, đem tưởng niệm, khát vọng suốt một năm qua truyền vào nụ hôn...

Thật lâu sau, hấn mới lưu luyến buông cánh môi mềm ngọt ngào của nàng ra, đôi mắt nhìn thẳng đôi mắt đẹp, mềm mại đáng yêu.

bảo bối, nàng có phải còn có một chuyện đã quên nói cho ta biết hay không? hấn thấp giọng ám chỉ .

Hử? nàng mê hoặc nhìn hấn, Chuyện gì?

chính là chuyện nàng ở Định Bắc Vương phủ nàng đã làm. hấn nhin không được, vội vàng xao động nói.

Chàng đang nói cái gì vậy? Ta nghe như thế nào cũng không hiểu? nàng kinh ngạc nhìn ánh mắt ẩn chứa hờn giận của hấn, bất quá hiện nay nàng đã hiểu được, hấn không phải là đang giận nàng, vì thế nàng nhuễn hạ tiếng nói, nói:

Dục, chàng nói rõ ràng một chút đi!

Chết tiệt! Chẳng lẽ nàng không muốn nói cho ta biết, nàng đã sanh cho ta một đứa con sao? Nam Cung Dục khôi phục bản tính, đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nàng nhớ tới chuyện này, trực tiếp hô lên.

Mục Tâm Liên sửng sốt.

dục, sao chàng biết ? thấy hấn gật đầu, nàng nhin không được đô khởi miệng đến. Chàng cái gì cũng biết, còn hỏi ta làm gì?

Nhìn thấy giai nhân có chút buồn bực, Nam Cung Dục lập tức nhuễn hạ thanh âm, nói:

bảo bối, ta chỉ là nóng nảy thôi! Xem đi, đã sinh cho ta một tiểu bảo bối, còn không định nói cho biết, thật đang giận mà!

Ai nói như thế bao giờ? nàng làm nũng, liếc mắt một cái,

đúng rồi, sao chàng lại biết ta ở kinh thành? Là Tử Dung tỉ cho người đi thông tri với chàng sao?

nếu Tử Dung tỷ mà nàng nói chính là Cận phu nhân vừa này ở đại sảnh làm khó ta, vậy đáp án chính là, không phải nàng ấy.

vậy làm sao chàng biết.....

Nàng có nhớ: khi ở vương phủ, từng gặp qua một gã tên là Lăng Vũ Dương hay không?

Mục Tâm Liên suy tư, đột nhiên nói:

người chàng nói là một trong tứ đại tổng quản của Minh kí?

đúng, chính là hắn, hắn cũng là bạn tốt của ta. Hơn một năm trước, hắn giúp ta quét sạch vây cánh của bá phụ. Hắn từng chuồn êm đến Lăng Tiêu viện gặp qua nàng, sau lại ở vương phủ nhìn thấy nàng, mới đưa tin cho ta.

Người đó... từng nhìn lên ta? Mục Tâm Liên có chút kinh hách nói: Sao ta tuyệt không hay biết?

khi đó hắn không lộ diện, nhưng lại tò mò, muốn nhìn xem nữ tử nào lại có thể tác động lòng ta, cho nên mới vụng trộm đi nhìn nàng, sau đó bị ta biết, ta còn thiếu chút nữa mắng hắn một trận! Nam Cung Dục nhớ lại lúc ấy, không khỏi sung sướng nở nụ cười.

nay, ta ngược lại cảm tạ hắn lúc đó từng “nhiều chuyện” mà đi xem nàng, nên bây giờ ở vương phủ mới nhận ra nàng, rồi nói cho ta biết. hắn ngưng một chút, cuối đầu nhìn nữ nhân âu yếm trong lòng.

Cùng ta trở về Hạo Thiên bảo đi! Liên nhi, trở lại bên cạnh ta, để ta dùng thời gian cả đời bồi thường thua thiệt mà ta đã gây ra cho nàng, để ta dùng cả đời để thương nàng, yêu nàng, có được không? hắn thâm tình khẩn cầu .

Vâng, Dục, đừng quên còn có tiểu bảo bào của chúng ta. Mục Tâm Liên cũng thâm tình đáp ứng hắn.

đúng vậy, còn có tiểu bảo bào của chúng ta. hắn cúi đầu xuống, hôn thật sâu lên cánh môi hồng xinh, nụ hôn dài và bất diệt...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-chu-tinh-no>